

கீரியா

எனது குகை

இமையம்

எங் கதெ
இமையம்
க்ரியா

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

[24](#)

[25](#)

[26](#)

[27](#)

[28](#)

[29](#)

[30](#)

[31](#)

[32](#)

[33](#)

[34](#)

[35](#)

[36](#)

[37](#)

[38](#)

[39](#)

[40](#)

[41](#)

[42](#)

[43](#)

இது எங் கதெ. பத்து வருசத்துக் கதெ. என் ரத்தம். என் கண்ணீர். கதெ ஆரம்பிக்கறப்போ எனக்கு வயசு முப்பத்திமுணு. கதெ முடியறப்போ நாப்பத்திமுணு. இது என்னோடது மட்டுமில்ல. கமலாவோட கதெயும்தான். தூங்கி எழுந்திரிச்ச மாரி இருக்கு. கனவு கலஞ்சிபோச்சி.

எங்கியோ பெய்ய வேண்டிய மழ காத்தடிச்சா எங்கியோ போயி பெய்யுறதில்லியா? அந்த மாரிதான் கமலா எங்க ஊருக்கு வந்தது. வறண்ட நெலத்தில மழ பேஞ்ச மாரி இருந்துச்சி. அவ எங்க ஊருக்கு வந்தது.

கமலாவுக்கு சொந்த ஊரு விழுப்புரம் பக்கம். தாழையூத்து. அவ புருசன் தொடக்கப்பள்ளி வாத்தியாரு. சொந்தக்காரங்க எழவுக்குப் போயிட்டு வரயில மெட்ராஸ் ரோட்டுல லாரியில அடிபட்டுச் செத்துப்போயிட்டான். அதனால் அவளுக்குக் கருண அடிப்படையில், பி.எஸ்சி. படிச்சிருந்ததால, கிளார்க்கு வேல கெடச்சது. ஆர்டர எடுத்துக்கிட்டு எங்க ஊருக்கு வந்தா.

கமலாவுக்கு ரெண்டு பொம்பளப் புள்ளைங்க. ரெட்டப் புள்ளை. ரெண்டயும் எங்க ஊரு பள்ளிக்கூடத்திலேயே சேத்தா. எங்க ஊருக்கு வற்றப்ப கமலாவுக்கு வயசு இருபத்தியெட்டு. சிதம்பரம் புள்ளயோட வீட்டுல தங்குனா. ஆளயும் நெறத்தயும் பாத்த சிதம்பரம் புள்ள "நீ கொடுக்கிறதக் கொடு"ன்னு வீட்ட வாடகைக்கி வுட்டாரு. எங்க ஊரு பள்ளிக்கூடத்தில வேல செஞ்சதில கமலா மட்டும்தான் பொம்பள. எள வயசுக்காரி. புருசனில்லாதவ. அதனால் எல்லா வாத்தியாரும் அவ மேல அக்கறயா இருந்தாங்க. அவ எழுத வேண்டிய தபால எல்லாம் ஹெட்மாஸ்ட்டரே எழுதினாரு. ரெண்டு நாளுலியே ஊருக்குத் தெரிஞ்ச ஆளா, ஊரே பேசற ஆளா ஆயிட்டா கமலா.

பள்ளிக்கூடத்தச் சுத்தி மரம் வைக்கச் சொன்னா.
ஹெட்மாஸ்ட்டர் மறுநாளே மரக்கன்னு வச்சாரு. பொம்பளப்
புள்ளைங்க ஒண்ணுக்குப் போறதுக்கு மறப்பு வேணுமின்னு
சொன்னா. ஊர்க்கூட்டம் போட்டுப் பணம் வசூல் பண்ணி
மறப்பு ஏற்படுத்தினாரு. கிளார்க்குக்குத் தனி அறை
வேணுமின்னா. ஒரு அறைய ஒதுக்கித் தந்தாரு. கமலா
சொன்னா அப்பீலே கெடயாது. சூறக்காத்துல மாட்டுன
மூங்கில் மரம் மாரி ஆடுனாரு. அவருக்கு கமலா வணக்கம்
சொல்ல மாட்டா. அவருதான் அவளுக்குச் சொல்லணும்.

வேலக்கி வந்த நாலாம் நாளு. மத்தியானம். ஒண்ணை
மணிக்கிப் பள்ளிக்கூடத்துக்கு நேர் எதிருல ரோட்டத் தாண்டி
மேக்கால எங்க சித்தப்பாப் பையன் அம்பலவாணன் வச்சிருந்த
எஸ்.டி.டி. கடைக்கி வந்தா. கடயில நான்தான் இருந்தன். கட
தொறந்ததிலேருந்து அங்கதான் குந்தியிருந்தன். கடயத்
தொறக்கறதிலேருந்து, கடய மூடுறமுட்டும் அங்கதான்
குந்தியிருப்பன். ஏன்னா, எனக்கு எந்த வேலயும் இல்லெ. டிகிரி
முடிச்சிட்டு வந்ததுலேருந்து டீக் கட, டெய்லர் கட,
சாயங்காலத்தில பள்ளிக்கூடத்து வராண்டான்னு
குந்தியிருந்தன். மூணு வேளயும் சாப்புடுறது. காலியான
எடத்தில குந்தியிருக்கிறது. வேலக்கி விண்ணப்பம்
போடணுமின்னு காசு வாங்கி சிகரட் ஊதுறது. இதான் என்
வேல. வெதக்கிற அன்னிக்கிக் காட்டுக்குப் போவன். அப்பறம்
அறுக்கிற அன்னிக்கித்தான் போவன். மத்த நாளுல எங் காலு
காட்டுல படாது. மீறிப் பட்டாலும் 'படிச்ச புள்ள வெயிலுல
வதங்கலாமா. போடா ஊட்டுக்கு'ன்னு எங்கப்பா, அம்மா
அனுப்பிடுவாங்க. அவங்க மறந்தாலும் என்னோட மூணு
தங்கச்சியும் வுடாதுங்க. 'ஊட்டுக்குப் போண்ணா'ன்னு
தொரத்திடுங்க.

'வேல கெடச்சதும் கண்ணாலம் கட்டிக்கிறன்'னு
கொஞ்ச காலத்த ஓட்டுனன். அப்பறம் 'தங்கச்சிவுளுக்குக்

கண்ணாலம் ஆவட்டு'மின்னு சொன்னன். தங்கச்சிவுளுக்குக் கண்ணாலமாயி புருசன் ஊட்டுக்கும் போயிட்டாங்க. ஆளுக்கு முணு நாலு புள்ளைங்களையும் பெத்துட்டாங்க. அப்பயும் நான் கண்ணாலம் கட்டிக்கல. 'கிரகம் சரியில்ல'ன்னு சொன்னன். 'நீ எப்ப ஜோசியத்தப் பாத்த'ன்னு கேட்டப்ப, நான் வாயத் தொறக்கல. கண்ணாலம் கட்டுறதுக்கான ஏற்பாடு நடந்துக்கிட்டு இருந்துச்சி. அப்பத்தான் கமலா எங்க ஊருக்கு வந்தா.

நல்ல பாம்பு வற்ற மாரி சரசரன்னு வந்தா. போன் பேசினா, காச விட்டெறிஞ்சா. வந்த மாரியே சரசரன்னு போயிட்டா. அடுத்த நாளு வந்தா. அப்பறம் சனி, ஞாயிறு வரல. திங்கக்கிழம வந்தா. போன் பேசினா. நூறு ரூவா நோட்டக் கொடுத்தா. "சில்லர இல்ல, அப்பறம் வந்தா தாங்க"ன்னு மொத வாத்த அவகிட்ட பேசுனன். அடுத்தடுத்த நாளிலியே அவ எப்ப வருவான்னு காவக்காக்க ஆரம்பிச்சிட்டன். கருவாட்டுக் குழம்பு வைக்கிற ஊட் டோட வாசல்ல காத்திருந்த நாயிதான் நான். அவ வந்திட்டுப் போனா ஒரு பறவ வந்திட்டுப் போன மாரியே இருக்கும். காத்தடிக்கவே காத்திருந்த எல மாரி விழுந்திட்டன். அடுத்த பத்து, இருபது நாளிலியே நானே வெதயத் தூவிட்டன். அந்த வெதய மொளைக்க வைக்கிற மாரிதான் கமலாவும் கடக்கி வந்துக்கிட்டிருந்தா.

இந்த வெளயாட்டுக்கு நானாத்தான் போனன். அவ கூப்புடல. அவ இந்த வெளயாட்டுக்கு வல்லன்னுதான் சொன்னா. வெளயாட்டுல சேத்துக்க மாட்டன்னுதான் சொன்னா. சாவுற வெளயாட்டு. இந்த ஆட்டத்துல செகண்ட் ஷோ கெடயாது.

கமலாவப் பாத்த பின்னால டெஸ்ட் எழுதுறது, வேலக்கிப் போறது, எல்லாம் மறந்துபோச்சி. கமலா வைக்கிற

டெஸ்ட்டுல எப்புடிப் பாசாவறதுங்கிறதுதான் எனக்குப் பெருங்கவல. இன்னிய முட்டும் கமலா டெஸ்ட் வச்சிக்கிட்டுத்தான் இருக்கா. அவ வைக்கிற டெஸ்டு ஒண்ணுலகூட என்னால பாசாவ முடியல.

அவ போறப்ப, வற்றப்ப பாப்பன். கண்ணால இல்லெ. மனசாலெ. ஒரு நாளு பாக்காட்டி, பேசாட்டி கண்ணு தூங்காது. புது வியாதி. அவ என்னெப் பாத்தா கன்னத்திலெ ஐஸ் கட்டிய வச்ச மாரி இருக்கும். உருகாத ஐஸ் கட்டி ஒலகத்தில இருக்கா? நான் பைத்தியந்தான். கிறுக்குதான்.

அவகிட்டெ பேசுனது, பழகினது மலயத் தாண்டி குதிச்சாப்லதான்.

“இதெச் செய்ய முடியுமா, அதெச் செய்ய முடியுமா”ன்னு ஆரம்பிச்சது கமலாதான். நாலு அஞ்சி மாசத்திலியே அவ ஊட்டுக் குண்டான உப்பு, தீப்பெட்டி, காயி, வெறகு எல்லாம் என் கை வழியாத்தான் போச்சி. கிளி ஜோசியக்காரன் கையில் மாட்டுன கிளியா ஆயிட்டன். கெணத்துல குதிச்சா தப்பிக்கலாம். கடல்ல குதிச்சா தப்பிக்க முடியுமா?

புதுசா டேப் ரிக்கார்டர் வாங்கிக் காதல் பாட்டா கேட்டன். சினிமா பாட்டெல்லாம் மனப்பாடமாச்சி. அகநானூறு பாட்டெல்லாம் படிச்சன். நோட்டுல எல்லாம் எழுதி வச்சன். படிக்கும்போதுகூட அப்பிடி ஆசயோட படிச்சதில்லெ. கவிதப் புத்தகமெல்லாம் வாங்கிப் படிச்சன். கவிதயெல்லாம் எழுதினன். நூறு முற திருத்தி, நூறு முற அடிச்சி எழுதி,

‘எனக்கு

பகலும் நீ,

இரவும் நீ,

கண்கள் நீ, அது

காணும் காட்சி நீ'ன்னு பல ரகமா உருகிஉருகிக் கவித
எழுதிக் கொடுத்தன்.

“நல்லா இருக்கு”ன்னு ஒரு வாத்தயில சொல்வா.
அதுவும் நானா கேட்டா. அதுக்காக நான் காதல் பாட்டு
கேக்காம இல்ல. கவிதப் புத்தகம் படிக்காம இல்லெ. கவித
எழுதி அவளுக்குக் கொடுக்காம இல்ல. ஆனா அவ “நல்லா
இருக்கு”ங்கிற வாத்தயத் தாண்டுனவ இல்லெ. அம்மாம்
நெஞ்சழுத்தம். திமுரு. சரி, அவதான் அப்பிடி இருக்காளேன்னு
எழுதிக் கொடுக்காம என்னால இருக்க முடிஞ்சதா? முடியல.
என்னா செய்யுறது? மொட்டப் பாறயில எம்மாம் மழ பேஞ்சி
என்ன? அவ காத்து. நானு பஞ்சி.

சிதம்பரம் புள்ளெ ஊட்டுல கமலா குடியேறி ஒரு
மாசம்தான் ஆகியிருக்கும். வண்ணான் ஒத்தக் கண்ணன் அவ
ஊட்டுல துணி எடுக்க ஆரம்பிச்சான். எங்க ஊரிலியே
வண்ணானுக்குத் துணி வெளுக்கிறதுக்குப் பணமாக்
கொடுத்த மொத ஆளு கமலாதான். வாரத்துக்கு இவ்வளவு
கூலிண்ணு கொடுத்துடுவா. துணி வெளுக்கிறதுக்கு வருசக்
கடசியில தானியமா கெடைக்கிறதுக்குப் பதிலா வாரா வாரம்
பணமாக் கெடச்சதால கமலா ஊட்டுத் துணிய மட்டும் நாலு
அடி கூடுதலா அடிச்சித் துவப்பான். ஒத்தக் கண்ணன்
பொண்டாட்டி முருவம்மா ராத்திரியானதும் கமலா ஊட்டுக்கு
வந்து மீந்துபோன சோறு குழம்ப வாங்கிக்கிட்டுப் போவா.
சோறு வாங்க வற்றப்போ ஊர்க் கதயெல்லாம் அழுக்கு
மூட்டயா கமலா கிட்டெ கொட்டிட்டுப் போவா. ஒத்தக்
கண்ணனவிடக் கமலாவுக்கு முருவம்மாவ அதிகம் புடிக்கும்.
எங்க ஊரிலியே ஒத்தக் கண்ணன்னோ, வண்ணன்னோ
கூப்புடாம, ஒத்தக் கண்ணனோட சொந்தப் பேரச் சொல்லி,
வெங்கடேசன்னு முதல் முதலாக் கூப்பிட்டது கமலாதான்.

வழியில், தடத்திலெ என்னெப் பாக்குறப்பல்லாம் ஒரு மாரியா
சிரிப்பா முருவம்மா. அதனால் அவள எனக்குப் படிக்காது. 'அவள
அதிகமா ஊட்டுல சேக்காதே'ன்னு சொன்னன். 'நாலு
புள்ளக்காரி. அவ புருசனுக்கு ஒரு கண்ணு வேற இல்லெ,
பாவ'மின்னு சொல்லி என் வாயிக்குப் பூட்டுப் போட்டா கமலா.
முருவம்மா மட்டுமில்ல, எங்கூரு பொம்பளைங்க எல்லாம்
என்னப் பத்தி ஒரு மாரியா பேசவும் சிரிக்கவும் செஞ்சாங்கதான்.
ஆனா அதப் பத்தி எனக்குக் கவல இல்லாம இருந்துச்சி.
முருவம்மா கெட்டிக்காரி. 'எம் புள்ளைங் களுக்குக் கண்ணைக்
கொடுங்க சாமி'ன்னு சொல்லி, தன்னோட நாலு
புள்ளைங்களையும் சாயங்காலத்தில கமலா ஊட்டுக்குப்
படிக்கிறதுக்கு அனுப்புனா. அந்தப் புள்ளைங்களுக்குக்
கணக்குப் பாடமும், இங்கிலீசும் கமலா சொல்லித் தரதப்
பாத்திட்டு எங்கத் தெரு சனங்க 'வண்ணான் ஊட்டுப்
புள்ளைங்க படிக்கும்போது நம்பப் புள்ளிவோ ஏன் படிக்கக்
கூடாது'ன்னு தங்களோட புள்ளைங்களையும் கொண்டாந்து
வுட்டாங்க. ஒவ்வொரு நாளு சாயங்காலம் மட்டுமில்லாம, சனி
ஞாயிறுலயும் புள்ளைங்க அவகிட்ட படிக்க வந்துச்சிங்க.
அதனால் எங்கத் தெருவுல கமலாவுக்குப் பெரிய மரியாத
உண்டாச்சி. அதனால் பக்கத்து ஊட்டுச் செட்டியாரு
கல்யாணத்துக்காகக் காவ காத்துக்கிட்டிருந்த தன்னோட மவ
தங்கரத்தினத்தக் கமலா ஊட்டுக்குப் போகவும், தாயம்
வெளயாடவும் வுட்டாரு. சிதம்பரம் புள்ள ஊடு கொஞ்சம்
பெருசு. ரெண்டு பக்கமும் ரெண்டு பெரிய திண்ண இருக்கும்.
வாசலும் பெருசுதான். வாசல்ல குந்தவும், திண்ணையில
ஒக்காரவும் கிழிவிங்க போவாங்க. ரெண்டு மூணு மாசத்திலியே
எங்க தெரு பொம்பளைங்க கமலா ஊட்டுக்குப் போக்குவரத்தா
ஆயிட்டாங்க. 'ஊட்டுல எதுக்கு இம்மாம் பொட்டச்சிவுள
சேக்கிற'ன்னு கேட்டன். 'ஊடுன்னா நாலு சனம் வரணும்'ன்னு
ஒரே வாத்தயா சொல்லிட்டா. மீறிக் கேட்டா 'இதென்ன

சுடுகாடா?'ன்னு கேப்பா. அதுக்கு மேல நான் எதுக்கு வாயத்
தொறக்கப்போறன்? படிப்படியா கமலா எங்க தெருக்காரியா
ஆயிட்டா.

அடுத்த நாலு அஞ்சி மாசத்தில 'வாங்க மேடம், போங்க மேடம், சரிங்க மேடம்' போயி, 'வாங்க, போங்க'ன்னு மாறிச்சி. அப்பறம் 'வா, போ'ன்னு ஆச்சி. அடுத்த ஆறாவது மாசத்துக்குள்ளார ஓரல்ல போட்ட அரிசி கடசியில மாவு ஆவுற மாரி 'வாடி, போடி'ன்னு ஆயிடிச்சி. குருத்து எல, பழுத்த எலயா ஆயிடிச்சி.

பள்ளத்தக் கண்ட தண்ணி மாரி அவ பின்னாடியே ஓடுனன். அவ வேல வைப்பா. இல்லன்னா நானே வேலய உருவாக்குவன். அவ சொல்ற வேலய செய்யுறதில அப்படியொரு சந்தோசம். அப்ப எம் மனசு சிரிக்கும். கைப்புள்ளை தூங்குறப்ப சிரிக்கும்ல்ல, அந்த மாரி. வேல வாங்கவே பொறந்தவ மாரிதான் எனக்கு வேல வைப்பா. அவளுக்குன்னு தினுசுதினுசா வேல வந்துக்கிட்டெ இருக்கும். அவ சொன்ன ஓடனே செய்யணும். இல்லன்னா, அந்த வேலய எப்பிடி செய்யுறதுன்னு நான் யோசிக்கிறதுக்குள்ளியே அவ செஞ்சி முடிச்சிடுவா. கேட்டா 'என் வேலய நான்தான் செய்யணு'மின்னு கேட்டு என் மூக்க ஓடப்பா. நான் ஒரு வேலயக் காத்து வேகத்தில போயி செஞ்சா, அவ மின்னல் வேகத்தில போயி செய்வா. இப்பிடி அவகிட்டெ என் மூக்கு ஓடஞ்சது ஆயிரம், ரெண்டாயிரம் முற இருக்கும். எனக்கு வெக்கமில்லெ. பசிச்ச நாய்க்குட்டி மாரி அவ பின்னாலியே ஓடுனன். அப்ப எங் காலு தரயில நிக்கல.

இருட்டுல இருக்கிற செடி வெளிச்சத்தப் பாத்து தாவத்தான செய்யும்?

எனக்கு முப்பத்திமுணு, முப்பத்திநாலு வயசு. ஆனாலும் எந்தப் பொம்பளயும் நான் பாத்ததில்ல. தொட்டதில்ல. அதனால் ஊட்டுலயும் ஊருலயும் எனக்குக் கொஞ்சம் நல்ல பேருதான். ஒரு பொம்பளப் புள்ளை பின்னாடியும் சுத்துனதில்ல. எல்லாத்தயும் சேத்துவச்சி

கமலாகிட்டெ சுத்துனன். காஞ்சி கெடந்த மாட்டுக்குப் பச்சப்
புல்லுக் கட்டு கெடச்சாப்லதான். வஞ்சன இல்லாம கமலா
புல்லுக் கட்டப் போட்டா. முழுசா ஒம்போது வருசம் தாய்
ஆடுகூட ஓடுற குட்டி ஆடு மாரி அவ பின்னாலியே சுத்துனன்.
ஒரு பார்வயில, ஒரு வாத்தயில, ஒரு சிரிப்பில அவ என்னெத்
தன்னோட நாய்க்குட்டியா மாத்தி, தன்னோட கால நக்க வச்சா.
நானும் நக்கியிருக்கன். ஆசயோட. வெறியோட. அவ
புள்ளைங்க தூங்குற முட்டும் பேசிக்கிட்டிருப்பன். புள்ளைங்க
தூங்குன பெறகும் பேசிக்கிட்டிருப்பன். அது தப்புதான? அந்தப்
புள்ளைங்க என்னா நெனச்சிருக்கும்?

எங்களப் பத்தி ரெண்டு மூணு வருசத்திலியே ஊரு பேசுச்சி. ஒலகம் பேசுச்சி. எனக்கு அப்ப காது கேக்கல. 'ஒனக்குன்னு ஒரு கண்ணாலத்தக் கட்டிக்க. ஏறுன வயசு எறக்க முடியாது. வயசு முத்திப்போனா ஒருத்தியும் கட்டிக்க மாட்டா. இந்த அகிலாண்டம் போட்ட வெத மக்கிப் போனதில்லெ. நட்டு வச்ச செடி பட்டுப் போனதில்லெ. என் வவுத்திலெ பொறந்தது மட்டும் இப்பிடி கெடக்குதே"ன்னு எங்கம்மா பொலம்புச்சி. கால்ல விழுந்து பல முற கும்புட்டுச்சி. "எட்ட போ. எட்ட போ." இதெயேதான் ஒவ்வொரு முறையும் எங்கம்மாகிட்ட சொன்னன்.

"எனக்கா இப்பிடியொரு புள்ள பொறக்கணும்? கௌரவம் போச்சி. குடும்பத்தோட மானம் போவுது. என்னா புள்ளெப் பெத்திருக்க?"ன்னு நான் இல்லாதப்ப எங்கப்பா எங்கம்மாகிட்ட கத்துவாரு. ஆனா எங்கிட்ட ஒரு வாத்த பேச மாட்டாரு. அதே மாரி எங்க சித்தப்பா மவன் அம்பலவாணங்கிட்டயும் கத்துவாரு. "ஊரு ஒலகம் சிரிக்கிறது அவனுக்குத் தெரியலியா? நான் இந்த வயசிலயும் காட்டுல வேல செய்வன். அவன் தின்னுப்புட்டு ஊரச் சுத்தி வருவானா? இதெல்லாம் நீ கேக்க மாட்டியா? நான் சாவுற அன்னக்கித்தான் அவனுக்குப் புரியும்." எல்லாத்துக்கும் எங்க சித்தப்பா மகன் 'சொல்றன், சொல்றன்'னு சொல்லுவான். ஓடனே எங்கிட்ட வந்து எங்கப்பா சொன்னதச் சொல்லுவான். நான் சிரிச்சிக்கிட்டே 'கல்யாணம் கட்டுறதுக்கும் குடும்ப கௌரவத்துக்கும் என்னடா சம்மந்தம்?'ன்னு கேப்பன்.

'நீ லூசு'ன்னு சொல்லிச் சிரிச்சிக்கிட்டே போயிடுவான்.

என் தங்கச்சிங்க மூணு பேரும் வந்து 'நீயும் ஒரு குடும்பமா ஆவ வாணாமா? புள்ளக் குட்டின்னு இருக்க வாணாமா? நாளக்கி அவ வேற ஊருக்கு மாத்திக்கிட்டுப் போயிட்டா என்னா ஆவறது? பஸ்ஸில ஏறுனமா எறங்கனமா'ன்னு இருக்கணும். ரயில்ல ஏறுனமா

எறங்கனமாண்டு இருக்கணும். ஓட்ட சைக்கிளா இருந்தாலும் சொந்தமா இருக்க வாணாமா? காட்டுல காலத்தில பயிறு ஏற வாணாமா'ன்னு கேட்டுச்சிங்க. அதுலயும் என் பெரிய தங்கச்சி 'என் நாத்தனார கட்டிவைக்கிறன். ஆளு எடுப்பா இருப்பா. ஒனக்குப் பத்து வயசு கூடுதலயா இருந்தாலும் அவள சம்மதிக்கவச்சிக் கட்டிவைக்கிறன்'னு சொல்லிச்சி. அப்ப எனக்குக் காது கேக்கல. யாரு பேச்சையும் கேக்கல.

எப்பவும் பேசாத எங்கப்பா ஒரு நாளு எங்கிட்ட வந்து வாத்த வழியா எறக்குனாரு மன பாரத்த. "அடுத்தவங்க பொருளு என்னிக்கும் எரவதான், சொந்தமாவாது. அவளுக்கு ரெண்டு புள்ளெ இருக்கு. அப்புறம் அவளுக்கு வேல இருக்கு. சம்பளம் இருக்கு. ஒனக்கு என்னா இருக்கு? பொட்டச்சி கையில காசிருந்தா யாரையும் மதிக்க மாட்டாளுவ. ஆம்பள சம்பாறிச்சாதான் மரியாத. வயசாயிட்டா நெறம் மாறிடும். ஒடம்பு வாட்டம் மாறிடும். பொட்டச்சியோட நெறத்தயும் ஒடம்பு வாட்டத்தயும் பாத்தா வஷறு பசிக்காதா? வெறி புடிச்ச நாயா இருந்தாலும் ஒனக்குன்னு ஒரு நாய் இருக்கணும். சாவுறமுட்டும் தனிக்கட்டயா நிப்பியா? காலத்துக்கும் இப்பிடியே இருப்பியா? உத்தியோகத்துக்குப் போற வேலயப் பாரு. இல்லன்னா காடு கரையப் பாரு. அப்பறம் ஒன்னிஷ்டம். என்னெப் பாத்து ஊருல யாரும் இன்னமுட்டும் காறித் துப்புனதில்லெ. கண்ணபொருமான்ங்கிற எம் பேரக் கெடுக்காம இருந்தா சரி"ன்னு சொன்னாரு. நான் பேசல. அப்பறம் எங்கப்பா எங்கிட்ட பேசல.

ஊட்டுப் புடுங்கலு, ஊருப் புடுங்கலு தாங்க முடியாம
தியாகதுருகத்துக்குப் பக்கத்திலெ தென்பாசாருன்னு ஒரு ஊரு.
அந்த ஊருக்குப் பொண்ணு பாக்கப் போனன். பொண்ணு எங்க
எனந்தான். ஒத்தப் புள்ளெ. மாஞ்செவல நெறம். என்
தங்கச்சிவுளுக்குப் புடிச்சிப்போச்சி. எனக்கும்
பரவாயில்லன்னுதான் இருந்துச்சி. ஆனா நான்தான் தெக்கு
வடக்குன்னு தெரியாத எடத்திலெ மாட்டிக்கிட்டு கெடக்கிறனே.
ஒரு கெணத்துல குதிச்சதுக்கே இன்னும் கரையேறல. இதுல
எங்கிருந்து இன்னொரு கெணத்துல குதிக்கிறது?

எங்கூட்டுல இருந்த மாரியே அந்தப் புள்ளெ
ஊட்டுக்கும் மூணு காணி வயக்காடும் ஆறு காணி
மோட்டாங்காடும் இருந்துச்சி. எங்க ஊட்டப் போலவே அவுங்க
ஊடும் ஓட்டு ஊடுதான். எல்லாம் சரியா இருந்து என்னா
பன்றது? விதி சரியா இருக்கணுமில்லெ. அப்ப அந்தப்
புள்ளைக்கும் எனக்கும் பத்து வயசு வித்தியாசம். அதனால அது
தோதுப்படாதின்னுட்டன். ஆனா எங்க ஊட்டுல வுடல. ஏயி
எட்டுப் பொண்ணப் பாத்தாங்க. 'வயசு கூடுதல்'ன்னு ஒரு
பொண்ணுக்குச் சொன்னன். இன்னொரு புள்ளய, 'கருப்பா
இருக்கு'ன்னன். 'பல்லு எடுப்பா இருக்கு' 'ஓணானாட்டம்
இருக்கு.' இப்பிடிப் பலதுக்கும் ஏறுக்குமாறாச் சொன்னன்.
கடசியில இந்த மாடு திருந்தாது. திருட்டு மாடு. திருட்டு மேச்ச
மேயத்தான் போவும்ன்னு வுட்டுட்டாங்க. நானும்
நல்லதாப்போச்சின்னு இருந்திட்டன்.

ஊருக்காரங்க, தெருக்காரங்க கேட்டதுக்கு 'மனசுக்குப்
புடிக்கில'ன்னு சொன்னன். 'அப்பிடியா? அப்பிடின்னா ஒம் மனசு
செருப்பாலதான் அடிக்கணு'மின்னு சொன்னாங்க. 'தாலி
கட்டுறமட்டுந்தான் புடிக்காது. அப்பறம் புடிச்சிப்போவும். ஒரு
புள்ளெ பொறந்திட்டா, மொளக்குச்சியில கட்டிப்போட்ட

மாடாயிடு வன்'னு சொன்னாங்க. நான் எதெயும் கேக்கல.
ஏன்னா நான்தான் எனக்கு நானே மருந்து வச்சிக்கிட்டேனே.

எனக்குப் பொண்ணு பாக்குற விசயமெல்லாம்
கமலாவுக்குத் தெரியும். ஆனா அதப் பத்தி அவ ஒண்ணும்
பேசல. ஒண்ணும் கேக்கல. தன்னோட ஏர எங்கியும்
போயிடாதுங்குற நம்பிக்க அவளுக்கு. இதுல அவ குத்தம்
ஒண்ணுமில்லெ.

இப்ப நெனைக்கிறன். அந்தத் தென்பாசாருப் புள்ளயக்
கட்டியிருக்கலாமின்னு. கல்லா மண்ணா போட்ட எடத்திலியே
அப்பிடியே அசயாம கெடக்குறதுக்கு? நான் வேணாமின்னதும்
'நீதான் ஒலகத்திலியே அதிசியமா'ன்னு அந்தப் புள்ளெ
உள்ளூரிலியே ஒரு பயலக் கட்டிக்கிச்சி. கல்யாணம்
கட்டிக்கிட்டுப் போன மூணு நாலு வருசத்திலியே ரெண்டு
மூணு புள்ளெய பிதுக்கித் தள்ளிப்புடிச்சி. இப்பக் கிழவியாவும்
ஆயிப்போச்சி. அந்தப் புள்ளக்கி அதான் சந்தோசம். அதான்
வாழ்க்க.

ஆனா எங்கம்மா வுடல. என்னோட ஜாதக நோட்ட
எடுத்துக்கிட்டு ஒவ்வொரு ஊரா ஜோசியக்காரனப் பாக்கப்
போச்சி. அலஞ்சிச்சி. ஒவ்வொரு ஊரு ஜோசியக்காரனும் 'இந்த
ஜாதகம் ஏ-ஒன் ஜாதகம். கொடிகட்டி வாழ்வாரு. ஈசன்
நெனச்சாலும் வற்ற தையில இவருக்கு நடக்கிற கல்யாணத்த
நிறுத்த முடியாது. கொணத்தில தங்கம்னு சொல்ற மாரிதான்
பொண்ணு அமையும். ஆசக்கி ஒரு பொட்டப் புள்ளெயும்
ஆஸ்திக்கு ரெண்டு ஆம்பள புள்ளெயும் பொறக்கும். நான்
சொல்றது நடக்குதா இல்லியான்னு பாரு'ன்னு சத்தியம்
செய்யாம இல்லெ. ஜோசியக்காரனுவுள நம்பிக்கிட்டு
எங்கம்மாவும் ஜாதக நோட்டத் தங்கம்போல சொமந்துக்கிட்டுத்
திரிஞ்சிச்சி. தம்பிக்கித் தாழ்வாரத்திலதான் படுக்கணுமின்னு
தலயில எழுதியிருக்குன்னு அதுக்குத் தெரியில. கடசியில
எங்கம்மாவும் இந்த மாடு உழவுக்கு ஆவாதின்னு வுட்டுச்சி.

பெத்தவங்க புள்ளைங்களுக்கு நல்லதத்தான் சொல்றாங்க. ஒலகத்தில பெத்தவங்க சொல்றத எந்தப் புள்ளெ கேட்டிருக்கு? நானும் கேக்கல. சொந்தக்காரங்க சொன்னாங்க. ஊருக்காரங்க சொன்னாங்க. "ஒரு கண்ணாலத்த பண்ணிக்கிட்டு எப்பியும்போல அவசூட இருந்திட்டுப் போயன். இதென்ன ஒலக அதிசியமா?" சிலரு கிண்டல் அடிச்சாங்க. "தம்பி பெரிய கெணத்துலதான் நீச்ச பழவுராரு. நீச்ச அடிக்கிறாரு. எழுந்திருச்சி வர்றது அம்புட்டு லேசில்ல." பொறாமைன்னு நெனச்சன். எங்க ஊருல இருந்த எல்லா ஆம்பளகளுக்கும் கமலாமேல ஆச இருந்துச்சி. பொம்பளகளுக்குப் பொறாமை இருந்துச்சி. அவ ஒடம்பு வாட்டத்து மேல, அவ ஒடம்போட நெறத்துமேல, மொக வாட்டத்துமேல. மொகந்தான் அவளுக்கு சொத்தா இருந்துச்சி.

எங்க தெருப் பொம்பளங்க, ஸ்கூல் பசங்கயெல்லாம் சாயங்காலத்தில அவகிட்டப் போயி பேசுவாங்க. நல்லாப் பேசுவா. நல்லா சிரிப்பா. அந்தச் சிரிப்புத்தான் மெழுகுவத்திய உருக வைக்கிற நெருப்பு. அஞ்சி, பத்து கடன் கேட்டா கொடுப்பா. ரசம், குழம்பு கொடுப்பா. எங்க ஊட்டுலயிருந்து ஆறாவது வீட்டுலதான் குடியிருந்தா. ஆனா எங்க ஊட்டுச் சனங்க அவகிட்ட பேசாதுவோ. என்னெக் கெடுக்கிறதா நெனைச்சிக்கிட்டு. நான் என்ன வெளயாட்டுப் புள்ளெயா? முட்டாயக் காட்டி ஏமாத்துறதுக்கு? புத்திகெட்டதுங்க.

'ஆம்பள மயக்கி'. இதான் எங்க ஊருல கமலாவுக்குப் பேரு.

இத்தன வருசத்திலெ ஒரே ஒரு முறதான் கமலா எங்க ஊட்டுக்கு வந்திருக்கா. எங்க தாத்தா செத்த அன்னிக்கு. லீவ் போட்டுட்டு ஒரு நாளு பூராவும் குந்தியிருந்தா. அவ புள்ளைங்களும அன்னிக்கிப் பள்ளிக்கூடம் போவல. ஆனா, எங்க ஊட்டுச் சனங்க வீராப்பு வெட்டிக்கிட்டு அவகிட்ட மட்டுமில்ல, அவளோட புள்ளைங்க கிட்டயும் பேசல. என்

சின்னத் தங்கச்சி விசாலத்தத் தவுத்து. எழவுக்கு வந்த சனங்க
எல்லாம் பொணத்தப் பாக்கல. கமலாவத்தான் பாத்தாங்க.
கல்யாணப் பொண்ணப் பாக்குற மாரி.

எங்கக் காட்டுல மாங்கன்னு வச்சிருக்கன்,
தென்னங்கன்னு, வாழக் கன்னு, எலுமிச்சங்கன்னு
வச்சிருக்கன். ஊட்டுக்குப் பின்னால முருங்கக் கன்னு
வச்சிருக்கன். பூச்செடி வச்சதில்லெ. எங்க ஊட்டுச் சனங்க
மொளகாச் செடி வைப்பாங்க. கத்திரிச் செடி வைப்பாங்க.
பூச்செடி ஊன மாட்டாங்க. பழக்கமில்லெ. எங்க தாத்தாவுக்கு,
எங்கப்பாவுக்குப் பழக்கமில்லெ. எனக்குமில்லெ.

கமலா சொல்லல. சொன்ன மாரி நெனச்சிக்கிட்டன்.
அன்னிக்கி சாயங்காலமே விருத்தாசலம் போயி ஏயி, எட்டு
பூச்செடியக் கொண்டாந்து சிதம்பரம் புள்ளெ ஊட்டுக்குப்
பின்னால ஊனிட்டன். ஒரு செடியும் பட்டுப்போவல. எங்க
ஊருல பூச்செடிக்குச் சாயங்காலமும் காலயிலயும் மறக்காம
தண்ணி ஊத்துனது கமலாதான்.

எங்க ஊட்டுல பாலு கறப்பாங்க. செட்டி ஊட்டுல
வித்துடுவாங்க. எங்க ஊட்டுல டீ, காபி போட மாட்டாங்க.
குடிச்சா காசி சேராதில்லெ? ஒடம்பு சரியில்லன்னா,
குளிர்காய்ச்சன்னாத்தான் சூடாக்கி ஒரு தம்பளரு பாலு
தருவாங்க. விருந்தாளி வந்தா பாலுதான் கொடுப்பம். என்
மச்சானுவ வற்ற அன்னிக்கி மட்டும் ரெண்டு மூணு வாட்டி
பாலு காய்ச்சுவாங்க.

எங்க ஊருல மூணு வேளயும் காப்பி குடிச்ச மொதப்
பொம்பள கமலாதான். அவ ஊட்டுக்குப் போயி நான் தெனம்
காபி குடிக்கிறதப் பாத்திட்டு, எங்க ஊட்டுல எப்பியாச்சும்
நெனப்பு எடுத்துக்கிட்டாப்ல அதிசயமா காப்பி போடுவாங்க.
அதுல காப்பி வாட அடிக்காது, தீச்சவாடதான் அடிக்கும்.

காப்பி குடிச்சா தலவலி போயிடும்ன்னு டாக்டர் சொல்ற
மாரி கமலா சொல்வா.

இப்ப நானும் காப்பி பைத்தியம்தான்.

கமலா வேப்பங்காயத் தந்தா. தின்னன். தித்திப்பா
இருந்துச்சு. சுடுதண்ணியக் கொடுத்தா. குடிச்சன். ஐஸ்
தண்ணியா இருந்துச்சு. ஏன்னா அவதான் அப்ப எனக்கு முகம்
பாக்குற கண்ணாடி. அவதான் உருவம். நான் அவ பின்னாலியே
ஓடுற நிழலு.

ராத்திரியில அவ பின்னால நிழலா ஓட
முடியலியேன்னு நான் வருத்தப்பட்டதில்லெ. அதுக்கும் சேத்து
எம் மனசு சிரிச்சிது. வெளக்காட்டம் எரிஞ்சிது. நெய் ஊத்துன
வெளக்காட்டம். கமலாகிட்டெ நெறய நெய் இருந்துச்சி.

நான் கமலாகூட பானையும் மூடியும் போல ஆனதப்
பாத்த சனங்க சொன்னாங்க. "பாவாட கதெயா ஆயிடப்போவுது."

எங்க தெருவத் தள்ளி வடக்கால தெருவுல
புளியாமரத்தான் ஊடு. புளியாமரத்தானுக்கு ரெண்டும்
ஆம்பளப் புள்ளெதான். தங்கவேலு, பாவாடன்னு பேரு.
பெரியவரு தங்கவேலுக்குப் பக்கத்து ஊரு கல்லூர்ல
பொண்ணுபாத்தாங்க. கல்யாணம் நடந்துச்சி. நாலு புள்ளெயும்
பொறந்துச்சி. பொண்ணு மூணு. ஆணு ஒண்ணு. தங்கவேலு
காட்டு வேலயப் பாப்பாரு. பாவாட ஊட்டு வேலயப் பாப்பாரு.
"தங்கவேலு அதுக்கு லாயக்கி இல்லெ. அதான் காட்டுலியே
கெடக்குறாரு"ன்னாங்க. பாவாடக்கித்தான் நாலு புள்ளெயும்
பொறந்துச்சி. ஆனா நாலு புள்ளைங்களுக்கும் அப்பன் பேரு
தங்கவேலு. ஏன்னா, தங்கவேலு பொண்டாட்டிக்கித்தான
புள்ளெ பொறந்துச்சி. அண்ணன் பொண்டாட்டி பேச்சக்
கேட்டுக்கிட்டு பாவாட கல்யாணமே பண்ணிக்கிலன்னு
சொன்னாங்க. எது நெசமோ. பாவாட கல்யாணம்
கட்டிக்கிலங்கறது மட்டும் நெசம். அண்ணன் தம்பிக்குள்ளார
எந்தப் பொகச்சலுமில்லெ. வாசலுக்கேத்த கதவு மாரி
இருந்தாங்க. பாவாடயும் தங்கவேலு பொண் டாட்டியும்
கோழியும் கோழிக் கூண்டுமா இருந்தாங்கன்னு ஊர்ல
சொல்லுவாங்க. நாலு புள்ளைக்கும் கல்யாணமாச்சி. நாலு
பேருக்கும் புள்ளெயும் பொறந்து குடும்பமா ஆயிட்டாங்க.
தங்கவேலு பாம்பு கடிச்சி செத்தாரு. அவரு பொண்டாட்டி
வவுத்தில கட்டி வந்து வயிறு வீங்கி அது செத்துப்போச்சி.
அந்தம்மா செத்த மறாம் நாளே பாவாடய ஊட்டவுட்டு
துரத்திட்டான் தங்கவேலு மவன். அதலயிருந்து அவரு ஊருக்கு
மேற்கால ஆல மர நிழல்ல இருக்கிற துரோபதி அம்மன்
கோவுல்ல குந்திக் கெடப்பாரு. சோறு தண்ணியெல்லாம்
தெருவுல யாராவது பாவப்பட்டுப் போட்டாத்தான். என்ன

காரணமோ 'உசுரு போனாலும் அந்த நாய ஊட்டுல வுட மாட்டன்'னுட்டான் தங்கவேலு மவன். மடப்பள்ளியில கொடுக்கிற பொங்கலுக்காகக் காவக் காத்திருக்கிற பரதேசி ஆயிட்டாரு பாவாட.

கல்யாணம் வேணாமின்னு சொல்றவங்கிட்டயும், கூத்தியா வச்சிக்க ஆசப்படறவங்கிட்டயும் ஊருச் சனங்க பாவாடக் கதயத்தான் சொல்லுவாங்க.

எங்கிட்டயும் சொன்னாங்க. போதயில இருக்கிறவங்கிட்ட சொன்னாப் புரியுமா?

ஊருல எல்லாரும் நான் கமலாவப் புடிச்சிட்டன்னு சொல்லிப் பொறாமையாப் பாத்தாங்க. நான் புடிச்சது கமலாவ இல்ல. காத்த.

எனக்கும் கமலாவுக்கும் ஒறவான பின்னால, நான் எப்பவும் போல சாயங்காலத்துல பள்ளிக்கூடத்து வராண்டாவுல ஒக்காந்து சிகரட்டு குடிக்கறது, ஆடுபுலி ஆட்டம் ஆடுறது, சீட்டுக்கட்டு ஆடுறது எல்லாத்தையும் உட்டுட்டன். வாத்தியாருங்க என்னெ ஒரு மாரியா பாக்கவும், பேசவும் ஆரம்பிச்சது தெரிஞ்சதும் பள்ளிக்கூடத்துப் பக்கமே போறத வுட்டுட்டன். நான் படிச்ச பள்ளிக்கூடந்தான் அது.

அப்ப நானும் கமலாவும் கார்த்திக மாசத்து நாய்களாட்டம் இருந்தம். அவ 'ஒடு'ன்னா, ஒடுனன். 'ஆடு'ன்னா ஆடுனன். எப்பியாச்சும் ஒண்ணா படுத்திருக்கும்போது "ஒரு புள்ளெ பெத்துக்க முடியல"ன்னு சொல்லுவா. அந்த வாத்த எம் மனச பயிரு நட ஓட்டிப்போட்ட வயக்காடா ஆக்கிடும். அது வாத்த இல்லெ. வல. அந்த வலய என்னால எப்பவும் அறுக்க முடிஞ்சதில்ல. ரொம்ப சந்தோசமா இருந்தா "இன்னிக்கி என்னா என் கண்ணுக்குட்டி ரொம்பத் துள்ளுது"ன்னு சொல்லிச் சிரிப்பா. இல்லன்னா "என்னா இன்னிக்கி என்னோட கண்ணுக்குட்டி துள்ளாம படுத்துக்கிச்சின்னு?" சொல்லிச்

சிரிப்பா. அது சிரிப்பில்ல. காவு கொடுக்கப் போற ஆட்டுக்குத் தலயில தண்ணி தெளிப்பாங்க இல்லெ, அந்த மாரி. நான்தான் தானா போயி தலயக் கொடுத்தன். சாமி கெடா மாரி. அப்ப அவ எனக்குச் சாமிதான். குலச் சாமி. கமலாதான் வலையப் பின்னுனா. பத்தாவது வருசத்தில அவதான் அந்த வலைய அறுத்தா. நான் நெனச்சது வேற. நடந்தது வேற. நாடகம் முடிஞ்சிபோச்சி.

போன வருசத் தொடக்கத்தில் அசிஸ்டண்டா அவளுக்கு புரமோசன் வந்துச்சி. சி.இ.ஓ ஆபீசில. போயித்தான் ஆவணும். வீடு பாத்தம். புள்ளைங்க காலைஜில சேத்தம். அந்த புள்ளைங்க நல்லா படிக்குங்க. செட்டிக்கிப் பொறந்த மாரி ரெண்டும் கெட்டி. அதுகளுக்கு நான் எப்பவும் அங்கில்தான். கடலூர்ல வீடு பாக்கப் போனப்ப, ஜாயின் பண்ண போனப்ப அவ என்னெ அண்ணன்னு சொன்னா. நானும் தங்கச்சின்னுதான் சொன்னன். கடலூர்ல நாங்க ரெண்டு பேரும் அண்ணன் தங்கச்சி. கடலூர்லயிருந்து திரும்பி வர்றப்ப நான் 'தங்கச்சி'ன்னு சொல்லி சிரிச்சன். அவ 'அண்ணன்'னு சொல்லி சிரிச்சா. ஊருக்கு வரமுட்டும் சிரிப்பு அடங்கல. அப்ப மனசுல பாரமில்லெ. காத்தடிச்ச எடத்துக்கெல்லாம் பறக்குற எல மாரி இருந்தன்.

நாங்க ரெண்டு பேரும் ஒண்ணாச் சேந்து ஒரு ஊருக்கும் போனதில்லெ. கோயில், குளம் போனதில்லெ. ஒரு சினிமாவுக்குக்கூடப் போனதில்லெ. புள்ளைங்க வுட்டுட்டு எங்க போறது? முதமுதலா கடலூர் போறப்பதான் ரெண்டு பேரும் ஒண்ணா பஸ்ல போனம். அதுகூட நான் முன்னாலியே வேப்பூருக்குப் போயிட்டன். எங்க ஊருல ரெண்டு பேரும் எப்பிடி ஒண்ணா பஸ் ஏற முடியும்? அவ வேப்பூருக்கு வந்ததும் வேற பஸ்ஸப் புடிச்சி ஒண்ணா கடலூர் போனம்.

கமலா கடலூருக்குப் போன பின்னால்தான் ரெண்டு
பேரும் கடைகண்ணின்னு ஒண்ணாப் போனம். ஒண்ணா
வந்தம். எங்க ஊருல அவ ஊட்டுக்குப் போவும்போது திருடன்
மாரிதான் பயந்துபயந்துதான் போவன். வெளிய வருவன்.
கடலூர்ல பதுங்கிப் போவ வேண்டியதில்லெ. கடலூர் சில்வர்
பீச்சுக்கு ரெண்டு மூணு முற போனம். அதுவும் அவ
புள்ளைங்களுக்குப் போரடிக்குதுன்னு. ஆட்டோ புடிச்சிக்கிட்டு
வற்றதுக்கு. ஐஸ்கிரீம் வாங்கித் தற்றதுக்கு. பாப் கார்ன் வாங்கித்
தற்றதுக்கு, நானும் கூடப் போனேன். எஜமானியம்மா போனா,
அவுங்க நாயும் கூடத்தான ஓடும்? அது ரொம்ப நாளு நீடிக்கல.
நாடகம் முடிஞ்சிபோச்சி. ராத்திரியில போடுற வேசத்த
விடிஞ்சதும் கலச்சித்தான ஆவணும்?

கடலூர் போன இருபதாம் நாளு. சாயங்காலம்.
அன்னிக்கி ஞாயத்துக்கிழம்.

ஊட்டுக்குண்டான சாமானெல்லாம் வாங்கிக்கிட்டு
ஊட்டுக்கு ஆட்டோவுல போனம். முன்னால குதிர வண்டிங்க
நிக்குற எடத்திலெதான் இப்ப ஆட்டோ ஸ்டாண்டு இருக்கு.
எங்க பக்கமிருந்து கடலூர் பெரிய ஆஸ்பத்திரிக்கி
வற்றவங்கயெல்லாம் முன்னால குதிர வண்டியிலதான்
வரணும். பஸ் ஸ்டாண்டுக்கும் ஆஸ்பத்திரிக்கும் ரெண்டு
ருபாதான் வண்டிச் சத்தம். வழியில கேட்டன், கடலூர்ங்கிறது
பலிபீடம்ன்னு தெரியாம.

“எங்க ஊருக்கு கடலூர் பரவாயில்லதான்?”

“அங்க ஊட்டுல இருந்த மாரி இருந்துச்சி. இங்க
தெருவுல நிக்குற மாரி.”

“புரியல.”

“அங்க என்னெப் பதினஞ்சி வாத்தியாருக்கு மட்டுந்தான்
தெரியும். இப்ப இரநூத்தி முப்பத்தஞ்சிப் பள்ளிக்கூடத்து
வாத்தியாருவுளுக்குத் தெரியும்.”

“பாப்புலரா இருந்தா நல்லதுதான்.”

“பொறியில மாட்டிக்கிட்ட எலி. ஆளாளுக்கு ஒரு சங்கம்.
சங்க மீட்டிங் ஆபீசிலதான் நடக்கும். ராத்திரி ஆறு ஏழாயிடுது.
வேலயிருந்தா சனிக்கிழமையும் செய்யணும். கேம்ப்புக்கு
போறன்னு மத்தியானமுட்டும் ஊட்டுல தூங்கிப்புட்டு
சாயங்காலம் ஆபீசுரு வருவாரு. ஃபைல்ல கையெழுத்து
வாங்கணும். கழுத்தறுப்பு.”

“வருமானம் வருமில்லெ.”

“முட்டுற மாடு. ஒதக்கிற மாடு. எல்லா மாடும்
சூப்பரண்டு அம்மாகிட்டெ சரியா மடிய காட்டிடும். அந்தம்மா

கறந்துடு வாங்க."

"பி.ஏ."

"சூரப்புலி. அவந்தான் பெரிய தொல்ல. எத எழுதி வச்சாலும் திருப்புறான். வாக்கியம் நல்லா இல்லன்னு வேணுமின்னே செய்யுறான். காரணமே இல்லாம கூப்புட்டுகூப்புட்டுப் பேசுறான். அவன சமாளிக்கிறதுதான் பெரும்பாடு. எதுக்குடா கடலூர் வந்தம்ன்னு இருக்கு. காரணமே இல்லாம எம்மா நேரந்தான் சிரிச்சுசிரிச்சுப் பேச முடியும்? பழக்கத்திலெ ஊட்டுக்குப் போன பின்னாலியும் வாயி தானா சிரிக்குது. 'என்னா என்னா'ன்னு புள்ளைங்க கேக்குறாளுங்க. "

"சூப்ரண்டு அம்மாவுக்கு தொந்தரவு ஒண்ணும் இல்லியே?"

"அவுங்க கிழவி." கமலா சிரிச்சா.

"நல்லதாப்போச்சி."

"கிழவியாயிட்டா எந்த எடத்திலயும் எந்தத் தொந்தரவும் இருக்காது" இப்ப கமலா சிரிக்கல.

"பொம்பளன்னா எல்லாப் பயலும் அப்படித்தான் இருப்பானுவோ. அது சரி. ஒனக்கு ஏதாச்சும் வருமா?"

"வையிங்க மேடம், வையிங்க மேடம்ன்னு ட்ராவுல போட்டா எடுத்துக்குவன்."

"இந்த ஊரு எப்பிடியிருக்கு?"

"கூட்டம். நெரிச. சத்தம். பரபரப்பு."

"ஏரியில போன படகு இப்பக் கடல்ல போகுது. பழகிக்கும்."

"நாறு பூட்டு பூட்டுறதா இருக்கு ஊட்டுக்கு."

"டவுன்ல அப்பிடித்தான்."

“அதுக்குன்னு இவ்வளவு மோசமா இருக்கக் கூடாது.”

“ஆபீஸ் எப்பிடி இருக்கு?”

“அதுபாட்டுக்கு இருக்கு?”

அப்ப ஆட்டோ மணிக்கூண்டத் தாண்டி கலெக்டர் ஆபீஸ்கிட்டெ போயிக்கிட்டிருந்துச்சி. கலெக்டர் ஆபீஸப் பாத்தன்.

“ராபர்ட் கிளைவோட குதிர லாயம்தாம் இப்ப கலெக்டர் சேம்பர். தெரியுமா?”

“தெரியும். வெள்ளக்காரங்க காலத்திலெ தென்னாற்காடு ஜில்லாவோட தலநகரமா இருந்துச்சி.”

“வரலாறு நெறஞ்ச ஊரு. சுனாமி வந்தப்ப நெறயா பேரு இங்கத்தான் செத்துப்போனாங்க.”

“ஆமாம்.”

“கடலூர் தண்ணி உப்பா இருக்கு. காத்தும் அப்பிடித்தான் இருக்கு.”

“கடல ஒட்டி இருக்குதிலெ. இங்க எல்லாருமே சவுக்கத்தான் பயிர் வுடுறாங்க.”

நான் சவுக்கப் பத்தி சொன்னதும் ஞாபகத்துக்கு வந்த மாரி சொன்னா.

“எங்க வயக்காட்டுப் பக்கத்திலெ ஒரு அரைக் காணி வெலக்கி வருது, வாங்கலாமின்னு பாக்குறன். எங்க மாமனாருக்கும் அத்தைக்கும் வாங்கணுமின்னு ஆச.”

“வாங்கு.”

“புள்ளைங்க டவுன் பஸ்ஸப் புடிச்சி ஏறிப்போறது கஷ்டமா இருக்கு.”

“ஆட்டோவுல அனுப்பிடலாம்.”

ஆட்டோக்காரன் கிட்ட பேச ஆரம்பிச்சன்.

நாங்க போய்க்கிட்டிருந்த ஆட்டோவுக்கு முன்னாலயும்
பின்னாலயும் ஆட்டோ, பஸ், கார், ஸ்கூட்டர். சனங்க
பறந்துகிட்டிருந்தாங்க. ஓடிக்கிட்டிருந்தாங்க.
பக்கவாட்டிலயும்தான். போர்க்களம் மாரி இருந்துச்சி.

எங்க ஆட்டோ ஓடல. பறந்துச்சி.

மறுநாளு காலயில மாச வாடகக்கி பேசன ஆட்டோவுல
ரெண்டு புள்ளைங்களயும் ஏத்திவுட்டன்.

நானும் பஸ் ஏறிட்டன்.

கமலா செல்போன் வாங்குனா. நானும் வாங்கிட்டன். செல்போன் ரொம்ப சாதாரணமாயிடிச்சி. அதனால் கட ஓடல. எங்க சித்தப்பா பையன் கடய முடிட்டான். என்னாலயும் முன்னப் போல கடயில ஒக்கார முடியல. கடலூர் போவ, வரன்னு இருந்தன். அதுக்கு மேல முக்கியமான காரணம். எஸ்.டி.டி கட ஹைவேஸ் ரோட்டு புளிய மரத்துக்குக் கீழ இருந்துச்சி. புளிய மரத்து இலைங்க கிளைங்க சூரியனத் தடுத்துடும். கட மேல எப்பவுமே வெயில் படாது. கட மேல புளியம்பூவும், பிஞ்சும், பழமுந்தான் விழும். தங்க நாற்கர சால போடுறன்னு புளிய மரத்த வெட்டுனாங்க. கடயவும் எடுக்கச் சொல்லிட்டாங்க. அதோட எஸ்.டி.டி. கட காலி. இப்ப எங்க ஊருல தங்க நாற்கர சால இருக்கு. ஆனா புளிய மரம்ன்னு ஒரு செடிகூட இல்ல.

தெனம் பாத்துக்கிட்டிருந்த கமலாவும் நானும் வாரத்துக்கு ஒரு முற பாக்குறதுன்னு ஆச்சு. ராத்திரியில மணிக் கணக்கா பேசுவம். எங்க ஊருல இருந்தப்பக்கூட இவ்வளவு பேசினதில்லெ. ஊட்டுக்குப் பயந்துகிட்டு, ஊருக்குப் பயந்துகிட்டு. ஆனாலும் எங்க ஊருமேல எனக்குக் கோவம் வந்துச்சி. எங்க ஊரு பெரிய ஊருமில்ல. சின்ன ஊருமில்ல. ரெண்டுக்கும் நடுவுல. வீணாப்போன ஒரு ஊரு. பள்ளிக்கூடமும் பெரிசு இல்ல. திருச்சி மெட்ராஸ் மெயின் ரோட்டுல இருந்துச்சு. அசிஸ்டண்டா இங்கியே புர மோசன் கெடச்சிருந்தா எவ்வளவு நல்லா இருந்திருக்கும்? அப்பியும் கமலா வாணாம்ன்னுதான் சொன்னா. நான்தான் வாய்ப்ப விடாதன்னு சொன்னன். புள்ளைங்கள காலேஜில சேக்கணுமின்னன்.

சொல்லி வச்ச மாரி அவளுக்கு புரமோசன் கெடச்ச இருபதாம் நாளு பன்னண்டாவது ரிசல்ட்டு வந்ததும்,

'இஞ்சினியரிங் படிக் கிறம்'ன்னு ரெண்டு புள்ளைங்களும் சொல்லிச்சிங்க. அதெக் கமலா ஏத்துக்கல.

"பி.எஸ்சி. கணக்கு படிங்க. டீச்சரா போங்க. அதான் பொம் பளைங்களுக்கு நல்லது. நான் டீச்சராவணுமின்னு நெனச்சன். முடியல. நீங்களாச்சும் போங்க"ன்னு சொன்னா.

பொதுவா பெரிய புள்ளெ சாது. சின்னப் புள்ளெ கொஞ்சம் முரண்டு அடம் படிக்கும். பெரிய புள்ளெயவிட முக வாட்டம் கொஞ்சம் கூடுதல். அதனாலியே எந்த விசயமா இருந்தாலும் கர்வமாத்தான் இருக்கும். அது சொன்னா சட்டந்தான். என்னா ஒண்ணு, அந்தப் புள்ளெக்கி இடது கைப் பழக்கம். எதெச் செஞ்சாலும் பீச்சாங்கையாலத்தான் செய்யும். ஆனா இந்த விசயத்தில் அடம்புடிக்கல. புள்ளைங்க ஒத்துக்கிச்சி. நான் இஞ்சினியரிங் படிக்கட்டுமின்னு சொன்னன்.

நான் சொல்றத எந்த விசயத்திலியும் ஏத்துக்காத மாரி அந்த விசயத்தயும் அவ ஏத்துக்கல.

விரியன் பாம்புகிட்ட இருக்கிற விசத்துக்கு அதுவா பொறுப்பு?

கடலூர் போன நாலு அஞ்சி மாசத்தில் கமலாவோட வேலயெல்லாம் சி.இ.ஓ. ஆபீஸ் பியூன் செய்ய ஆரம்பிச்சான். முன்னல்லாம் கரண்ட் பில் கட்டுறது, செல்போனுக்குக் காசு போடுறது, ஏ.டி.எம்.ல சம்பளம் எடுக்கிறது எல்லாம் நான்தான் செய்வன். அவ புள்ளைங்களுக்குத் தேவையான நோட்டு, பேனா, பென்சில் எல்லாம் நான்தான் வாங்குனன். இப்ப பியூன் வாங்குறான். கேட்டதுக்கு "இது ஒரு பெரிய விசயமா"ன்னு கேட்டா. 'முதல்ல ஏறும்பு வரும். அப்பறம் யானை வரும். வுட்டுடு. பி.ஏ. மாரி தொல்ல கொடுக்கபோறான் பாத்துக்க. நான் வர அன்னிக்கி பாத்துக்கலா'மின்னு சொன்னன். 'சரி'ன்னா. அதோட 'ஒனக்குக் கற்பன அதிகம்'ன்னா. "இதுக்காக நீ காரு ஏறி வரணுமா"ன்னு கேட்டா. சரின்னு பட்டுச்சி.

கரண்ட் பில் கட்ட, செல்போனுக்குக் காசு போட,
ஏ.டி.எம்.ல பணம் எடுக்க யாராச்சும் எம்பது தொண்ணூறு
மைல் தூரம் காரு ஏறிப் போவாங்களா? எப்பவும்போல
அன்னிக்கும் என்னெத் தோக்கடிச்சா. வெளயாட்டுக்கு நான்தான்
கூப்புடுவன். கடசியிலெ நான்தான் தோத்துப்போவன்.

கமலா எப்பயும் எதயுமே பெருசா எடுத்துக்க மாட்டா.
உசுரு போற விசயத்தச் சொன்னாக்கூட "அப்பிடியா"ன்னு
கேப்பா. நான் ரொம்ப பெரிய விசயமின்னு சொல்லுவன். அவ
அதெ சாதாரணமா "அப்பிடியா"ன்னுதான் கேப்பா. அவ அப்பிடிச்
கேக்கறப்போ எனக்கு அவமானமா இருக்கும். இனிமே எதயும்
சொல்லக் கூடாதுன்னு நெனப்பன். ஆனா சறுக்கி
விழுந்திடுவன். எதச் சொன்னாலும், எப்பிடிச் சொன்னாலும்
"அப்பிடியா"ன்னு கேட்டு ஒரே வாத்தயில நான் சொன்ன
விசயத்த சாம்பலாக்கிடுவா.

பூகம்பம், சுனாமி, நிலநடுக்கம், ஆயிரம் பேர், லட்சம்
பேர் செத்திட்டாங்கன்னாக்கூட அவளப் பொறுத்தவர
"அப்பிடியா?"தான். இதனால எனக்கும் அவளுக்கும் எத்தனையோ
முற வாய்ச் சண்ட நடந்திருக்கு. அப்பிடி ஒரு நாளு பெரிய
சண்டயே வந்துடுச்சி.

"நீ சுனாமி, பூகம்பம், நிலநடுக்கத்தில் மாட்டிக்கிட்டா
என்னா செய்வ?"

"வற்றப்போ பாத்துக்கலாம். அதுக்காக இப்பியே ஏன்
கவலப்பட்டு சாவணும்?"ன்னு கேட்டு என் மூக்க ஓடச்சா.
அவளுக்கு எது முக்கியம்? தெரியல. ஒம்போது வருசத்தில்
என்னால கண்டுபுடிக்க முடியல. கடல்ல எத்தன உயிரினம்
இருக்கு? எத்தன தாவர இனம் இருக்கு? தெரியல. பந்தயம்
கட்டுன மாரி நான் என்ன நெனக்கிறனோ, அதுக்கு
நேரெதிராத்தான் அவ யோசிப்பா. பேசுறா, கச்சி கட்டுவா. ஒரு

நாளு வேணுமின்னே அவள சீண்டு னன், என் மூக்க
ஓடப்பாணு தெரிஞ்சும்.

“நான் ஒன்னெ வுட்டுட்டுப் போயிட்டா என்னா செய்வ?”

“ஒண்ணும் செய்ய மாட்டன்.”

“நீயா வந்து பேச மாட்டியா?”

“புடிக்கலன்னுதான போற? அப்பறம் எதுக்குப்
பேசணும்?”

“நீயா வந்து பேச மாட்ட?”

“பேச மாட்டன்.”

“எத்தன நாளு ஆனாலுமா?”

“ஆமாம்.”

“நானா வந்து பேசுனா?”

“பேசுவன்.”

“இது திமிர்த்தனம் இல்லியா?”

“அப்பிடியே பழகிட்டன்.”

“மாற மாட்டியா?”

“எதுக்கு மாறணும்?”னு கேட்டு என் மூக்க ஓடச்சா.

“நானா வந்து பேசுவன். நீ இல்லன்னா நான் இருக்க
மாட்டன்...” இது மாரி, தமிழ் சினிமா வசனம் மாரி ஏதாவது
சொல்லுவாணு நான் எதிர்பாத்தன். ஆசப்பட்டன். ஆனா அந்த
சண்டாளிக்கிட்டயிருந்து அப்பிடியெல்லாம் ஒரு வாத்த
எதிர்பாக்க முடி யாது. கதவக் கண்டுபுடிச்சதே ஊட்டச்
சாத்திவைக்கத்தான்ங்கிற ரகம் அவ. அவளும் திருந்தல.
நானும் திருந்தல. அவ மனசு கருங்கல்லு கோட்டை. அதெ
ஓடைக்க எங்கிட்ட ஆயுதமில்ல. கண்ணுத் தண்ணியால
எந்தக் கோட்டை கரையும்? ஓடையும்?

ஒரு மொற கடலூர் போயிருந்தன். அவ வீட்டுல இன்வெட்டர் மாட்டியிருந்துச்சி. ஏதுன்னு கேட்டன். சி.இ.ஓ. கொண்டாந்து மாட்டுனான்னா. ஏன் எங்கிட்ட சொல்லலன்னு கேட்டன். "மறந்துடுச்சி." தெனம் நாம்ப போனாலு பேசிக்கிட்டுத்தான இருக்கோம்னேன். அதுக்கு அவ பேசல. "வம்புல மாட்டுற"ன்னு சொன்னன். முன்ன பி.ஏ. தொந்தரவு. இப்ப சி.இ.ஓ. தொந்தரவான்னு கேட்டன்.

"சொல்றன். கேக்க மாட்டங்கிறான். சி.இ.ஓ.வா இருக்கான். எதித்துப் பேச முடியல. சொன்னாப் புரியல." ஆனா நான்தான் பணம் கொடுத்தன்னா. அதுல எனக்குக் கொஞ்சம் நிம்மதி. ஆனா சொல்றதுக்கு மறந்துபோச்சின்னு சொல்றாளே.

எங்க ஊருல இருந்தவர், மாமனார் ஊருக்குப் போறது, அம்மா ஊட்டுக்குப் போறது, கல்யாணம், சாவு, விசேஷம்ன்னு எதுக்குப் போனாலும் எப்பப் போறா, எப்ப வர்றா, எந்த பஸ்ஸில போறா, எந்த பஸ்ஸில வர்றா எல்லாம் எனக்குத் தெரியும். அவதான் சொல்லுவா.

அவள சீண்டுனன். "இது புதுசா இருக்கு"ன்னு சொன்னன்.

"எது?"

"மறந்துபோச்சிங்கிறது."

அவ பேசல. எப்பவும்போல ஆடாம, அசையாம கருங்கல்லு மாரி குந்தியிருந்தா. அவ பேசுனா எனக்குக் கோவம் கொறஞ்சிடும். ஆனா அவ பேச மாட்டா. எப்பியாச்சும் சின்னச்சின்ன சண்ட வந்தா நான்தான் கத்துவன். பேசுவன். ஆனா அவ கத்த மாட்டா. பேச மாட்டா. அவ சண்ட போட்டாலும் நான் சண்ட போட்டாலும் கடசியில நான்தான் சோத்துக்கத்தாமுயில சறுக்கி வழுக்கி விழுந்த மாரி விழுவன். நூறு முற, ஆயிரம் முற இந்த மாரி அவ கால்ல

விழுந்திருக்கன். கண்ணுக்குட்டி எங்க போனாலும் எங்க வந்தாலும் தண்ணித் தொட்டிக்கி வந்துதான் ஆவணுங்கிறது அவளுக்குத் தெரிஞ்சிருக்கு.

“காசு நீதான் கொடுத்த”ன்னு பல முற கேட்டன். ஆமாம்ன்னா. அன்னிக்கி அவசூட இருந்தன். மறுநாளும் இருந்தன். அப்பறம் ஊருக்கு வந்தன். ஊருல இருந்ததவிட இப்பத்தான் அவமேல ஆச கூடியிருந்துச்சி. தெனம் கெடைக்கிற பொருளுக்கு மரியாத உண்டா?

அவ எங்கசூட இல்லன்னாலும், அவ எங்கசூட இருக்கிற மாரி தான் இருக்கும். மனசில ஓயாம அவகிட்டே பேசிக்கிட்டே இருப்பன். நெனப்புத்தான் எனக்கு மூச்சுக் காத்து. அது மனசுக்கும் ஓடம்புக்கும் ஊட்டமா இருந்துச்சு.

மூணு நாலு மாசம் நல்லபடியா ஓடுச்சி.

ஒரு நாளு சாயங்காலம் ஆறு மணிக்கு போன் பண்ணினன். “ஆபீசில இருக்கன். அப்பறம் பேசு”ன்னு வச்சிட்டா. கோபம் வந்துச்சி. திருப்பியும் போன் போட்டன். கத்துனா. “இப்ப நான் ஸ்கூல்ல வேல பாக்குல. சி.இ.ஓ ஆபீசில வேல பாக்குறன். ஆபீசரு கேம்பு போயிட்டு சாயங்காலம்தான் வருவாரு. அப்பத்தான் வேலயே நடக்கும்”ன்னு கத்தினா.

“சனிக்கிழமயுமா?”ன்னு திருப்பிக் கத்துனன்.

“ஆமாம். இது பள்ளிக்கூடமில்ல. நாலேகாலுக்கே பைய எடுத்துக்கிட்டு வீட்டுக்கு வந்துடுறதுக்கு. சனி, ஞாயிறு, காலாண்டு, அரையாண்டு, முழாண்டுன்னு லீவ்லீவா அனுபவிச்சிக்கிட்டு குந்தியிருக்கிறதுக்கு. கொண்டாந்து மாட்ட வுட்டுட்டு வசனமா பேசுற. வை போனை”ன்னு கத்தினா. சனிக்கிழம நேர்ல போனாலும் சரி, போனாலு பேசினாலும் சரி, “ஆபீசில இருக்கன். ஒரு புள்ளிவிவரம் எடுக்கறன். ஜே.டி.க்கு, இயக்குநருக்கு அவசரமா தபால் அனுப்பணும். ரெடி

பண்ணிக்கிட்டிருக்கன்"னு சொல்ல ஆரம்பிச்சா. அவ சொல்ற
மாரி வேலயும் இருக்கத்தான் செஞ்சிச்சி.

"சரி, பாத்து இரு"ன்னு சொன்னன்.

எப்பியுமே கோபம் வந்தா அவ தலயில கொட்டுவன்.
அப்ப அவ இல்லாததால என் தலயில கொட்டிக்கிட்டன்.

ஒரு நாளு பஸ் ஸ்டாண்ட்டுல இறங்கிக் கமலா வீட்டுக்குப் போயிக்கிட்டிருந்தன். அப்ப சி.இ.ஓ. காரு போச்சி. காருல கமலா இருந்தா. வீட்டுல கொண்டாந்து அவள எறக்கிவுட்டுட்டு காரு போயிடிச்சி. வீட்டுக்குப் போன நானு ஓடனே கேக்கல. ஒரு கால் மணி நேரந்தான் என்னால இருக்க முடிஞ்சது.

“எப்ப ஊட்டுக்கு வந்த?”

“இப்பத்தான்.”

“எதுல வந்த?”

“நடந்துதான்.”

“சரி. நான் ஊருக்குப் போறன்”னு கிளம்பினன்.

“என்னாச்சி?”

எனக்கு நாக்கு ஒலந்துபோச்சி. ஓடம்பு நடுங்கிச்சி. கண்ணு இருட்டிச்சி. நிக்க முடியல. பயங்கரமா வேர்த்துச்சி. பேச முடியல. “நீ நடந்தா வந்த?”

“ஆமாம்.”

எனக்கு உசுர விட்டுடனும் போல இருந்துச்சி. கைகால வெட்டிக்கலாம் போல இருந்துச்சி. தொண்டை அடச்சிபோச்சி.

“நீ சி.இ.ஓ.காருல வல்லெ?”

“வல்லெ.”

“சத்தியம்?”

“சத்தியம்.”

அவ சத்தியம் செஞ்சதும் நான் அவள அடிக்கல. என்னெ அடிச்சிக்கிட்டன். மூஞ்சியிலியே அறஞ்சிக்கிட்டன். சத்தம் கேட்டு அவ புள்ளைங்க ரெண்டும் வெளிய வந்துச்சிங்க. அப்பத்தான் நான் அடிச்சிக்கிறத நிறுத்தினன்.

“ஒண்ணுமில்ல. நீங்க போய்ப் படிங்க”ன்னு சொன்னன். புள்ளைங்க போயிடிச்சி. ஒண்ணும் சொல்லாம வெளிய வந்தன். அப்ப சொன்னா.

“ஒனக்குப் புடிக்காதுன்னுதான் மாத்தி சொன்னன்.”

“அப்ப ஒனக்குப் புடிச்சியிருக்குதா”ன்னு கத்துனன்.

“லேட்டாயிட்டா ஆபீஸ் காரூல கொண்டுபோயி வுடுறது வழக்கந்தான்.”

“இன்னிக்கி நீ லேட்டா வந்தியா?”

“இல்லெ.”

“பின்னெ எதுக்கு காரூல வந்த?”

“சனிக்கிழம வேல பாத்தாலும் ஊட்டுல கொண்டுபோயி வுடுவாங்க.”

“பொட்டச்சிவுள மட்டுமா?”ன்னு கத்தினன். அதுக்கு மேல அவ பேசல. ஒரு அரை மணி நேரம் நான் பேசுனன். கத்தினன். அவ வாயத் தொறக்கல. கட்டிப்போட்ட நாய் மாரி அசையாம குந்தியிருந்தா.

“இனிமே இங்க வர மாட்டன். இது சத்தியம்”னு சத்தியம் செஞ்சிட்டு வந்துட்டன். மறிப்பா, கூப்புடுவான்னு எதிர்பாத்தன். எதுவுமில்லெ. போனும் பண்ணல.

என்னெப் போல அவளுக்கு எப்பவுமே மனசு பாரமா இருக்காது. எனக்கு மறதி நோய் இருந்தா எந்தத் தொந்தரவும் இல்லெ. எனக்கு எம் மனசுலயிருந்து விடுதல இல்லெ. தூங்க முடியல. மனசுல அவ்வளவு பாரம். வலி.

மூணு நாளாச்சு. நான் சோறு திங்கல. தண்ணி குடிக்கல. ராவும் பகலும் சீக்கிரம் சீக்கிரமா ஓட மாட்டங்குது. ராவும் பகலும் கடலவிடப் பெருசா இருக்கு. ஊர் தூங்கிச்சி. ஆடு, மாடு, பாம்பு, பல்லிகூட தூங்கிச்சி. எங் கண்ணு மட்டும் தூங்கல. மண் புழுவால நெளியத்தான முடியும்? சீற

முடியாதுல்ல? கடசியில நான்தான் போன் பண்ணினன்.
கத்துனன். இருக்க முடியல. நேருல போனன். தவளைக்கி
வாழ்க்க வளையிலதான?

ஒரு மாசம் கழிஞ்சி இருக்கும். ஒரு நாளு மத்தியானம் நான் வீட்டுல இருந்தன். சி.இ.ஓ. வந்தான். பேசிக்கிட்டிருந்தான். போவும்போது "அடிக்கடி வந்து கிளார்க்கு அம்மாவ தொந்தரவு பண்ணாத தம்பி"ன்னு சொல்லிட்டுப் போனான். அதுக்குப் பதிலா அவன் என் மூஞ்சியில நெருப்ப வாரிக் கொட்டியிருக்கலாம். செருப்பால அடிச்சியிருக்கலாம். அவன் பொண்டாட்டிக்கிட்டியா வற்றன்? அவன் மவகிட்டியா வற்றன்?

கமலா எங்க ஊருக்கு வந்தப்ப ஊருல இருந்த எல்லா ஆம்பளங்களும் தான் அவமேல ஆசப்பட்டாங்க. ஆனா அவ என்னோட ஆளுன்னு ஆனப் பின்னால ஒரு ஆளுகூட அவள மொறச்சிப் பாத்ததில்ல. இன்னொருத்தனோட பொருளுன்னு ஒதுங்கிப் போயிட்டாங்க. இன்னொருத்தனோட பொருளுன்னு தெரிஞ்சி, பொருளுக்காரன்கிட்டயே சொல்றான், "வராத"ன்னு. இதுல தம்பி வேற. எங்க ஊரு பட்டிக்காடு. கடலூர் டவுனு. எங்க ஊருக்காரங்க படிக்காதவங்க. கடலூர்க்காரங்க படிச்சவங்க. இதான் வித்தியாசம். மத்தவங்க எதுக்குக் குத்தம் சொல்லணும்? என்னோட கைச்சரக்கு சரியில்ல. சி.இ.ஓ. லஞ்சம் கேக்கல. சொத்தக் கேக்கல. பணம் போனா சம்பாறிக்கலாம். சொத்து போனா சம்பாறிக்கலாம். உசுரு போனா சம்பாதிக்க முடியுமா? அந்தக் கிழட்டுச் சொறி நாயி என் உசுரக் கேக்குறான்.

"அவன் எதுக்கு வந்தான்? என்னா சொல்லிட்டுப் போறான் பாத்தியா? என்னெப் பத்தி அவனுக்கு எப்பிடித் தெரியும்? நீ சொன்னியா?"

"எனக்கு அவன் ஆபீசரு. மாவட்ட அதிகாரி. ஊட்டுக்கு வந்தவங்கிட்ட எதுக்கு வந்தன்னு கேக்க முடியுமா?"ன்னு கேட்டா.

“அவன் பேச்சும் செய்கையும் சரியில்ல. நமக்கிடயில அவன் நெருப்ப வைக்கிறான். அவன் சனி கிரகம். கோளாற உண்டாக்குவான். குடும்பத்துல கொழப்பத்த உண்டாக்குவான்”னு சொன்னன்.

“அவன் சி.இ.ஓ. அவனுக்கு இன்னும் ஒரு வருசம்தான் இருக்கு ரிட்டயர் ஆவறதுக்கு. அதுவரைக்கும் அவன் சொல்றதக் கேட்டுத்தான் ஆவணும். அனுசரிச்சித்தான் போவணும்.”

“எப்பிடி அனுசரிப்ப? ஓடம்பாலியா?”

“இப்பிடியெல்லாம் எங்கிட்ட பேசக் கூடாது. ஒங்கிட்ட வந்துட்டன்ங்கிறதுக்காக மட்ட ரகமாப் பேசக் கூடாது.”

“பதவியும் பணமும் இருந்தா அனுசரிப்ப. இல்லன்னா வுட்டுடுவ.” கத்துனன்.

பதிலுக்கு அவளும் கத்துனா. ஆமாம். அவளோட நாக்கு எப்பவும் தீச்சட்டிதான்.

அடிக்கிறதுக்குக் கைய ஒங்குனன். ஒதக்கிறதுக்குக் காலத் தூக்கிட்டன். ஆனா அடிக்கல. ஒதக்கல. ஆணி வேர வெட்டுன மரம் மாரி மனசு சரிஞ்சிபோச்சி.

“நீ யாரு என்னெ அடிக்கிறதுக்கு”ன்னு கேட்டா என்னா செய்யுறது? இந்தக் கேள்வி புழு மாரி எனக்குள்ளார ஊர்ந்துகிட்டே இருந்துச்சி.

அவள எலி மாரி அடிச்சிப் போடணுமின்னு ஒரு வெறி.

அடுத்த கொஞ்ச நேரத்தில வாட்ச்மேனும், ஓ.ஏ.வும் வந்து ஏ.சி.ய மாட்டிட்டுப் போனானுங்க. எலக்ட்ரிசியனுக்குக் கமலா பணம் கொடுத்தா. ஏ.சி.க்கு? தெரியல. நானும் கேக்கல.

அவ சொன்னாதான்னு இல்லெ; சொல்லாமியே எல்லாரும் அவளுக்கு வேல செய்யுறாங்க. அவ ராசி அப்பிடி.

கமலாவுக்கு இதுவர நான் ஒரு சட்ட எடுத்துத் தரல. ஒரு சீல எடுத்துத் தரல. அரிசி, பருப்பு, புளின்னு எதுவும் வாங்கி தந்ததில்ல. சோப்பு, பவுடர், சீப்புன்னு கூட வாங்கித் தந்ததில்ல. அவ சொன்ன பொருள வாங்கித் தந்திருக்கன். பணம் அவளோடது. நானும் எனக்குன்னு எந்தப் பொருளும் வாங்கிக்கிட்டது கெடயாது. சம்பளம், பென்சன்னு அவளுக்குக் காசு வந்துச்சி. புருசனும் ஒரே புள்ள. இவளும் ஒரே புள்ளெ. அவ அப்பனும் அம்மாவும் ரிட்டயர் வாத்தியாருங்க. ரெண்டு ஊட்டுச் சொத்து அவ கையில் இருந்துச்சி. பணத்துக்குப் பஞ்சமில்ல. மாமனார் மாமியாரும், அவளோட அப்பா அம்மாவும் விவசாயத்தில் வற்ற பணத்தயெல்லாம் அவகிட்டதான் கொடுப்பாங்க. ரெண்டு ஊட்டுக்கும் அவதான் மேஸ்திரி.

பணம்ங்கிற சாமி அவகிட்டெ இருந்துச்சி. அந்தச் சாமியால முடியாதது ஒலகத்தில் என்ன இருக்கு?

அதேபோல நான் எந்தப் பொருளும் அவளுக்கு வாங்கித் தரல. ஆரம்பத்திலெ கொஞ்சம் கவிதப் புத்தகம் வாங்கிக்கொடுத்தன். அம்புட்டுத்தான். அவ ஊட்டுல என்னோடதின்னு எதுவுமில்லெ. எங்க ஊட்டுலயும்தான். எங்க காட்டுல வெளஞ்ச புளிச்சக்கீரய, தண்டுக்கீரய, பூசிணிக்காய, பரங்கிக்காய என் கடசித் தங்கச்சி விசாலம், கமலா ஊட்டுக்குக் கொடுத்திருக்கு. அதுவும் அதுக்குக் கல்யாணம் நடக்கற முட்டும்தான் கொடுத்துச்சி. அப்பறம் இல்லெ. வந்தா போனா வா வாத்த நாலு பேசும். எதெக் கேட்டாலும், எதெப் பேசுனாலும் என் தங்கச்சிக்கிட்ட மட்டும் கமலா 'ம், ம்'ங்கிற வாத்தயத் தாண்டி அடுத்த வாத்த பேசுனவ இல்லெ. வாத்தயாலதான் ஒண்ணா சேந்தம். அந்த வாத்தயாலதான் சிரிச்சோம். அழுதோம். இப்ப ரெண்டு பேருக்குமிடயில பேசிக்க, சொல்லிக்க வாத்தயில்ல. செத்துப்போச்சி. வாத்தயாலதான் சனங்க வாழுறாங்க. வாழ முடியும்.

எனக்கு என்னா உரிம இருக்கு? இதெ அவகிட்டெ
கேட்டன். வாயத் தொறக்கல. கருங்கல்லு என்னிக்குப்
பேசியிருக்கு? தவளதான கத்தும்? நான் கத்தினன். ரெண்டு
மணிநேரத்துக்குமேல. கடசியில "செத்தாலும் இனிமே வர
மாட்டன். இதான் கடசி. இனிமே இல்லெ. மீறி வந்தா செருப்ப
கழட்டிக்க"ன்னு சொன்னன்.

"பேசாம இரு. கத்தாத. கோபப்படாத. அப்பறமாப்
பேசிக்கலாம். போவாத"ன்னு ஒரு வாத்த இல்லெ. ஒரு பேச்சு
இல்லெ. அம்மிக் கல்லாட்டம் குந்தியிருந்தா.

நான் பேசுன வாத்த எதுவும் அவளத் தொட்ட மாரியே
இல்லெ. அதனால கிளம்பிட்டன்.

வெறிநாய் மாரி பஸ் ஸ்டாண்டுக்கு நடந்தன்.

அன்னிக்கித்தான் பேசல. மறுநாளு பேசுனாளா? அதுக்கடுத்த நாளு பேசுனாளா? அதுவும் இல்லெ. ஆறு நாளு ஓடிப்போச்சி. நிமிசத்துக்கு நிமிசம் போன் வருதா வருதான்னு பாத்து நான்தான் செத்துப்போனன். நாங்க புருசன் பொண்டாட்டி இல்லெ. சண்ட வந்தா யாரும் சேத்துவைக்க மாட்டாங்க. எங்க விசயத்த நாங்க ரெண்டு பேருமே வெளிய சொல்ல முடியாது. சந்தோசம், துக்கம், கண்ணீர். நாங்க ரெண்டு பேரும்தான் சிரிச்சிக்கணும். நாங்க ரெண்டு பேரும்தான் அழுதுக்கணும். கமலா நல்ல ராசியான ஆளு. அதிகமாச் சிரிக்கவும் மாட்டா. அதிகமா அழவும் மாட்டா. கேட்டா 'பழக்கம்'பா. சொந்தப் பொண்டாட்டியா இருந்தா ஆறு நாளா பேசாம இருப்பாளா? அவளே ஒரு முற சொல்லியிருக்கா. "நீ எங்கூட இருக்கும்போதுதான் புருசன். மத்த நேரத்தில நான் ஒரு கிளார்க்கு. நீ ரோட்டுல போற ஆயிரம் பேருல ஒரு ஆளுதான்."

எங்க ஊருல அவ வேல பாத்தா. எங்க ஊருல குந்திக்கிட்டே புருசன் ஊட்டுச் சொத்தயும், பொறந்த ஊட்டுச் சொத்தயும் அவ தான் பாத்தா. ரெண்டு ஊரு காட்டுக்கும் தேவையான பணம் அவ கையால்தான் போவும். ரெண்டு ஊரு காட்டு மகசூல் பணமும் அவ கையிக்குத்தான் வரும். கணக்கு வழக்குல அவ கவர்மண்ட் கணக்குப்புள்ளத்தான். இருக்கிற நெலம் பத்தாதுன்னு புருசன் செத்ததுக்கு வந்த பணத்தில அஞ்ச காணி நெலம் வாங்கிப்போட்டா. ரெண்டு ஊரு காட்டுலயும் என்னா பயிறு, யாரு வேல செய்யு றாங்க, எப்ப ஓரம் போடணும். எல்லாம் அவளுக்குத் தெரியும். அவதான் உத்தரவு போடுவா. ஒவ்வொரு வருசக் கடசியிலயும் நகை எடுப்பா. எதெ எடுத்தாலும் ரெண்டு ரெண்டாதான் எடுப்பா. பொண்ணுவுளுக்கு. நகை எடுக்கறப்பெயல்லாம் நானும் கூடப்போவன். எட்டு ஒம்போது வருசத்திலெ எனக்குன்னு நான்

அண்ணாக்கவுறுகூட வாங்கினதில்லெ. அம்மாம் பெரியயான ஊடு கட்டி வச்சியிருக்கா? நாளக்கின்னு சோத்துக்குச் சேத்துவச்சியிருக்காணு தத்துவம் பேசுனன். நான்தான் எதுவும் வாங்கித் தரல. அவளாச்சும் வேட்டி, சட்டன்னு, துண்டு, பனியன்னு வாங்கித் தந்திருக்கலாம். அவளுக்குத் தோணாம இருந்திருக்காது. ஆனா செய்யல.

எங்க ஊட்டுல என்ன வேல? எங்க காட்டுல என்ன பயிறு வெளயுது? எங்கப்பாவுக்குத்தான் தெரியும்.

நான் செஞ்ச விவசாயமெல்லாம் கமலா இன்னிக்கி என்னா சீல கட்டியிருக்கிறா, பவுடர் எப்பிடிப் போட்டிருக்கிறா, பள்ளிக்கூடத்துக்கு எப்பப் போவா, எப்பத் திரும்பி வருவா, பிள்ளயார் கோவிலுக்கு எப்பப் போவா, எப்ப வருவா? ராத்திரிக்கி அவள எப்பப் பாக்குறது? இதான் நான் செஞ்ச வேல. மாட்டக் கட்டுற முளக்குச்சி அவ. வைரம் பாஞ்சக் கருவ முளக்குச்சி. நான் மாடு. அப்ப சந்தோசமா இருந்துச்சி. வாழ்க்கையா இருந்துச்சி. எனக்குப் பருவம் தப்பிய வசந்தம்.

கடலூர் போறவரைக்கும் அப்பப்ப சின்னச்சின்ன கஷ்டம், சண்டை வரும். போயிடும். அந்தச் சண்டையெல்லாம் மனசுல நிக்கல. மரமா வளரல. பி.ஏ. தொந்தரவு தர்றாணு சொன்னப்ப எல்லா ஆபீஸலயும் நடக்கிறதுதாணு சகஜமா எடுத்துக்கிட்டன். அப்ப எந்த வெச வெதயும் என் நெஞ்சுல மொளைக்கல. சி.இ.ஓ.தான் எங்களுக்கு நடுவுல நெருப்ப வச்சான். நாரை எரை தேடுறப்ப தூறல் போட்டாப்ல.

கடலூர் போனதும் கம்ப்யூட்டர் கத்துக்கிறன்னா. சரின்னன். கம்ப்யூட்டர் வாங்குறன்னா. சரின்னன். அவ எதெச் சொன்னாலும், எப்ப சொன்னாலும் 'சரி'ம்பன். மாடு தலய ஆட்டும்போது அது கழுத்திலெ கட்டியிருக்கிற சலங்கயும் ஆடுமில்ல, அந்த மாரி. ஆபீசுக்குப் போறப்ப பேனா

இல்லாமகூடப் போவா. ஆனா தோள் பையும் செல்போனும்
இல்லாம போவ மாட்டா.

இத்தன வருசத்திலெ எங்களுக்கிடயிலெ பூனை,
பாம்புன்னு ஒண்ணும் குறுக்க வல்லியேன்னு நெனச்சன்.
“ஒனக்கு ஏன் தம்பி அந்த மனக்கொற”ன்னு இப்ப சி.இ.ஓ
வந்துட்டான். எனக்கு வேட்டு வக்கிறதுக்கு. எமனப் போல.

எங்க ஊருக்கும் கடலுருக்கும் நல்ல தூரந்தான். அதெ
இப்ப சி.இ.ஓ. ரொம்ப தூரமாக்கிட்டான். தூர தேசமாக்கிட்டான்.

ஒரு நாளு சாயங்காலம் கடலூர் வீட்டுலதான்
இருந்தன். போன் வந்துச்சி. கமலாகிட்டெ போன எடுத்துக்
கொடுத்தன். போன எடுத்துக்கிட்டுப் போயி வாசல்ல நின்னு
பேசிட்டு வந்தா. பொதுவா அவகிட்டெ அவுங்கம்மா, அப்பா,
மாமனார், மாமியார் பேசுவாங்க. அப்பப்ப சொந்தக்காரங்களும்
பேசுவாங்க. ஆபீசிலிருந்து எப்பயாச்சும், யாராச்சும் பேசுவாங்க.
அதெ என்னான்னு நான் கேக்க மாட்டன். சில நேரம் போனால
யாரு பேசுனாங்கன்னு அவளே சொல்லுவா. சில நேரம்
சொல்ல மாட்டா. அதெல்லாம் எனக்குப் பெரிசு இல்லெ.

என் பக்கத்திலெ போன வச்சா. அப்பத்தான் அதெப்
பாத்தன்.

“கேமரா உள்ள செல்போன எப்ப வாங்குன?”

“பத்து இருவது நாளு இருக்கும்.”

“எங்கிட்டெ சொல்லல?”

“சொல்லணுமின்னுதான் நெனச்சன். எப்பிடியோ
மறந்துடுச்சி.

கடலூர் வந்த பின்னால் ஒரே புடுங்கலா இருக்கு.
பேசாம பள்ளிக்கூடத்திலியே இருந்திருக்கலாம்.”

அவ ஊரப் பத்தி, சொந்தக்காரங்களைப் பத்தி
சொல்லியிருக்கா. அவ ஊருல இருக்கிற சோழர் காலக்
கோயிலப் பத்தி, கோயில ஒட்டி ஓடுற ஆறு பத்தி,
வியாழக்கிழமை நடக்கிற மாட்டுச் சந்தை பத்தி
சொல்லியிருக்கா. புருசனப் பத்தியும் சொல்லியிருக்கா.
மாமனாரப் பத்தியும். அவ ஊருல நெல்லு கரும்புதான் பயிறு.
எல்லாம் அவளாத்தான் சொன்னா.

சி.இ.ஓ. விசயத்தப் பத்திக் கேட்டா "மறந்துபோச்சி,
நேரமில்ல"ன்னு சொல்றா.

"இத்தன வருசமா மறந்துச்சா?"

அவ பேசல.

எனக்குள்ளாரயிருந்த வெசப் பாம்பு தலயத் தூக்கிச்சி.

"என்னெ ஞாபகம் இருக்கா?"

"எதுக்கு அப்பிடிக் கேக்குற?"

"பைத்தியந்தான்."

"-----"

"புதுசா சோபால்லாம் வூட்டுல மொளச்சிருக்கு."

"சூப்பரண்டு அம்மா போனாங்க. என்னையும்
தொணக்கிக் கூப்புட்டாங்க. போனன். நல்லா இருந்துச்சி.
வாங்கிட்டன்."

"நல்லா இருக்கு"ன்னு அழுத்தமா சொன்னன்.
விஷமத்தோட.

பேச்சு இல்லெ.

"இப்ப சூப்பரண்டுகூட போன. அப்பறம் மருமவனுங்க
வந்திட்டா அவனுங்கக்கூட போவ."

"ஆமாம்."

“சரி.” கழுத்த அறுத்துக்கிற அளவுக்குக் கோவம் வந்துச்சி.

“எதெ செஞ்சாலும் ரகசியமா, மத்தவங்களுக்குத் தெரியாமத்தான நீ செய்ய முடியும்? பெரியவளுக்குக் கல்யாணமாயிட்டா, அவ புருசன் சின்னவ கல்யாணத்தப் பாத்துக்குவான். அவந்தான செய்யணும்? அவந்தான பாக்கணும்?”

“குடும்பத்தியுமா?”

“ஆமாம். அதான் உண்மை. ஒலகம் அதைத்தான ஏத்துக்கும்.”

“ஒன்னெயும் பாத்துக்குவான்.”

பேச்சில்லெ.

“சூப்பரண்டுகூட போ. சி.இ.ஓ.கூட போ. பி.ஏ.கூட போ. மருமவனுங்கக்கூட போ. யாருகூட வேணுமின்னாலும் போ. நான் கேக்க மாட்டன். எனக்கு என்னா உரிமை இருக்கு? ஒங்கிட்டெ பணம் இருக்கு. அதுக்கு மேல தைரியம் இருக்கு.”

பேச்சில்லெ.

“நீ மருமவனுங்ககூடயும், மத்தவங்ககூடயும் போறதுக்கு நான் எதுக்கு இருக்கன்? ”

பேச்சில்லெ.

இனிமே அவ வாயத் தொறக்க வைக்கிறது புதுசா கெணறு வெட்டித் தண்ணி எடுக்குற கதெதான்.

ரெண்டு மருமவனுங்களும் வந்திட்டா என்னெ கமலா என்ன செய்வா? சொறிபுடிச்ச கிழட்டுத் தெரு நாயி. கமலா இல்லன்னா நான் எப்பிடி இருப்பன்? மொட்டத் தல.

அன்னிய ராத்திரி எனக்குப் பகலாயிடிச்சி.

அவ வாயிக்குப் பூட்டுப் போட்டுக்கிட்டா. அந்தப் பூட்டத் தொறக்கறதுக்கான சாவி எங்கிட்டெ இல்லெ.

பாலு குடிச்சிக்கிட்டு இருக்கும்போதே தூங்கிப்போற குழந்தைப்புள்ளெ மாரி பாய விரிச்சதுமே அவ தூங்கிட்டா.

வெதய வெதச்சவன் தூங்குனாலும் அவன் வெதச்ச வெத தூங்காதில்லியா? அந்த மாரிதான் நான் தூங்கல.

விடிஞ்சதும் ஊருக்கு வந்துட்டன்.

நான் கமலாவ வுட்டு வந்துட்டன். அவ கடலூருல இல்ல. எம் மண்டைக்குள்ளார குந்தியிருக்கிறா.

கமலா கருப்பா, செவப்பா? கட்டையா நெட்டையா? அழகா அசிங்கமா? எதுவும் எனக்குத் தெரியாது. ஒம்போது வருசமா அவதான் எம் மனசுல குத்துவிளக்கு.

எப்பிடியோ எனக்கு அவமேல வெறுப்பு வந்துடுச்சி. அவளுக்கு எம்மேல கசப்பாயிடிச்சி. ரெண்டு பேரும் ஒரே நேரத்தில மனசுல வெறுப்ப வளத்தம். போட்டிபோட்டுக்கிட்டு. இந்த முற நானும் கெட்டியாத்தான் இருந்தன். விதி என்னெ வுடல. எட்டாம் நாளு காலயில கமலாவோட பெரிய மவ போன் பண்ணி "அம்மாவுக்கு ஓடம்பு சரியில்ல. ஆஸ்பத்திரியில சேத்திருக்கு"ன்னு சொன்னா. எந்த ஆஸ்பத்திரி? ஓடம்புக்கு என்னா? எதுவும் சொல்லல.

எட்டு நாளா போன் பேசாதது, போவாதன்னு சொல்லாதது, சி.இ.ஓ. காருல வந்தது, பொய் சொன்னது, செல்போன் வாங்குனது, சோபா வாங்குனது, அதெ சொல்லாதது, எல்லாம் மறந்துபோச்சி. எதுவும் மனசுல இல்லெ. நான் திட்டுனதால, சண்ட போட்டதாலதான் அவளுக்கு ஓடம்பு சரியில்லாம போயிருக்கணும். சோறு திங்காம கெடந்திருப்பா. தூங்காமக் கெடந்திருப்பா. அதனால ஓடம்பு சரியில்லாம போயிருக்கும். வேங்கைகிட்டெ மாட்டுன மாணு, புயல்ல சிக்குன பூச்செடின்னு கற்பன ஓடிச்சி. என்னியவே நொந்துகிட்டன். திட்டிக்கிட்டன். வழி பூராவும் மனசுல ஒரே களேபரம். சீக்கிரம் போவ மாட்டங்கிறான்னு டிரைவரைத் திட்டுனன். சின்னச் சின்ன ஊருல எல்லாம் எதுக்கு பஸ்ஸ நிறுத்துறான்? இனிமே கோபப்படக் கூடாது. முடிவெடுத்தன். எனக்கு நானே சத்தியஞ் செஞ்சிக்கிட்டன். பஸ்ஸ வுட்டு ஏறங்கி போனு போட்டு எடத்தத் தெரிஞ்சிக்கிட்டு ஆஸ்பத்திரிக்கி ஓடுனன். காத்து மாரி.

சாதாரண வயித்து வலி. உதிரப் போக்கு.

ஒருமுறகூட நான் நெனச்சது நடந்ததில்லெ.
ஆசப்பட்டது நெறவேறினதில்லெ.

வழக்கமா பொங்கல், தீபாவளிக்குப் புருசன் ஊருக்குப் போயிடுவா. எம் மனச வறண்டுபோவ செய்யுறதுக்காகவே "ஒடம்பு சரியில்ல, புள்ளைங்கள் மட்டும் இந்தப் பொங்கலுக்கு அனுப்பப் போறன்"னு முதல்முறையா அனுப்புனா. நான்தான் எல்லாத்துக்கும் தலய ஆட்டுற ஆளாச்சே. அதுக்கும் தலயாட்டுனன். கரிநாள் அன்னிக்கி காலயிலியே போன் பண்ணி "மத்தியானமே வா"ன்னு சொன்னா. ஷேவ் பண்ணிக்கிட்டு, புது வேட்டி சட்டை போட்டுக் கிட்டு புது மாப்ள மாரி ரெடியாயி பஸ் ஸ்டாண்டுக்குப் போவயில திடீர்ன்னு போன் பண்ணி "ராத்திரிக்கி வா"ன்னு சொன்னா. "என்னாச்சி?" நூறு முற கேட்டன். எல்லாத்துக்கும் "அப்பறம் சொல்றன்"தான். போன வச்சிட்டா. திரும்பி ஊட்டுக்குப் போவ முடியல. பஸ் ஏறவும் முடியல. சிகரெட்டா குடிச்சன்.

மாமனாரு, மாமியாரு, அப்பா அம்மான்னு வந்தாலும், சொந்தக்காரங்க வந்தாலும் முன்னாடியே சொல்லிடுவா. எப்ப வற்றாங்க, எப்பப் போறாங்க. எல்லாம் சொல்லிடுவா. அந்த நேரத்தில் என் காத்துகூட அவ வீட்டுப் பக்கம் போவாது. புள்ளைங்க வீட்டுல இருந்தா வெறும் வாய்ப் பேச்சோட சரி. ரெண்டு பேரும் அதுல ஒரு நூலு மாறுனதில்லெ. அதனாலதான் ஒம்போது வருசம் முழுசா எந்த பிரச்சனயுமில்லாம ஓடிச்சி. இன்னிக்கி என்னாச்சி? அப்பறம் சொல்றன்னு எதுக்கு சொன்னா? எனக்கு மண்ட குடைய ஆரம்பிச்சது. மனசு தாங்கல. போன் போட்டன். முன்னெ சொன் னதையேதான் இப்பியும் சொன்னா. சொன்ன வேகத்திலேயே போனயும் வச்சா. சந்தேகம் மனசுல ஊற ஆரம்பிச்சது. மனசு பேயா ஆயிடுச்சி. ஓடனே பஸ் ஏறிட்டன்.

அவளுக்கு சர்ப்பிரைஸ் கொடுக்கணும்.

பஸ்ஸில மூணு மணிநேரம் சி.இ.ஓ. பத்தித்தான் நெனப்பு. சி.இ.ஓ.வப் பத்தி நெனச்சாலே எம் மனசு கழுத்தத் திருகிப் போட்ட கோழிக் குஞ்சு மாரி துடிச்சிப்போவது. பஸ்ஸ வுட்டு ஏறங்கிப் போனன். திடீர்ன்னு சொந்தக்காரங்க யாராச்சும் வந்திருப்பாங்களா? அப்பிடி வந்திருந்து நாம்ப் போனா நல்லா இருக்காதேன்னு தெரு முனையில் கொஞ்ச நேரம் நின்னன். கமலா வீட்டுக்கு யாராவது போறாங்களா, வீட்டுலயிருந்து யாராவது வர்றாங்களான்னு நின்னு பாத்திக்கிட்டிருந்தன். அப்ப சி.இ.ஓ. டுவிலர்ல வந்து கமலா வீட்டு முன்னால வண்டிய நிறுத்துனான். வீட்டுக்குள்ளார போயிட்டான்.

கமலா ஊட்டுக்குள்ளார சி.இ.ஓ. நொழஞ்சது அழியாத சித்திரமா எங் கண்ணுல பதிஞ்சுபோச்சி.

எனக்கு விஷத்தக் குடிச்சிடலாமின்னு இருந்துச்சி. ஓடம்பு நெருப்பாயிடிச்சி. பயங்கரமா வேத்துச்சி. எதிரல யாரு வர்றாங்க, யாரு போறாங்கன்னு தெரியல. நாக்கு ஓலந்துபோச்சி. ஓடம்பு நடுங்கிச்சி. நிக்க முடியல. ஓடிப் போயி கமலாவோட மண்டய ஓடைக்கணும். கை கால வெட்டணும். கழுத்த அறுத்துக் கொல்லணும். மயிர அறுக்கணும். நேர்ல போயி நிக்கணும். எல்லாம் மனசுல இருந்துச்சி. மறுநொடியே எவ்வளவு நேரம் அந்தக் கிழட்டு நாயி ஊட்டுல இருக்குன்னு பாக்கணுமின்னு தோணிச்சி. கமலா ஊடுவர போவணுமின்னு போனன். பாதியிலியே திரும்பி வந்தன். திலுப்பியும் போனன். ஒரு முற வீட்டத் தாண்டிப் போனன். திலுப்பி வந்தன். மூணு நாலு முற தெருவுல நடந்தன். கோபத்தில என் கன்னத்தில நானே அடிச்சிக்கிட்டன். கோபத்தில அவளச் சீண்டணுமின்னு தோணிச்சி. ஓடனே போன் போட்டன். எடுத்தா. வேணுமின்னே "பொங்க ஓடிடிச்சா? ஓடிக்கிட்டு இருக்கா?"ன்னு கேட்டன்.

அவ அழுத்தக்காரிதான். "ஓடிச்சி"ன்னு சொன்னா. நான் போன வச்சிட்டன். அதுக்கு மேல என்னால நிக்க முடியல. அடுத்த தெருவுல நடந்தன். அதுக்கடுத்த தெருவுல நடந்தன். பிச்சைக்காரன் மாரி தெருத்தெருவா திரிஞ்சன். என்னோட பிச்சப் பாத்திரத்தில் யாரு பிச்ச போடுவா? நான்தான் போட்டுக்கணும். வெசம் தடவுன வெல்லக் கட்டியத் திங்க ஓடுற எலி மாரி அவளுக்குத் திலுப்பியும் வேணுமின்னே போன் போட்டன். எடுத்தா.

"கடலூர்லதான் இருக்கன்"னு சொன்னன்.

"அப்பிடியா?"ன்னு கேட்டா. ஓடனே நான் போன கட் பண்ணிட்டன். அவ திருப்பிக் கூப்புடுவான்னு நெனச்சன். ஆனா அவ கூப்புடல. அவ பேசல. அடுத்த கால் மணி நேரம் கழிச்சி நானே போன் போட்டு சொன்னன் "நான் ஊருக்குப் போறன்."

"சரி."

மறுநிமிசமே போன தெருவுல விட்டெறிஞ்சன். தனியா இருந்திருந்தா செருப்பக் கழட்டி என்னிய நானே அடிச்சிக்கிட்டிருப்பன். அவ்வளவு கோபம். அவ்வளவு ஆத்திரம். எனக்குக் கண்ணுல தண்ணி வந்துச்சி. வெக்கத்த வுட்டு கைப்புள்ளை மாரி அழுதன்.

"கடலூர் வந்தா நேரா ஊட்டுக்கு வர வேண்டியதுதான? எதுக்கு வெளியில இருந்துக்கிட்டு போன் பேசுற? வீட்டுக்கு வா...." எந்த வாத்தயுமில்ல. அப்பிடி சொல்றதுக்காக போன் போடுவாளா? நப்பாசை. போன் போடுவா. கூப்புடாம இருக்க மாட்டா. திமிரு புடிச்சவதான். ஆனா ரொம்ப திமிரு இல்லன்னு நானா நெனச்சிக்கிட்டன். நான்தான் புத்தி கெட்டவனாச்சே. ஓடனே தரயில கிடந்த பேட்டரி, சிம் எல்லாத்தயும் எடுத்து செட் பண்ணினன். அஞ்சி நிமிசம் பாத்தன். பத்து நிமிசம் பாத்தன். எந்த சத்தமுமில்ல. கோபம். வெறுப்பு. கசப்பு. தன்னிரக்கம், வெயில். களைப்பு, பசி

எல்லாம் சேந்து என்ன முட்டாளாக்கிச்சி. பைத்தியமாக்கிச்சி.
கை நடுங்க அவளுக்கு போன் போட்டன்.

எடுத்தா.

“பஸ் ஸ்டாண்டில நிக்குறன். ஊருக்குப் போறன்.”
பிச்சைக்காரனோட குரல்.

“சரி.” போன வச்சுட்டா.

அப்பத்தான் எனக்குத் தெரிஞ்சிச்சி நான் ஏறங்குன
ஆறுல மறு கரை இல்லங்கிறது.

என் பலம்கொண்ட மட்டும் வேகமாக தரையில்
செல்போன விட்டெறிஞ்சன். பேட்டரியத் தவிர வேறெதுவும்
கண்ணுல படல. பேட்டரியக் காலால எட்டி ஒதச்சன்.
கத்தியால என் கைய வெட்டிக்கணும். என் கழுத்த
அறுத்துக்கணும். மருந்து வாங்கிக் குடிச்சி சாவணுமின்னு
சட்டைப் பையப் பாத்தன். அம்பது ரூபாதான் இருந்துச்சி.
இன்னிக்கி கரிநாள். கட இருக்காது. தெருவுன்னு பாக்கல.
அழுதன்.

ஊருக்குப் போற பஸ் நின்னுக்கிட்டு இருந்துச்சி.
வேகமா ஓடிப் போயி ஏறுனன். டிக்கட் வாங்குனன். ஒரு
நிமிசம்தான் இருக்கும். சி.இ.ஓ.இருக்கானா, போயிட்டானான்னு
தெரிஞ்சிக்கணுமின்னு தோணிச்சி. ஓடனே பஸ்ஸ விட்டு
ஏறங்கி ஓடுனன்.

வாரு அறுந்துபோன செருப்பு மாரி நடுத்தெருவுல
கெடக்குறன். கைவிடப்பட்ட பொருளு. எதுக்கும் ஒதவாத
காயலாங்கட. பழசு. என்னென்னமோ மனசுல தோணிச்சி.
ஆனாலும் ஓட்டத்த நிறுத்தல. அதிகமா வெந்துபோன சோறு
மாரி மனசும் ஓடம்பும் கொழுகொழுன்னு ஆயிடுச்சி.

கமலா வீட்டு முன்னால சி.இ.ஓ. வண்டி இல்லெ. அவ
ஊட்டுக்குப் போவக் கால் தாவுச்சி. ஊசியில கோத்த நூலா

அவகூடவே ஓடுன காலுதான்? வெக்கம்கெட்டது. ரெண்டு காலுலயும் ஓங்கி ஓங்கி அடிச்சன். திரும்பி வேகமா ஓடியாந்தன். எனக்கு ஊருக்குப் போவக் காசில்ல. முன்னால டிக்கட் எடுத்தது தப்புன்னு என்னயே திட்டிக்கிட்டன். கோவத்துல தப்புத்தப்பா செய்யுறன். லாரியில அடிபட்டுச் சாவ இருந்த நாயி எப்பிடியோ தப்பிச்ச மாரி நான் போயிக்கிட்டு இருக்கும்போதே எதிர்ல நான் டிக்கட் எடுத்த பஸ் வந்துகிட்டிருந்துச்சி. மறிச்சி ஏறிக்கிட்டன்.

கூரயிலிருந்து தண்ணி ஏறங்குற மாரி எங் கண்ணுல தண்ணி ஏறங்குச்சி.

எங்கூட ஒரு ஆளு இருந்தா நல்லா இருக்கும்ன்னு தோணிச்சி.

எங்க சித்தப்பா மவன் அம்பலவாணனக் கூப்புட்டுக்கிட்டு வந்திருக்கலாம். எனக்குப் பத்து வருசத்துக்குப் பின்னால பொறந்தவன். இருவத்திரெண்டு வயசிலியே கல்யாணத்தக் கட்டுனான். வரிசியா மூணு புள்ளெயப் பெத்தான். வேல முடிஞ்சிபோச்சின்னு ராசா மாரி ஊர சுத்திக்கிட்டிருக்கான். தங் காரியத்தில கெட்டியான ஆளு. அவன் என்னெ எப்பியும் திட்டுவான்.

"காதல்ல விழுந்தன், குளத்திலெ விழுந்தன்னு சொல்லாத. சினிமா கொட்டாயிக்குப் போனமா. படத்தப் பாத்தமா, திரும்பி வந்தமான்னு இருக்கணும். சினிமா கொட்டாய வெலைக்கி வாங்குறன்னு அலையக் கூடாது. பொழப்பப் பாரு. தன் சோத்துக்காவது சம்பாரி."

அவன் எம்மாம் திட்டுனாலும் அவன எனக்குப் புடிக்கும். அவங்கிட்டதான் நான் வாய் வுட்டுப் பேசுவன். சிகரட், தீப்பெட்டின்னு வாங்கித்தருவான். எப்பியாச்சும் சரக்கும் வாங்கித் தருவான். நான் எப்பியும் ஓசி டிக்கட்தான். நான் செய்யுறது அவனுக்குப் புடிக்காதுதான். அவன் சொல்றதும்

எனக்குப் புடிக்காதுதான். ஆனாலும் என்னைப் பாக்காம அவன் இருக்க மாட்டான். நானும்தான். காரணமில்லாம அம்பலவாணன் மேல கோபமா வந்துச்சி. எனக்குன்னு யாரும் இல்லெ. சோறுன்னு நெருப்ப நான்தான தின்னன்? இப்ப என் உசுரு அடங்கிட்டா போதும்.

ஒரு பகல்லியே நான் கிழவனாயிட்டன். பஸ்ஸ வுட்டு
எறங்குனன். தூசு மாரி காத்து தள்ளிக்கிட்டுப் போயி என்னெ
எங்க ஊட்டுல வுட்டுச்சி.

என்னெ பாத்ததுமே எங்கம்மா அழுதுச்சி. எப்பவும்
எங்கம்மா எங்கிட்டெ கண்ணாலதான் பேசும். கண்ணுத்
தண்ணியாலதான் பேசும். எங்கப்பா என்னெப் பாத்தாரு. வாயத்
தொறக்கல. தொறக்க மாட்டாரு. அதான் அவரு பேசுற விதம்.
பொங்கலுக்கு வந்திருந்த மூணு தங்கச்சியும் என்னெப் பாத்து
அழுதுச்சிங்க. ஆனா யாரும் ஒரு வாத்த எங்கிட்ட கேக்கல,
பேசல.

சின்ன தங்கச்சி ஓடிப் போயி சோறு கறின்னு எடுத்து
வந்து தட்டுல போட்டு "சாப்புடுண்ணா"ன்னு சொல்லிச்சி.
"கறிச் சோறுண்ணா"ன்னு சொல்லி என் கையப் புடிச்சி
சோத்து மேல வச்சிச்சி. எனக்குக் கைய நெருப்புல வச்ச மாரி
இருந்துச்சி. தட்டுல சோறு இல்லெ. கறி இல்லெ.
நெருப்புக்கட்டிதான் இருந்துச்சு. வெறும் தண்ணியக் குடிச்சன்.
நெருப்பக் கரைச்சி ஊத்தினாப்ல இருந்துச்சி வயித்தில. "தலய
வலிக்குது. படுக்கிறன்"னு வெளிய வந்தன்.

"பொங்கக் காசி கொடு மாமா"ன்னு மூணு தங்கச்சிப்
புள்ளைங்களும் என்னெச் சுத்திக்கிச்சி. வெறும் மூணு
ரூபாதான் இருந்துச்சி. எதிரில ஏழெட்டுப் புள்ளைங்க. அதுகளப்
பாத்ததும் துணியில்லாம நிக் குற மாரி இருந்துச்சி. நான்
பேசாம நிக் குறதப் பாத்த என் பெரிய தங்கச்சி கல்யாணி
வேகமா வந்து "மாமா இப்பத்தான் வந்திருக்கு. அப்பறம் தரும்.
போங்க. இப்பக் கொடுத்தா தொலச்சிடுவிங்க. ஊருக்கு
போவயில வாங்கிக்கலாம். வெளயாடப் போங்க. மாமாவே
இன்னம் சாப்புடலியாம். ஒங்க ளுக்குக் காசு கேக்குதா?"ன்னு
புள்ளைங்களத் தெருவுக்குத் துரத்தி வுட்டுச்சி. என் தங்கச்சியப்

பாத்தன். அது கண்ணுல தண்ணி. நான் கண்ண
முடிக்கிட்டன்.

வீட்டுக்குப் பின்னால வந்தன். மாட்டுக் கொட்டாயிலியே
கட்டில எடுத்தாந்து போட்டுப் படுத்தன். கொஞ்ச தூரத்திலெ
கட்டியிருந்த மாடு ரெண்டும் என்னியவே பாத்துச்சிங்க. நான்
மாட்டுக்குத் தீனி போட்டு எம்மாம் நாளு இருக்கும்?
தண்ணிகாட்டி எம்மாம் நாளு இருக்கும்? தெரியல.
முன்னல்லாம் நான்தான் மாடுவுளுக்குத் தீனி போடுவன்.
தண்ணிகாட்டுவன். இப்ப எல்லாத்தயும் 'ஒன்னோட வேல'ன்னு
எங்கம்மாகிட்ட வுட்டுட்டன். கொஞ்ச நேரத்தில என் பெரிய
தங்கச்சி வந்துச்சி. கழட்டி போட்டிருந்த என் சட்டப் பையில
எதயோ வச்சிச்சி. "என்னா பணற"ன்னு கேட்டன். "கீழ
கெடந்துச்சி. எடுத்து வச்சன்"னு சொல்லிட்டுப் போயிடிச்சி.
பணம்தான் வச்சிட்டுப் போவுதுன்னு எனக்குத் தெரியும்.
அதுக்கிட்ட பேசனுமின்னு இருந்துச்சி. சாப்புட்டியான்னு
கேக்கணும். மச்சான் வல்லியான்னு கேக்கணும். பேச
முடியல. குப்புறப் படுத்தன். கண்ணுத் தண்ணி பொட்டு
பொட்டா தரயில விழுந்துச்சி.

கொஞ்ச நேரம் கழிச்சி எங்கம்மா வந்துச்சி. மாட்டுக்கு
வைக்கல போடுற மாரி பாவலா காட்டுச்சி. ரகசியமா என்
சட்டய எடுத்து அதுல பணத்த வச்சது. குப்புறப் படுத்துக்கிட்டே
சொன்னன்:

"பணமெல்லாம் வைக்காத. எங்கிட்ட இருக்கு.
பாப்பாளுவோ புள்ளைங்க கிட்ட கொடு."

"பணம் வைக்கல. பணம் இருக்கான்னுதான் பாத்தன்."

"வச்ச பணத்த எடுத்துக்கிட்டு எட்டப் போம்மா"ன்னு
கத்துனன்.

எங்கம்மா பேச்ச மாத்துச்சி.

“நல்ல நாளூல எம் புள்ள ஒரு வா சோறு திங்கல. வாடி வதங்கிப்போயி கெடக்குதே. எம் புள்ளெய இந்த மாரி படுக்க வச்சவங்க நல்லா இருப்பாங்களா?"ன்னு சொன்ன எங்கம்மா அடுத்தடுத்த வாத்தய கண்ணால பேசுச்சு. கண்ணு தண்ணியால பேசுச்சு.

நல்லாப் படின்னு சொல்லிச்சு, நான் கேக்கல. கல்யாணம் கட்டிக்கன்னு சொல்லிச்சு, ரெண்டு புள்ளெ பெத்தவகூட போவாதன்னு சொல்லிச்சி; காடு, வீடு, வேல, பொண்டாட்டி புள்ளைன்னு இருன்னு சொல்லிச்சி; அதோட கவல எல்லாத்தயும் கண்ணுத் தண்ணியா மாத்தி எங்காலுல ஊத்திச்சி. நான் கேக்கல. வேலக்கிப் போன்னு சொல்லல. காட்டுக்குப் போன்னு சொல்லல. பணஞ்சம்பாரின்னு சொல்லல. எதயுமே எங்கம்மா வாயால கேக்காது. கண்ணால கேக்கும். கண்ணுத் தண்ணியால கேக்கும். இப்பயும் அப்படித்தான் கேக்குது. நான் பேசல. குப்புறப் படுத்தவன்தான். திரும்பி அதோட மொகத்தகூடப் பாக்கல. என் சின்னத் தங்கச்சி விசாலம் வந்ததும் எங்கம்மா ஒண்ணுமில்லங்கிற மாரி முகத்தத் துடச்சிக்கிட்டு எழுந்திருச்சிப் போயிடிச்சி.

என் தலக்கி நேரா தரையில குந்துச்சி என் சின்னத் தங்கச்சி. “நான் அந்தப் பொம்பளக்கிட்ட பேசட்டுமாண்ணா?"ன்னு கேட்டுச்சி. “சண்டயா? சண்ட வராத ஊடு எங்க இருக்கு? சரியா ஆயிடும். ஒரு வா சாப்புடு. காலயிலிருந்து ஒன்னெ காணுமின்னு அப்பா எத்தன மொற ரோட்டுக்குத் தேடிக்கிட்டு போனாரு தெரியுமா? எத்தன தடவ 'போன் போடு, போன் போடு'ன்னு சொன்னாரு தெரியுமா? மத்தியானத்திலிருந்து ஒன் போனே வேல செய்யல. அப்பாவும் அம்மாவும் காலயிலிருந்து சாப்புடல, தெரியுமா?"ன்னு சொல்லிக்கிட்டே என் சட்டய எடுத்து என்னமோ வச்சிச்சி. பணமாத்தான் இருக்கணும்.

என் தங்கச்சிக்கி சின்னப்புள்ளையா இருந்தப்பவும்,
வயசுக்கு வந்தப்பவும், கண்ணாலமானப்பவும் நான் சம்பாரிச்சி,
என் காசிலன்னு ஒரு ரிப்பன், ஒரு மை டப்பி, ஒரு பவுடர் டப்பி,
ஒரு சட்டைத் துணி, ஒரு பாவாடைத் துணின்னு எடுத்துத்
தரல. அது பெத்த புள்ளிவுளுக்கும் நான் எடுத்துத் தரல. மூணு
தங்கச்சி புள்ளிவுளுக்கும்தான். எங்கப்பாவுக்கு ஒரு வேட்டி,
துண்டு, எங்கம்மாவுக்கு ஒரு சீலத்துணி. எதுவுமில்லெ.
நெல்லு அறுத்தா, வரவு அறுத்தா, கல்ல புடுங்குனா, துவர
அடிச்சா எல்லாத்துக்கும் என் தங்கச்சி மூணு பேரும்
வந்துடுவாங்க. காட்டுல, ஊட்டுல எந்த வேலயா இருந்தாலும்
வந்துடுங்க. எல்லா வேலயும் செய்யுங்க. வேணுங்கிறத
எடுத்துக்கிட்டுப் போவுங்க. நான் ஏன்னு கேக்க மாட்டன்.
இன்னும் வேணுமின்னா எடுத்துக்கிட்டுப் போன்னுதான்
சொல்லுவன். நானே வண்டியில ஏத்தி வடுவன். இதான் என்
தங்கச்சிவுளுக்கு நான் செஞ்சது. 'இவன் எங்க
பொழைக்கப்போறான்'னு எங்கப்பா சொல்லுவாரு. அப்ப
எனக்குன்னு இது வேணும் அது வேணுமின்னு மனசுல
தோணல. எனக்குத்தான் கமலா இருக்காளே. சோறு
போடுறதுக்கும், சாவ அடிக்கிறதுக்கும். வயசு நாப்பத்திமூணு
ஆயிப்போச்சி. சட்டுன்னு எனக்குச் சாவணுமின்னு ஆச
வந்துச்சி. அந்த ஆசய மனசுக்குள்ளார வளரவிட்டன். என் சின்ன
தங்கச்சியோட கையப் புடிச்சி போ ஊட்டுக்குள்ளாரன்னுதான்
சொல்ல நெனச்சன். முடியல. ஓடம்பு குலுங்குச்சி. நெஞ்சி
வெடிக்கிற மாரி அழுக வந்துடுச்சி. கதறினன். என்னெப்
பாத்திட்டு "ஐயோ எங்கண்ணனுக்கு என்னமோ ஆயிப்
போச்சி"ன்னு கத்துச்சி. "கத்தாத. அப்பா அம்மாவுக்கு
தெரிஞ்சிடும்"ன்னு அதோட வாய மூடுனன்.

எங்கம்மாகிட்ட சொல்ற மாரி சொன்னன் "கொஞ்சம்
மனசு சரியில்ல. தலய வலிக்குது. நீ போயி சாப்புடு.

புள்ளைகளைச் சாப்புடச் சொல்லு. அக்கா ரெண்டு பேரும் சாப்புட்டாங்களா?"

நான் குப்புறப் படுத்துக்கிட்டன்.

என் சின்னத் தங்கச்சி எங்கம்மா மாரி. என் தலயக் கோதி வுட்டுச்சி. முதுகத் தடவி வுட்டுச்சி. கைகால உருவி வுட்டுச்சி. கை விரல, காலு வெரல நெட்டி முறிச்சி வுட்டுச்சி. தன் மவனக் கூப்புட்டு மடியிலிருந்த பணத்தக் கொடுத்து "மாமனுக்கு ஒரு சிகரட்டு டப்பி வாங்கியாடா"ன்னு சொல்லிச்சி. அப்பறம் என்னா நெனச்சிச்சோ. "நீ போவ வாணாம். கொண்டா பணத்த"ன்னு வாங்கிக்கிட்டு தானே கடைக்கிப் போயி சிகரட்ட வாங்கியாந்து என் சட்டப் பையில வச்சிச்சி. "நீ போ, நீ போ"ன்னு நான் பல முற சொன்ன பிறவுதான் எழுந்து போச்சி.

எங்க ஊட்டுப் பொங்க தீஞ்சிபோச்சி.

எந்த நேரத்திலெ எனக்கு எங்கப்பா விநாயகமின்னு பேரு வச்சாரோ தெரியல. இப்பிடிக் கெடக்குறன் .

கட்டில்ல குப்புறப் படுத்திருந்தன். எங்க சித்தப்பா மகன் அம்பலவாணன் வந்தான். நாய்க்குட்டியப் பாக்குற மாரி என்னெப் பாத்தான். நான் எழுந்து குந்துனன். அவன் எனக்குப் பக்கத்திலெ குந்துனான். ஒரு சிகரட்ட நீட்டுனான். வாங்கிப் பத்த வச்சன்.

“என்னா செஞ்சிக்கிட்டிருக்க?”

நான் பதில் பேசல. திரும்பத்திரும்பக் கேட்டான். அப்பயும் நான் பேசல. அவங்கிட்டயிருந்த சிகரட் பாக்கெட்ட வாங்கி அடுத்த சிகரட்டப் பத்த வச்சன்.

அஞ்சாறு நாளா நான் சாப்புடல. அதனால எங்க அப்பா, அம்மா அவங்கிட்ட சாப்புட வைய்யுன்னு சொல்லியிருக்கலாம். எனக்கு எங்க அப்பா அம்மாமேல கோபம் வந்துச்சி. பசி மயக்கத்தில் கோவம் கூடுச்சி.

எங்க சித்தப்பா மவன் ரெண்டாவது சிகரட்டப் பத்த வச்சான். சண்டக்காரனப் பாக்குற மாரி பாத்தான்.

“நீ லூசா?”

நான் பதில் பேசல.

“நீ சந்நியாசியா?”

நான் பேசல. சும்மா அவனப் பாத்தன். எழவு விசாரிக்க வந்தவன் மாரி இருந்தான்.

“நீ செத்துக்கிட்டிருக்கன்னு தெரியுமா?”

நான் வாயத் தொறக்கல.

“நீ சாவு. எதுக்காகப் பெத்தவங்களை சாவடிக்கிற?”ன்னு கத்துனான். கோபப்பட்டான்.

“மறந்திடு. நேத்து சாப்பிட்டத ஞாபகம் வச்சிருக்கியா? அதுக்கும் மொத நாளு, அதுக்கும் மொத நாளு ஞாபகம்

இருக்கா? எப்ப கால்சட்டை போட்டன்னு நெனவு இருக்கா?
அது மாரிதான். மறக்கணும், மறந்தா சிரிக்கலாம்.
இல்லென்னா அழுவலாம். தங்கம் வேற, தங்கத்த சுத்தி
வச்சியிருக்கிற காகிதம் வேற. புரிஞ்சிக்க."

நான் பேசல. அவனப் பாக்காம வேற எங்கியோ
பாத்தன்.

"நான் மெழுகுவத்தி. அவ தீக்குச்சி. தீக்குச்சி இல்லாம
எப்பிடி மெழுகுவத்தி எரியும்ன்னு சொல்லிக்கிட்டுப் பைத்தியம்
மாரி திரியாத."

"பேசாம இரு."

"நம்ப ஆயா செத்த அன்னிக்கி, பொணம் ஊட்டுல
கெடக்கு. ஆனா நீ ஒன்னோட 'தீக்குச்சி' ஊட்டுக்குக்
காவலுக்குப் போயிட்ட. என் சின்னத் தங்கச்சி நிச்சயதார்த்தம்
செஞ்ச அன்னிக்கி நீ நேரத்திலெ வல்லெ. ஆயா செத்த
அன்னிக்கும், என் தங்கச்சி நிச்சயதார்த்தம் நடந்த அன்னிக்கும்
ஒன்னெக் காணுமின்னு என்னெக் கேக்குறாங்க. என்னெத்
திட்டுறாங்க. என்னால நீ கெட்டுப் போறியாம். போன வருசம்
சாமிக்குக் காப்பு கட்டுனப்பவும் நீ கோவுலுக்கு வல்லெ. திருநா
நடந்த எட்டு நாளில ஒரு நாளுகூட நீ சாமி தூக்க வல்லெ.
சாமி ஊர்வலத்திலயும் வல்லெ. நம்ப வகையிறாவப் பத்தி
என்னெ நெனப்பாங்க? இப்பிடி நூறுநூறு தப்பா செய்யுற.
போன வருசம் நம்ப குல சாமி ஆகாசக் கருப்புக்குப் பூச
வச்சப்ப நீ வந்தியா? இப்பத்தான் ஒனக்கு வேற சாமி
வந்துடுச்சி. புது சாமி. பொம்பள சாமி."

"பேசாம இரு."

"நம்ப சாதி சனத்த மறந்திட்ட. தெருச் சனத்த
மறந்திட்ட. ஊருச் சனத்தயும் மறந்திட்ட. ஊருங்கிறது ஒன்
நெனவுல மறந்து போச்சி. இது தப்பு. ஒரே ஆளு. ஒரே ஊடு.
ஒரே ஞாபகம்ன்னு திரியுற."

“பேசாம இரு.”

“இவளையே நீ தாலி கட்டிக்கிட்டிருந்தா குல சாமியா இருக்காது, கழுதயாத்தான் இருக்கும். நீ அதெ ஒன் வாயாலியே ஒரு நாளிலியே ஆயிரம் முற சொல்லியிருப்ப. கண்ணெணத் தொறந்து பாரு ஒலகத்த. கிழக்கால தெருவுல அந்த ஒட்டக் குட்டியப் பத்து வருசமா நான்தான் வச்சிருக்கன். ஊருல யாருக்காச்சும் தெரியுமா? அவளுக்குப் புருசன் இல்லெ? புள்ளெ இல்லெ? எல்லாம் இருக்கு. ஒரு எடுத்துக்குப் போனமா, போன தடம் தெரியாம வந்தமானு இருக்கணும். பொட்டச்சியோட காடிதான் ஒலகம், சாமின்னு இருக்கிறதா? கோவலன் மாதவி காதலா ஒங்க காதலு? புத்து நோவ எதுக்குக் காசு கொடுத்து வாங்குற? வசிய மருந்து வச்சிருக்கணும். கவலப்படாத. மருந்த எடுத்திடலாம். இடலியில வச்சி கொடுத்திருந்தாலும், டீ, காபியில கலந்து கொடுத்திருந்தாலும். மருந்து வைக்கிறதுக்கும் ஆள் இருக்கு. வச்ச மருந்த எடுக்கிறதுக்கும் ஆள் இருக்கு. நீ மட்டும் சரின்னு சொல்லு. காரியத்த மின்னல் வேகத்திலெ முடிச்சிடலாம். ஊட்டுக்கு ஒதவாதவன்ங்கிற பேர நான் அழிச்சிக்காட்டுறன். ஆனா நீ மறக்கணும். எல்லாத்தயும்.”

“பேசாம இரு.”

“நாம்ப சிகரட் குடிக்க ஆரம்பிச்சதிலிருந்து கேட்டப்பலாம் கடன் கொடுத்தான் சண்முகம் செட்டி. அவன் செத்ததுக்குக்கூட நீ வல்லெ. கடசியா நீ யாரோட சாவுக்கு வந்த? ஊரப் பத்தி, தெருவப் பத்தி ஒனக்கு வெக்கமில்லாமப் போயிடிச்சி. ஊருல நீ ஒரு ஆளா இல்லெ. நீ புடிச்ச மனசுதான் பாறன்னா, ஒம் மனசுமா?”

“அண்ணியான்னுதான் வாய் சொல்லுது. அப்பிடி மனசு சொல்ல மாட்டங்குது. அவ கணக்குக்காரி. சாதியில அவ ஒரு படி மேலதான். நாம்ப கீழதான். ஆனா ரொம்பக் கீழ இல்லெ.

அதனாலதான் ஒன்னெ வச்சிருக்கா. ஆனா அவ ஓடம்புல, ரத்தத்தில் சாதிங்குற பாம்பு ஓடுது. அவளுக்கு நீ வெளயாட்டுப் பொருளு. அவ புள்ளைங்களுக்கு ஏவல் ஆளு."

"பேசாம இரு."

"ஓம் மூஞ்சியப் பாத்தாலே தெரியுது. சாவப்போற ஆளுன்னு. நாலு அஞ்சி நாளுலியே முழுக் கெழவனாயிட்ட. கசாப்புத் தொட்டியிலதான் கெடக்குற. அவ புள்ளைங்க ரெண்டும் காலேஜில படிக்குது. இதே நம்ப ஊருப் புள்ளைங்ளா, கிராமத்துப் புள்ளைங்களா இருந்திருந்தா இந்த நேரத்துக்கு கல்யாணமாயி ரெண்டு மூணு குட்டியக்கூடப் போட்டிருக்கும். எதுக்குக் கிழ மாட்டெ புடிச்சிக்கிட்டு கெடக்குற? ஆளப் பாத்தா சூனியக்காரி மாரி இருக்கா. மனசப் பூட்டி வச்சிருக்கா. நீ ஆழம் தெரியாத பள்ளத்தில் விழுந்திட்ட. நீ விழுந்த பள்ளத்துக்கு முடிவு இல்லெ. நீயாத்தான் பலிபீடத்துக்குப் போன. நீயாத்தான் மண்டியிட்ட. பருந்துக்கு முன்னாடி மேஞ்ச கோழிக்குஞ்சுதான் நீ. ஒன்னோட ஆளு எத்தன மீனு மாட்டுனாலும் முழுங்கிக்கிற கொக்கு. பழனி, திருப்பதின்னு போயிட்டு வா. இப்ப ஒனக்குக் கடலூர்தான் பழனி. திருப்பதியெல்லாம். நீ அவகூட இருந்தா ஒனக்கு வம்ச விருத்தி இல்லெ."

"பேசாம இரு."

"ஓங்க ஒறவு தகாத ஒறவு. ஊரும் ஏத்துக்காது. ஒலகமும் ஏத்துக்காது. 'ஒறவுல என்னா தகாத ஒறவு'ன்னு சட்டம் பேசறியா? நீ சொல்ற சட்டத்திலயும் செல்லாது"ன்னு சொல்லிச் சிரிச்சான். நாயி ஊள உடுற மாரி இருந்துச்சி.

சரஞ்சரமா அவன் வாயிலிருந்து வந்த வாத்தயத் தாங்க முடிஞ்சிது. அவன் சிரிச்சதப் பொறுக்க முடியல. "சும்மா இரு"ன்னு வெறி நாய் மாரி கத்துனன்.

நான் கத்துனத அவன் மயிராக்கூட மதிக்கல.

“அவ ரெண்டு மவளுவுளுக்கும் மஞ்சத் தண்ணீ ஊத்துனப்ப ஒன்னெக் கூப்புட்டாளா? அவ சாதி சனத்தோடதான காரியத்த முடிச்சிக்கிட்டா? நல்லாக் கேட்டுக்க. அவ மவளுவுளுக்கு மாப்ள பாக்குறமுட்டும்தான் ஒன்னெ ஏவல் நாயா வச்சிருப்பா. அப்பறம் ஒன்னெ ஊர்காலி மாடு மாரி அவுத்து வுடுறாளா இல்லியான்னு பாரு. நம்ப ஆகாசக் கருப்பு சாமிமேல சத்தியம். ஒன்னெவிட நல்ல ஆளா ஒருத்தன் கெடச்சா ஒன்னெத் துரத்தி வுட்டுடுவா. இது சத்தியம்.”

“பேசாம இரு.”

“நான் எதுக்குச் சொல்றன்னா. நீ எனக்கு அண்ணனா இருக்க. சில விசயத்தப் பச்சையாப் பேச முடியல.”

அவனுடைய குரல் மாறிவிட்டது. கொஞ்சம் நவந்து குந்தினான்.

அவனாவே ஒரு சிகரட்ட எடுத்து எங்கிட்ட கொடுத்தான். வெடுக்குன்னு புடுங்கி வாயில வச்சிக்கிட்டன். அவன் சிகரட்டுல நெருப்ப வச்சான். அவனும் ஒரு சிகரட்டப் பத்த வச்சான். புகைய ஊதுன பெறகு சொன்னான்.

“நான் நெருப்பு. அவளால என்ன ஒண்ணும் செய்ய முடியா

துன்னு நீ வீர வசனமெல்லாம் பேசலாம். நீ நெருப்புன்னா அவ தண்ணி.” சிரிச்சான்.

பொதுவா நானும் எங்க சித்தப்பா மவனும் தீவாளி அன்னிக்கும் கரிநாள் அன்னிக்கும் ஊருல இருக்க மாட்டம். தீவாளி, பொங்கலுக்கு ரிலீஸ் ஆவுற படத்தப் பாக்கப் போயிடுவம். அன்னிக்கிக் கூட்டத்தில அடிச்சிபுடிச்சிக்கிட்டு சினிமா பாக்கலன்னா எங்க ரெண்டு பேருக்கும் தீவாளியும் பொங்கலும் ஓடுன மாரியே இருக்காது. கமலாகூட சேந்த பின்னால நான் தீவாளிக்கும் கரிநாளுக்கும் சினிமாவுக்குப்

போறத வுட்டுட்டன். இப்பிடி அவ ளால நான் வுட்டது நூறு இருக்குமா? அதிகமாவும் இருக்கும்.

"-----"

"எல்லாத்துக்கும் மேல நம்ப ஊரு சாமி செல்லியம்மனுக்கு காப்பு கட்டுறப்பவும் போறதில்லெ. அரவான் கள பலி கொடுக்கிறப்பவும் நாம்பப் போறதில்லெ. மகாபாரதம் படிக்கிறதக் கேட்டு எத்தினி வருசமாச்சி? பதினாறு நாளுல ஒரு நாளுகூட அந்தப் பக்கம் போறதுக்கு ஒனக்கு நேரமில்லெ. சின்ன வயசிலிருந்து அந்தக் கோவுல்லதான் நாள் பூராவும் கெடப்பம். மகாபாரதம் கேக்காம இருந்திருக்கிறமா? அரவான் கள பலிக்கு போவாம இருந்திருக்கிறமா? ஊருக்கு நாம்பதான் பெரிய தலக்கட்டுக்காரன். இப்ப எதுவுமில்லெ."

என்னெ மாரியே ஒரு பொம்பள பொலம்புனா
'கற்புக்கரசி, கண்ணகி, உத்தமி, பத்தினி'ன்னு பட்டம்
கொடுப்பாங்க. ஆம்பள பொலம்புனா 'பொட்டப் பய'ம்பாங்க.
'பொழிக்க தெரியாதவன்'னு சொல்லுவாங்க. கண்ணீருல
பொம்பள கண்ணீரு, ஆம்பள கண்ணீருன்னு இருக்கா?
வலியில பொம்பள வலி, ஆம்பள வலின்னு இருக்கா? ஆனா
ஒலகம் அப்படித்தான் சொல்லுது. தனக்கு வந்தா சோகம்.
கவல. துயரம். அதே மத்தவங்களுக்கு வந்தா வெறும் சும்மா.
காத்துப்போல.

'அவசூட சந்தோசமா ஒம்போது பத்து வருசம்
இருந்தல்ல, அப்ப ஏன் அயிவல? அதெப் பத்தி ஏன்
சொல்லல'ன்னு கேக்கலாம். கஷ்டத்த மட்டுந்தான் சொல்லுது
மனசு. லாரியில அடிபட்டுக் கெடக்குற தெரு நாயிக்கு யாரு
மருந்து போடுறா? நானும் தெரு நாயிதான். எம் மனசும் தெரு
நாயிதான். காத்து அடிக்கிறப் பக்கம் தான் தூசு ஓடுது.

பணம் சம்பாதிக்கிறதுக்காக எத வேணுமின்னாலும்
செய்யுற பைத்தியம் இருக்கு. ஊரு, காடுகாடுன்னு சேக்கிற
பைத்தியம் இருக்கு. பொட்டச்சிவுளுக்கு விதவிதமா நக
வேணும். சீல வேணும். ஒருத்தனுக்குச் சாராயம்.
ஒருத்தனுக்குப் பீடி, சிகரட்டு. எம்.எல்.ஏ. ஆவணும். எம்.பி.,
மந்திரி ஆவணுங்கிற பைத்தியம். நாடு நல்லா இல்லன்னு
சொல்ற ரகம். நான்தான் நாட்ட திருத்தப்போறன்னு ரயிலுக்கு
குண்டு வைக்கிறவன் இருக்கான். சினிமாவுல நடிக்கிறதுதான்
வாழ்க்கை லட்சியம்ன்னு திரியுறவன், நல்ல சினிமா
எடுக்கப்போறன்னு சோத்துக்கு இல்லாம அலையுறவன். காதல்
தோல்வின்னு சொல்லி சிகரட்டால கையில் சுட்டுக்கிறவன்னு
இருக்கான். காதலனோட பேர மாருமேல பச்ச குத்திக்கிற
பொட்டப் புள்ளைங்க இருக்கு. சினிமா நடிகர நேருல
பாக்குறதுக்காகப் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து ஓடிப்போற

புள்ளைங்க இருக்கு. சினிமா நடிகரப் புருசனா நெனச்சிக்கிட்டு
கோவுல்ல போயி தானா தாலிக் கட்டிக்கிற ஒம்போதாவது
படிக்கிற பொண்ணும் இருக்கு. சாமி இருக்குன்னு சொல்ற
பைத்தியம் இருக்கு. சாமி இல்லன்னு தீச்சட்டிய ஏந்திகாட்டுற
ஆளும் இருக்கு. இப்பிடி ஒலகத்திலெ இருக்கிற
ஒவ்வொருத்தனுக்கும் ஒரு பைத்தியம். இந்த மாரி பைத்தியம்
புடிக்காதவன் பொணந்தான். ஒலகமே பைத்தியமாத்தான்
இருக்கு. எனக்குக் கமலா பைத்தியம்.

சுடுகாட்டுல பொதச்ச பொணம் மாரி
கரிநாளுலயிருந்து ஏழெட்டு நாளு மாட்டுக் கொட்டாயிலியே
படுத்துக் கிடந்தன். தெருவுக்குக்கூடப் போவல. வயசுக்கு வந்த
பொண்ணு மாரி இருட்டியே தோட்டத்துக்குப் போயிட்டு
வந்தன். சின்ன மச்சான அழச்சிக்கிட்டு எங்கம்மா மந்தரவாதி,
மருந்து எடுக்கிறவனத் தேடிக்கிட்டு அலஞ்சிது. எனக்கு சின்ன
நப்பாச. கமலா அன்னிக்கோ, மறுநாளோ போன்
போட்டிருப்பாளா? போடாம இருந்திருப்பாளா? என்ன
செய்றான்னு பாக்கணுமின்னு ஆச. நான் நெனக்கிறத செய்ய
மாட்டான்னு தெரிஞ்சும் அலயுற எம் மனச என்னா சொல்றது?
புத்தி கெட்டது. கமலா எப்பவும் தம் மனசத் தண்ணிப் பானய
மூடி வச்சிருக்கிற மாரிதான் மூடி வச்சிருப்பா. நான் அப்பிடி
இல்லெ. என்னுது ஏரி மாரி, குளம் மாரி எப்பவும் தொறந்தே
கெடக்கும்.

எப்பவும் ஒரே மாரியாவே இருக்காளே எப்பிடி?
கோழி எங்க மேஞ்சா என்ன, எப்பிடி மேஞ்சா என்ன?
எண்ணிக்காயிருந்தாலும் அது கறியா சட்டியில வெந்துதான
ஆவணும். இதான் அவ தீர்மானம்.

கரிநாள் அன்னக்கி எங்கம்மா, என் தங்கச்சிங்க எம்
பையில வச்ச பணத்த எடுத்து எங்க சித்தப்பா மவன்
அம்பலவாணன்கிட்டெ கொடுத்து போன் வாங்கச் சொன்னன்.
அதே பழய நெம்பரு வாங்க மூணு நாளாச்சி. அவ போன் எப்ப
பிஸியா இருக்கு, எப்ப ஃபிரியா இருக்குன்னு வேற வேற
போனிலிருந்து போன்போட்டுப் பாத்தன். அவ நெம்பரு பிஸியா
இருந்த நேரத்தயெல்லாம் குறிச்சி வச்சன். என்னோட போன்
வந்ததும் அவளுக்கு மிஸ்டு கால் போட்டன். அடுத்த அர
மணிநேரத்துக்கு எந்தப் பதிலும் இல்லெ. இப்பக்கூட
கூப்பிடணுமின்னு தோணல. அம்மாந் திமுரு புடிச்சவ. கோவம்
ஏறுச்சி. திலுப்பியும் மிஸ்டு கால் போட்டன். பதிலு இல்லெ.

ரெண்டு மணி நேரம் கழிச்சி திலுப்பியும் ஒரு கால் போட்டன். எடுத்தா. "ஹலோ ஹலோ"ன்னா. நான் பேசல. போன கட் பண்ணிட்டன். ஆனா அவ கூப்புடல. மனசு பித்துப் புடிச்சாப்ல ஆயிப்போச்சி. மனசு செத்துப்போச்சி. வெறிபுடிச்சாப்ல ஓயாம மிஸ்டு காலா போட்டன். அன்னிக்கி ராத்திரி பூராவும் நானாறு ஐநாறு மிஸ்டு கால் போட்டிருப்பன். நான்தான் ஓயாம மிஸ்டு கால் போடுறன்னு தெரிஞ்சிக்கிட்டு அந்தத் திருட்டு முண்ட போன சைலன்ஸில போட்டுட்டு குறட்ட வுட்டுத் தூங்கியிருப்பா. கோவத்தில் சாப்புடாம படுத்திருப்பான்னு சத்தியமா சொல்ல மாட்டன். யாருக்கு வஞ்சகம் நெனச்சாலும் நெனப்பா. தன்னோட வவுத்துக்கு மட்டும் வஞ்சகம் நெனக்க மாட்டா. எப்பியும் எதயாச்சும் வாயில போட்டு மென்னுக்கிட்டே இருப்பா. அது தெரிஞ்சும் மறுநாளு காலயில மிஸ்டு கால் போட்டன். போன எடுத்தா. எடுத்த வேகத்திலியே "போன் போட்டா பேசணும். பேசாததுக்கு எதுக்கு போன் போடுற?"ன்னு கத்தினா.

"ஒனக்கு சி.இ.ஓ.கிட்ட பேசத்தான் நேரம் இருக்கு." பதிலுக்குக் கத்தினன். அவ ஒரே வரியில "நேர்ல வா பேசிக்கலாம்"ன்னா.

"நான் வர முடியாது."

"சரி"ன்னு போன வச்சிட்டா.

எம் மனசு கூழாயிடிச்சி.

யாருகிட்டயாவது மனசுல இருக்கிறதச் சொல்லி அழணும்போல இருந்துச்சி. கமலாகூட பழக்கமான பின்னால ஊருல மத்தவங்க கிட்ட பேசுறதக் கொறச்சிட்டன். எல்லாத்தயும் அவகிட்டதான் பேசுனன். சிரிப்பு, சந்தோசம், கவல எல்லாம். மீறி யார்கிட்டயா வது சொல்லலாமின்னா வெக்கமா இருந்துச்சி.

கமலா அளவுக்கு என்னால எப்பியும் கர்வமா, மண்டக் கனத் தோட இருக்க முடியல. அவ மனசு பூட்டுப் போட்ட ஊடு. நான் எந்த அளவுக்குக் கோபப்படுறனோ, அந்த அளவுக்குப் பணிஞ்சி போறன். சரணாகதியாவுறன். வெளியில சொன்னா கல்யாணம் கட்டாதது தப்பும்பாங்க. ஓடனே கல்யாணத்த கட்டும்பாங்க. நாப்பத்தி மூணு வயசுல யாரு பொண்ணு தருவா? எந்தப் புள்ளெ கட்டிக்கும்? விதவையா பாத்துக் கட்டிக்கன்னு சொல்வாங்க. நாப்பத்தி மூணு வயசு ஆயிடிச்சி. இனிமே கல்யாணமில்லங்கிறத நெனச்சதுமே திகிலா இருந்துச்சி. கோபமும் வந்துச்சி. பைத்தியம் புடிச்சிச்சி. ஓடனே பஸ் ஏறிட்டன்.

பஸ்ஸவிட வேகமா ஓடிச்சி எம் மனசு.

கமலா வீட்டுக்கு நான் போவும்போது இருட்டாயிடிச்சி.
“வாங்க அங்கிள்”ன்னு அந்த ரெண்டு புள்ளைங்கதான்
சொல்லிச்சி. அடுத்த நிமிசம் பக்கத்து ரூமுக்குப் படிக்கப்
போயிடிச்சிங்க. எங்கிட்ட மட்டும் தேவப்பட்டாதான் பேசுங்க.
அழுத்தகாரி பெத்ததுங்கன்னு அன்னிக்கித்தான் முதன்முதலா
அந்த புள்ளங்கமேல கோவம் வந்துச்சி.

பாலாம்பிகை, விருத்தாம்பிகைன்னு பேரு இருந்தாலும்
நான் எப்பவும் அந்தப் புள்ளைங்களைப் பேரு சொல்லிக் கூப்புட
மாட்டன். சின்னப் பொண்ணு, பெரியப் பொண்ணுன்னுதான்
சொல்லுவன்.

நான் எப்பவும் அந்தப் புள்ளைங்ககிட்டெ பேருக்குத்தான்
பேசுவன்.

“சாப்புட்டியா?”

“சாப்புட்டன்.”

“நல்லா படிக்கிறியா?”

“படிக்கிறன்.”

“பர்ஸ்ட் மார்க் வாங்கணும்.”

“சரி.”

“காலேஜ் எப்பிடி இருக்கு?”

“புடிச்சிருக்கு.”

“டீச்சர்ஸ் எப்பிடி இருக்காங்க?”

“பரவாயில்லெ.”

“போ. போயி படி.”

“சரி அங்கிள்.”

அதுக்குமேல அந்தப் புள்ளைங்ககிட்டெ பேச மாட்டன்.
அதுகளும் பேசாது. மருந்துக்காரி குரோட்டன்ஸ் செடி மாரி

வளத்திருக்கா. நல்லா ட்ரெயினிங் கொடுத்திருக்கா.

எங்கிட்டதான் அப்படி. மத்தவங்ககிட்ட அப்பிடி இருக்காதுங்க. கலகல பேச்சுத்தான். சிரிப்புத்தான். என்னக் கண்டாலே அதுங்க மூஞ்சி மாறிடும். அதனாலியே அதுங்ககிட்டெ நான் அதிகம் பேச்சு வச்சிக்க மாட்டன். அதுங்களும் வச்சிக்காது. பெரிய பொண்ணவிடச் சின்னப் பொண்ணு கொஞ்சம் எடுப்பா இருக்கும். அவ அம்மாவப்போல. தாயி, புள்ளெ மூணு பேருக்கும் ஒரே ஒத்தும. மண்டக்கனம். யாருக்கு அதிகம்? யாருக்குக் கொறவு? கண்டுபுடிக்க முடியாது.

வீட்டுக்குப் பின்னால் போயி தோட்டத்தில் குந்துனன். கா மணிநேம் கழிச்சி காபியோட வந்து எனக்கு எதிரில குந்தினா. அவ காபியக் குடிச்சா. நான் குடிக்கல. கரிநாளன்னக்கி நான் வந்தது, சி.இ.ஓ.வ பாத்தது, தெருத்தெருவா சுத்துனது, பத்து நாளா போன் பேசாததுன்னு ஏதாவது பேசுவான்னு நெனச்சன். அவ பேசல. கேக்கல. எப்பியும் போல என்னோட தகர டப்பா வாயத்தான் பேச வுட்டா. எல்லாத்தயும் சொன்னன்.

"அப்பிடியா?"ன்னு கேட்டா. குரல்ல எந்த மாத்தமுமில்ல. வருத்தமில்ல. சின்னதா ஏத்த ஏறக்கம்கூட இல்லெ. "அப்பிடியா"ன்னு கேட்டதுக்குப் பதிலா என்னெக் கத்தியால குத்தியிருக்கலாம். சந்தோசப்பட்டிருப்பன். அவ என்னிக்கு என்னெ சந்தோசப்பட வுட்டிருக்கா? இன்னிக்கி வுட? வெக்கத்த வுட்டுக் கேட்டன். "நான் வந்தது, சி.இ.ஓ.வப் பாத்தது, தெருவுல சுத்துனது, திருப்பிப் போனது எதுவுமே ஒன்னெ கஷ்டப்படுத்தலியா?"ன்னு கேட்டன்.

"நான்தான் ஒன்னெ வர வாணாமின்னு சொல்லிட்டனே." அவ இப்பிடி என்னெக் கேட்டதுக்கு என்னெச் செருப்பால அடிச்சிருக்கலாம். அவளோட வாத்த

என்னெ புது பிளேடு மாரி அறுத்துச்சி. நான் என்னா சொல்றது? என்ன மாரியான ஆளு உசரோட இருக்கலாமா?

அப்பயும் எனக்கு வெக்கம் வல்லெ. குழைவாக் கேட்டன். "ஒனக்குக் கஷ்டமா இல்லியா?"

"நீ திமுரு புடிச்சி அலஞ்சா நானா பொறுப்பு?"

எனக்கு ஓடனே ஓடிப்போயி கடல்ல குதிச்சிடணும்ன்னு இருந்துச்சி. ரயில்ல அடிப்பட்டு சாவணும்.

"நான் வந்தது தப்பு. ஒன்னெக் கேட்டது தப்பு. சி.இ.ஓ. எதுக்கு வந்தான்? எனக்கு அதெ மட்டும் சொல்லு. நான் கௌம்புறன்." என் ஓடம்பு நடுங்குச்சி. அதுக்கு மேல பேச்சு வரல.

"அவனத்தான் கேக்கணும்."

"ஒன் ஊட்டுக்கு வந்திருக்கான். ஒங்கிட்ட சொல்லாமியா வந்திருப்பான்?"

"புடிக்கலன்னா வுட்டு. அதயும் இதயும் பேசி என்னெ சித்ரவத பண்ணைக் கூடாது." அதிகார தோரணயில சொன்னா. வெட்டி வுடுற பேச்சு. எனக்குக் கல்தா கொடுக்கப்பாக்குறாளா?

"இன்னும் எத்தனை பேர மாத்துவ?"ன்னு கேட்டன்.

"இதுக்கு மேல பேசுனா மரியாத கெட்டுடும்"ன்னு வாத்தைகளை எச்சிலாத் துப்பிட்டு வீட்டுக்குள்ளாரப் போயிட்டா. எனக்கு முகம் கறுத்துப்போச்சு.

நான் குந்தியிருக்கிறதா? ஊருக்குப் போறதா? தெரியல. கடல்ல குதிச்சிட்ட மாரி மனசு தத்தளிச்சிச்சு. மனசே கடலாயிடிச்சு. அவளப் பாத்தாலும் அல்லலா இருக்கு. பாக்குலன்னாலும் அல்லலா இருக்கு.

சி.இ.ஓ. எதுக்காக வந்தான்? இதுதான் என் மண்டயக் குடஞ்சது. தாங்க முடியல. நெருப்பால சுட்டாக்கூட அம்மாம்

வலி வலிக்காது. அது அவளுக்குப் புரியலியா? ஏன் பதிலு சொல்லாமப் போறா? என்னோட பொருள வேற ஒருத்தன் எப்பிடிப் பயன்படுத்தலாம்? கமலா என்ன பேனாவா, பென்சிலா, கொஞ்சம் கொடுங்கன்னு கேக்கிறதுக்கு? வெளயாட்டு மைதானமா செத்த நேரம் வெளயாடிட்டுப் போறன்னு சொல்றதுக்கு? கை மாறிப் போறாளா?

எங்கிட்ட பணமில்ல, பதனியில்ல. படிப்பும் அதிகமில்ல. வய சும் ஆயிப்போச்சி. தாடி மீச நரைக்க ஆரம்பிச்சிடிச்சி. நானா கழட்டிக்கிட்டுப் போவனுமின்னு நெனக்கிறாளா? எதுவும் புரியல. நான் ஏன் திலுப்பித்திலுப்பி வந்து அவ கால்ல விழுறன்? பல்லி மாரி ஒட்டிக்கிட்டு கெடக்குறன்? பொட்டப் பயலாலகூட தாங்கிக்க முடியாதது எது? தன்னோட பொண்டாட்டி அடுத்தவனோட பேசுறத, சிரிக்கிறதப் பாக்க முடியுமா? அப்பிடிப் பேசுனதையும், சிரிச்சதையும் மறைக்கிறத ஆம்பள இல்லெ, பொட்டப் பயகூட பொறுக்க மாட்டான், தாங்க மாட்டான்னு ஏன் கமலாவுக்குத் தெரியல? தெரியாம இருக்காது. ஆனா அப்பிடி நடிக்கிறா. நடிப்புக்காரி. கமலாவுக்குக் கல்யாணமாயிடுச்சி. ரெண்டு புள்ளைங்க இருக்கு. அத நான் முன்னெ யோசிக்கல. யோசிச்சா நரகந்தான். நெருப்புதான்.

எனக்குக் கல்யாணமாயி, ரெண்டு முணு புள்ள பொறந்து, பொம்பள ஒடம்பு மேல இருக்கிற வேகம் தணிஞ்சிருந்தா இப்பிடி வந்து தலகுனிஞ்சிப்போயி அவ ஊட்டுல குந்தியிருக்க மாட்டன். வேறவேற பொம்பளகளோட பேசி, புழங்கியிருந்தா கமலாவோட ஒடம்பு எனக்கு அதிசயமா இருந்திருக்காது. வாயாலகூட, வாத்தயாலகூட ஒரு நூலு ஏறங்கிப் பேசாதவகிட்ட வந்து எதுக்காக என்னெ வட்டுடாதன்னு பிச்ச கேக்குறன்? நான் என்னா செய்யுறது? சாவலாம். நான் செத்துப்போறன்.

பழய நெனப்புத்தான் என்னோட வாழ்க்கையா இருக்கு. முதல்ல அதெக் கொல்லணும். மனசுல நெருப்ப வைக்கணும்.

மனசுல இருக்கிற எல்லாத்தயும் குப்ப மாரி கூட்டித் தள்ளிட முடிஞ்சா எவ்ளோ நல்லா இருக்கும்?

கொஞ்ச நேரம் கழிச்சி காபி போட்டுக் கொண்டாந்து என் பக்கத்தில வச்சா. அதயும் நான் குடிக்கல.

“காபி ஆறுது.”

“நேத்து பேப்பர் பாத்தியா? கள்ளக்குறிச்சிக்குப் பக்கத்தில ஒரு பொம்பள எட்டு வயசு மகனயும், புருசனயும் வெசம் வச்சிக் கொன்னுப்புட்டுக் கள்ளக் காதலனோட ஓடிப்போயிட்டா.”

“படிச்சன்.”

“அவள எனக்குப் புடிச்சிருக்கு. அவ காலத் தொட்டுக் கும்புடனும்போல இருக்கு.”

“சரி.”

“சுட்டுப் போட்டாலும் அவள மாரி ஒன்னால இருக்க முடியாது.”

“அவள மாரி நான் ஏன் இருக்கணும்?” அவ வாத்த எப்பியுமே கூர் தீட்டின கத்திதான்.

“காதலனு நீ சொல்றதெல்லாம் பொய். நடிப்பு, நாடகம். கள்ளக்குறிச்சிக்காரி செஞ்சதுதான் காதல்.”

அவ பேசல. அவளுக்குப் புடிக்காததச் சொன்னா பேச மாட்டா. மூஞ்சி இறுகிப்போயிடும். கண்ணு சுழலாம அப்பிடியே நிக்கும். இப்பியும் அப்பிடத்தான். அவளுக்குக் கொஞ்சம் வானக்கண்ணு. தவள கத்தாம இருக்குமா? திலுப்பியும் நான்தான் பேசுனன்.

“எங்க ஊர்ல கார்மாங்குடி ஆச்சின்னு ஒருத்தங்க இருந்தாங்க. அந்தக் காலத்தில எங்க ஊருல அவுங்கதான் பெரிய குடும்பம். பணக்காரங்க. பண்ணையாளு, படியாளுன்னு அம்பது நாறு பேரு இருப்பாங்க. நீ தங்கியிருந்த சிதம்பரம்

புள்ளெ ஊட்டுக்குப் பக்கத்தில் பெரிய மெத்த ஊடு பாழடஞ்சி
கெடந்துச்சில்ல, அந்த ஊடு. ஒரு ஆம்பள, ரெண்டு பொம்பளப்
புள்ளைங்க. எல்லாம் வளந்த பசங்கதான். அப்ப ஊருல
தருமலிங்க சேர்வன்னு ஒரு ஆளு பிரசிடண்டா ஜெயிச்சான்.
கார்மாங்குடி ஆச்சிக்கும், பிரசிடண்டுக்கும் எப்பிடி
ஓறவாச்சின்னு தெரியாது. அப்ப அந்த அம்மாளுக்கு அம்பது
வயசு இருக்கும். அப்பதான் காதல். புருசனும் இருந்தாரு. ராவும்
பகலும் ஆச்சி ஊட்டுலியே இருந்தான் அந்த ஆளு.
சொந்தக்காரங்க, சாதிக்காரங்க, ஊருக்காரங்க சொன்னத
அந்தம்மா கேக்கல. தருமலிங்க சேர்வதான் உசருன்னு
இருந்தாங்க. முத ஸ்கூன்ல ஏற்பட்ட செலவ அந்தம்மாதான்
நெலத்த வித்து அடச்சாங்க. ரெண்டாவது ஸ்கூன்ல அவன்
தோத்துப்போயிட்டான். அந்தக் கடனையும் அந்தம்மாதான்
அடச்சிச்சி. அந்தம்மா புருசன் செத்தாரு. அதோட அந்தக்
குடும்பம் திவாலாயிடிச்சி."

"எதுக்காக இந்தக் கதைய எங்கிட்ட சொல்ற?"

"காதலுக்காக அம்பது வயசுல ஊர எதுத்தா, சொந்தத்த
எதுத்தா, சொத்தயும் பறிகொடுத்தா, அவதான் பொம்பள."
பெருமையா சொன்னன்.

"இப்ப அந்தம்மா எங்க இருக்கு?"

"சொத்து பூராவும் போயிடிச்சி. மவன் பொண்டாட்டி
ஊட்டோட போயிட்டான். அதனால ஒவ்வொரு மவ வீட்டுலயும்
ஒரு மாசமின்னு வீதச் சோறு சாப்புட்டுக்கிட்டு இருக்கு."

பாம்பு ஒரு கொத்திலியே பூரா விசத்தயும் கொட்டதான
செய்யும்? அப்பிடித்தான் கொட்டினா கமலா.

"வீதச் சோறு என்னால திங்க முடியாது."

என் உசரு நெலயில எட்டி ஒதச்சி என்னெ வீழ்த்திட்டா.
நான் சொன்ன கதைய வச்சே என்னெ மல்லாத்திட்டா.
ஆனாலும் நான் வீம்ப வுடல.

“கள்ளக்குறிச்சிக்காரி, கார்மாங்குடிக்காரிதான் பொம்பள. அவளுவுள சாமியா வச்சி கும்புடணும்.”

“போயி கும்புடு.”

“சத்தியமா செய்வன்.”

“அவளுவோ பத்தினி. நான் விபச்சாரியா?”

“ஆமாம்”ன்னு சொன்னன்.

“அப்பிடின்னா நீ போயி பத்தினிவோகூட இரு. விபச்சாரிகூட இருக்காத.”

“இன்னியமுட்டும் ஒம் போனில யாரோட நெம்பருலாம் இருக்குன்னு எனக்குத் தெரியாது. தெரிஞ்சிக்கணுமின்னு நெனச்சதுமில்லெ.”

“ஆமாம்.”

“ஆபீசுக்கு எப்பப் போற, திரும்பி எப்ப வர்றன்னும் தெரியாது. தெரிஞ்சிக்கணுமின்னு நெனச்சதுமில்லெ.”

“ஆமாம்.”

“இனிமேயும் ஒன்னோட போன பாக்க மாட்டன். ஆபீசப் பத்திக் கேக்க மாட்டன்.”

“கேக்க வாணாம். பாக்க வாணாம்.”

“பூனக்கிக் காவல் இருக்க முடியாது.”

“நீ காவல் இருக்க வாணாம்.”

வா வாத்தயால என்னெப் பொணமா ஆக்கிட்டா. யானையோட தும்பிக்கயில அங்குசத்த வச்சது நான்தான்.

அவ எப்பப் பேசுனாலும் போலீஸ்காரன் மாரிதான் பேசுவா. அவ பேசறதுதான் பேச்சு. அவ சொல்றதுதான் சட்டம்.

அவ எப்பப் பேசுனாலும் நீ வேற, நீ வேறங்கிற மாரிதான் பேச்சு இருக்கும். இப்பயும் அப்படித்தான் இருந்துச்சி.

மாத்திப் பேசுனாத்தான் அவ நடிக்கிறான்னு அர்த்தம். அவ முகத்தில கிலி இல்லெ. பயம் இல்லெ. அவளப் பொறுத்தவரை கோபம்னா கோபம். வெறுப்புன்னா வெறுப்பு. அவளப் பழய கண்ணால பாக் காம புதுக் கண்ணால பாத்தன்.

“நான் ஏமாந்துட்டன்.”

“ஒன் பணத்த புடுங்கிக்கிட்டனா? ஒன் சொத்த எழுதி வாங்கிக்கிட்டனா? என்னாத்த ஏமாந்திட்ட? மீறியும் ஏமாந்திட்டன்னு சொன்னின்னா வா. வந்து எனக்குத் தாலியக் கட்டு. புருசனா இரு. சம்பாரிச்சிப்போடு. நாளயிலிருந்து நான் வேலக்கிப் போவல. நானும் ஒனக்கு வப்பாட்டிங்கிற பேரோட சாவ விரும்பல”ன்னு சொன்னா.

“நான் ஒன்னெக் கட்டிக்கிட்டா ஒனக்கு ஒம் புருசனோட பென்சன் நின்னுடும்ல.”

“நின்னா மசுராச்சி. நீதான் இருக்கியே. சம்பாரிச்சிப்போடு. ஆம்பள. நானா வாணாங்கிறன்?”ன்னு சொல்லும்போதே அவளுடைய கண்ணு கலங்கின மாரி தெரிஞ்சிச்சி. இல்ல, நானா அப்பிடி நெனச்சிக்கிட்டனா? “நானே மனசு வறண்டுபோயி கெடக் குறன். கட்டுனவன் எங்கூட இருந்தா நான் எதுக்கு ஒங்கிட்டயெல்லாம் தேவிடியாப் பட்டம் வாங்கப்போறன்? என்னெ யாருமே புரிஞ்சிக்க மாட்டன்ங்குறாங்க. ஏன் எல்லாரும் என்னெ சாவ அடிக்கிறீங்க? இந்தக் குட்டிங்க ரெண்டும் இல்லன்னா நான் என்னிக்கோ செத்துப்போயிருப்பன். தாலி கட்டுன புருசனா இருந்தா பத்து நாளா என்னெ வந்து பாக்காம இருப்பானா? என்னெ வெட்டிப்போட்டாலும் அன்னிக்கே செஞ்சியிருப்பானில்ல.”

“அந்தப் புள்ளைங்களையும் ஒன்ன மாரி மாத்திடாத.”

“ஐயோ கடவுளே”ன்னு மொகத்துல அடிச்சிக்கிட்டா. அழுதா. அவ கன்னத்தில கண்ணீரு.

வாணலில ஊத்தின நெய்தான் எம் மனசு.
உருகிப்போச்சி.

அவ எங்க ஊருக்கு வந்த புதுசுல கெணத்திலெ
குளிக்கறப்ப தண்ணியில அவ பேர எழுதுவன். தனியா
நடக்கறப்ப காத்துல அவ பேர எழுதுவன். ராத்திரியில
படுத்திருக்கறப்ப இருட்டுல அவ பேர எழுதுவன். ஒக்காந்த
எடமெல்லாம், தரயெல்லாம் அவ பேர எழுதி வச்சன். கமலா.
அந்த முகம், அந்தச் சிரிப்பு, தீதான். சாவுக் குழிதான்.

கவிதப் புத்தகம் படிக்கிறத வுட்டுட்டன். சங்ககாலப்
பாடலப் படிக்கிறதயும் வுட்டுட்டன். அந்தப் புத்தகமெல்லாம்
இப்ப எங்க இருக்குன்னே தெரியல. அதே மாதிரி கவித
எயிதிவச்ச நோட்டு வுளயும் காணும்.

‘கண்ணுல கனவு தூங்கும்.

கண்ணு தண்ணியில மை தூங்கும்.

கண்ணுங்க ரெண்டும் கடலாச்சி 'ன்னு

கவித எழுதுறதயும் வுட்டுட்டன். அப்ப எம் மனசு
பாடுச்சி. சிரிச்சிச்சி. இப்பக் கருப்பங்காட்டுல நெருப்ப வச்ச
மாரி கருகிப் போயி கெடக்கு.

இப்ப கவிதப் புத்தகம் படிக்கல. சங்ககாலப் பாடலும்
படிக்கல. சித்தர்களோட பாட்டுத்தான் படிக்குது. அதெப் படிச்சா
புண்ணுமேல மருந்த தடவுன மாரி இருக்கு. சித்தர்களோட
பாட்டுத்தான் பொம்பளையோட ஓடம்பப் புட்டுபுட்டு வைக்குது.
கண்ணாடி மாரி காட்டுது. ‘எத்தனப் பேரு தொட்ட முல. எத்தன
பேரு நட்ட குழி’ங்கிற பாட்டு எதுக்கு இப்ப ஞாபகத்துக்கு
வருது?

‘கருப்பங்காட்டுல பூந்த யானென்னு சொல்லிக்
கமலாவத் திட்டி இம்மாம் அழுவுறியே, புலம்புறியே அவள
வுட்டுத்தொலக்க வேண்டியதுதான்’ன்னு மத்தவங்க கேக்கலாம்.

அப்பிடித் கேக்கவும் செய்றாங்கதான். முடிஞ்சா செய்ய
மாட்டனா? எனக்கு மட்டும் ஆசயா நெருப்பத் திங்குறதுக்கு?
மனசுன்னா என்னா? தெரியல. அது தெரிஞ்சா இம்மாம்
தொல்ல இல்லெ. எல்லாரும் மனசப் பத்தித்தான் பேசுறாங்க.

‘எங் கதெ, எங் கதெ’ன்னு சொல்லிக்கிட்டே இருக்கன்.
கேக்கு றவங்களுக்கும் இது எங் கதெ மாரிதான் இருக்கும்.
நெசமா நெனச்சிப்பாத்தா இது என்னோட கதெ இல்லெ.
கமலாவோட கதெ. அவ இல்லன்னா எனக்கு ஏது கதெ?
கமலாதான் கதெக்கான வெத நெல்லு. நெலமும் அந்தச்
சண்டாளிதான்.

மறுநாளு ஊருக்கு வந்தன். கோயிலுக்குப் போயிட்டு வந்த மாரி மனசு இருந்துச்சி. என் ஒடம்புல ஏதோ வாசன அடிச்சிக்கிட்டு இருந்த மாரி இருந்துச்சி. அந்த வாசன அன்னிக்கிப் பூராஷும் இருந்துச்சி. ஒரு வாரம் கழிச்சி ஒரு நாளு சாயங்காலம் கமலா போன் பண்ணினா. அப்பிடியொரு சிரிப்பு சிரிச்சா. பேய்ச் சிரிப்பு. "சொல்லிட்டுச் சிரி"ன்னு கத்துனன். கத்துற பழக்கம் இப்ப எங் கிட்ட கூடியிருக்கு. ஊருல நல்லவன்ங்கிற பேரு போன மாரி எங்கிட்டெ இருந்த பொறுமையும் போயிடிச்சி.

"ஒன்னோட மூணு தங்கச்சிவுளும் வந்தாங்க."

"என்னா சொல்ற?" அதிர்ச்சியாயிட்டன்.

"என் ரெண்டு புள்ளைங்க மேல சத்தியம்."

என்ன நடந்ததோன்னு மனசு கலவரமாயிடிச்சி. "இந்தக் கழு தங்க எதுக்கு அங்க வந்துச்சிங்க?"

"தெருவுல ஒரு குறத்தியப் புடிச்சிக்கிட்டு மூணு நாயிங்க கடிச்சிக் குதறுன மாரி இருந்துச்சி." சிரிச்சா.

"உண்மையான ஒம் பேர சொல்லிட்ட."

"என்னா அது?"

"குறத்தி."

சிரிச்சா.

"அதாலயும் ஒன் சின்னத் தங்கச்சிக்கு ஊருபட்ட வாய். யே, அப்பா."

"என்னா சொல்லிச்சி?"

"எங்கண்ணனுக்கு ஒரு புள்ளெயப் பெத்துக்கொடுத்திருக்க வேண்டியதுதான?ன்னு கேட்டுக்

கத்துறா." கமலா வாய் வுட்டுச் சிரிச்சா. "அதுவும் ஆம்பளப் புள்ளெயா பெத்துக்கொடுத்திருக்கணுமாம்."

"திட்டி அனுப்ப வேண்டியதுதான?"

"முணு பேரும்தான் என்னெத் திட்டுனாளுங்க. காது புளிச்சிப் போச்சி. வுட்டு விளாசுவிளாசுன்னு விளாசிப்புட்டாளுவ. அதிலயும் ஒன் சின்னத் தங்கச்சி சொல்றா, புள்ளெ பெத்து கொடுக்க முடியாததுக்கு எதுக்கு எங்கண்ணங்கூட சேந்தன்னு கேட்டு விரட்டிட்டுப் போறா." கமலாவுக்கு அப்பிடியொரு சிரிப்பு.

"அந்த கழுதங்கள் நான் பாத்துக்கிறன். இனிமே அங்க வராமப் பாத்துக்கிறன்."

"அவளுங்க கழுதைங்க இல்லெ. நீதான் அது. ஒனக்குத் துப்பு இல்லெ. அவளுவளுக்கு இருக்கு. என் போன் நெம்பர வாங்கிக்கிட்டுப் போயிருக்காளுவ."

"அதெ எதுக்குக் கொடுத்த சனியன?" கத்துனன்.

"திட்டு வாங்கத்தான். இம்மாம் அம்மாம் இல்லெ. அம்மாம் திட்டு. ஒரே கல்யாண ஊட்டுல முணு மைக் செட்ட கட்டுன மாரி இருந்துச்சி."

எனக்கும் சிரிப்பு வந்துச்சி. அதோட இந்த நாயிங்க போயி என்னென்ன பேசிச்சுங்களோங்கிற கவலயும் வந்துச்சி. "வழி எப் பிடித் தெரிஞ்சிருக்கும்?" கேட்டன்.

"ஆபீசுக்கு வந்தாங்க. மத்தியானம் லீவ் போட்டுட்டு வீட்டுக்கு வந்துட்டன். இப்ப ஆறு மணிக்குத்தான் போனாளுங்க."

"ஒண்ணும் பிரச்சன இல்லியே."

"என்னெக் கேள்வியா கேட்டாளுங்க. அப்பிடியொரு உரிம எடுத்துப் பேசுனாளுங்க. விரட்டுவிரட்டுன்னு விரட்டினாளுங்க. அவளுங்க அண்ணன் ஊடாம். அவளுங்களா சமைச்சாளுங்க.

சாப்புட்டாளுவ. போயிட்டாளுவ."

"அந்தளவுக்கு ஆயிடிச்சா?"

"அவளுவுளத் திட்டாத. இதெ அவளுங்க முன்னியே
செஞ்சி ருக்கலாம்."

"நான் சண்ட போடுறன்."

"அரிசி, பருப்பு, புளி, காயி, பழமின்னு வாங்கியாந்து
மொறம செஞ்சிட்டு போயிருக்காளுவோ."

கமலா அழுதாளா, சிரிச்சாளா? தெரியல.

அன்னிக்கி வெள்ளிக்கிழம. காலயில போன் போட்டன்.
“நாளக்கி காலயில அவசரமா ஒரு தபால் அனுப்பணும்.
அனுப்பிட்டு மத்தியானம்தான் வருவன். அப்ப வா”ன்னு
சொன்னா. துணி துவச்சி ரெடி பண்ணைப் போயிட்டன்.

ராத்திரி எட்டு மணிக்கு போன் வந்துச்சி. “ஒடனே
வா”ன்னா.

“இப்ப எப்பிடி வர முடியும்?”

“காரு எடுத்துக்கிட்டு வா.”

“என்னா, என்னா” நூறு தடவ கேட்டன். பதிலில்ல.
போன வச்சிட்டா. திலுப்பிப் போன் போட்டா எடுக்கல. பத்து
இருவது முற போட்டன். எடுக்கல.

நான் கார்ல கமலா வீட்டுக்குப் போவும்போது ராத்திரி
பதினோறு மணி. வாசல் கேட்டு ஒடஞ்சிருந்துச்சி. கதவும்
ஒடஞ்சி கெடந்துச்சி. தெரு லைட்டு ஒடஞ்சி கெடந்துச்சி.
எனக்குத் திகி லாயிடிச்சி. வீட்டுக்குள்ளாரப் போனன். கமலா
படுத்திருந்தா. புள்ளைங்க ரெண்டும் படிச்சிக்கிட்டிருந்துச்சி.
கமலாகிட்ட கேட்டன். வாயத் தொறக்கல. புள்ளைங்கதான்
சொல்லிச்சங்க.

“சி.இ.ஓ. பொண்டாட்டியும், அவளோட மவனும் வந்து
கலாட்டா பண்ணிட்டுப் போயிட்டாங்க.”

“அந்தக் கிழட்டு நாயோட வீடு எங்க இருக்கு?”

“தெரியல.”

“ஒனக்குத் தெரிஞ்சா சொல்லு.” கமலாகிட்ட கேட்டன்.
அவ பேசல.

“வா. ஸ்டேசனுக்குப் போவலாம். ஊருலயிருந்து
ஆளுங்கள வரச் சொல்றன்”ன்னு எங்க சித்தப்பா மவனுக்கு
போன் போட்டன். போனைப் புடுங்கி நிறுத்தினா.

“வெளிய சொன்னா அசிங்கம் நமக்குத்தான். இனிமே
அந்தக் கிழட்டு முண்ட வந்தா நான் பாத்துக்கிறன்.”

“என்னா பிரச்சனை?” நான் கேட்டன்.

அவ வாயிலிருந்து ஒரு வாத்த வல்லெ.

ரெண்டு பேரும் எதிரில எதிரில குந்தியிருந்தம்.
மரக்கட்டயாட்டம். கருங்கல்லாட்டம். பேச்சில்ல. வாத்த இல்ல.

எனக்கும் அவளுக்குமிடயில கடலளவு தூரம்.

விடிஞ்சிடிச்சி.

மொத வேலயா சி.இ.ஓ. நெம்பர வாங்கிப் பேசுனன்.
கத்துனன். போலீசுக்குப் போறதா, பேப்பர்ல போடப்போறதா
மிரட்டுனன்.

“ஏழெட்டு மாசம்தான் இருக்கு ரிட்டயர் ஆவறதுக்கு.
அதுக்குள்ளார ஜே.டி. ஆனாலும் ஆயிடுவன். அசிங்கம்
பண்ணிடாதிங்க”ன்னு ஆயிரம் முற மன்னிப்புக் கேட்டான்.
“இனிமே இந்தத் தப்பு நடக்காது”ன்னு சத்தியம் செஞ்சான்.

கெட்டகெட்ட வாத்தயில திட்டுனன். லஞ்சம்
வாங்குறாப்ல எல்லாத்தயும் வாங்கிக்கிட்டான்.

“ஈவ் டீசிங்குல ஒம் மேல கேசு போட்டுடுவன். இனிமே
ஒம் மவன், பொண்டாட்டி வந்தாலும் சரி, நீ வந்தாலும் சரி,
கை காலு இருக்காது”ன்னு சொல்லி போன வச்சன்.

சனி ஞாயிறு அவசூட இருந்தன். திங்கக்கிழம ஆபீசு
கிளம்புனா. நானும் போனன். ஆபீசில வுட்டுட்டு நான்
ஊருக்குக் கிளம்புனன். நான் ஊருக்கு வந்து ஒரு
மணிநேரம்கூட இல்லெ. கமலாவோட பெரிய மவ போன்
பண்ணினா. “ஒடனே வாங்க அங்கிள். சி.இ.ஓ. மவன் வந்து
ராத்திரிக்கு எவிடன்சோட வந்து வச்சிக்கிறன்னு மெரட்டிட்டுப்
போறான்.” போன வச்சிட்டா. திலுப்பிப் போட்டா எடுக்கல. தாய்
மாரியேதான் மவளும். கூடுதலா ஒரு வாத்த இல்லெ.

பஸ்ஸப் புடிக்க ஓடுனன். ராகு காலம் போயி எம்
கண்டம் வந்திருக்குன்னு தெரியாம.

நான் கமலா ஊட்டுக்குப் போறப்ப லேசா இருட்டிடிச்சி.
ஒருத்தர் முகம் ஒருத்தருக்குத் தெரியாது.

கமலா வீட்டு முன்னால ஏழு எட்டு பேர்
நின்னுக்கிட்டிருந்தாங்க. நான் கிட்டத்தில போனதும் ஒரு
பொம்பள ஒரு ஜெராக்ஸ் பேப்பரக் கொடுத்தா. ஏழு பக்கம். அது
கமலா போனிலிருந்து சி.இ.ஓ. போனுக்குப் போன கால் லிஸ்ட்.
அதெ நான் பாக்குறதுக்குள்ளார ஒரு போனிலிருந்த
தகவல்களை ஒரு பையன் ஒவ்வொரு ஆளுக்கா காட்டிக்கிட்டே
வந்தான். எனக்கும் காட்டுனான். "என்னாடி தங்கம். என்னாடி
செல்லம். என்னாடி குட்டி. என்னாடா பையா." இப்பிடிப் பல
தகவல்கள். கமலா நெம்பரிலிருந்து போயிருக்கு.

"இது யாரோட போன்?"

"எங்கப்பாவோடது."

"சி.இ.ஓ.வா."

'ஆமாம்'ங்கிற மாரி பையன் தலய ஆட்டுனான்.
அவனுக்கு இருபத்தஞ்சி வயசுக்கு மேல இருக்கும்.

சி.இ.ஓ. பொண்டாட்டியும், பையனும் கத்துனாங்க.
கூட்டம் பெருகுச்சு. நான் வீட்டுக்குள்ளாரப் போனன்.
கமலாவோட அப்பா அம்மா இருந்தாங்க. அவுங்க கையில
ஜெராக்ஸ் பேப்பர் இருந்துச்சி. கமலாவோட பசங்க கையிலயும்
அந்த ஜெராக்ஸ் பேப்பர் இருந்துச்சி. என்னெப் பாத்ததும்
அந்தப் புள்ளங்க ரெண்டும் அழுதுச்சி. கமலாவப் பாத்தன்.
படுத்திருந்தா. மாடு மாரி அப்பிடயே நின்னன்.

ஒடம்புல ரவ உணர்ச்சி இல்லெ. மொத்த ஒடம்பும்
மரத்துப் போச்சு. குத்தஞ்செஞ்சிட்டாப்புல ஒடம்பு நடுங்குச்சு.

வாசல்ல சத்தம் அதிகமாக் கேட்டுச்சி.

சி.இ.ஓ. பையனக் கூப்புட்டுப் பேசுனன். அவனோட அம்மாகிட்ட பேசுனன். சி.இ.ஓ.வோட ரெண்டு மருமவன், ரெண்டு மவகிட்டயும் பேசுனன். கத்தாதிங்கன்னு கெஞ்சுனன். அவுங்ககூட வந்த ஆளுங்ககிட்டயெல்லாம் பேசுனன். யாருன்னு கேட்டாங்க.

"அண்ணன்."

"சொந்த அண்ணனா?"

"ஆமாம். பெரியப்பா மகன்."

எல்லார்கிட்டயும் கையெடுத்துக் கும்புட்டன். கேக்கல. கால்ல விழுந்தன். மூணு நாலு பேர் கால்ல. "அசிங்கம் பண்ணாதீங்க. ரெண்டு பேருக்கும்தான் அசிங்கம். இனிமே அப்பிடி நடக்காது. நடந்தா போலீசுக்குப் போங்க."

கெஞ்சுனன். கூத்தாடுனன். கால்ல விழுந்தன். மன்னிப்புக் கேட்டன். ஒரு மணி நேரத்துக்கு மேல ஆயிடிச்சி. பல பேர் ஒரே நேரத்தில கத்துனாங்க. யாரு என்னா பேசுனாங்கன்னு எனக்குப் புரியல. தெரியல. ஒரே சத்தம். எரச்சல். "இனிமே நடக்காது, இனிமே நடக்காது-, நான் பொறுப்பு." இதெத்தான் நான் சொன் னன். சத்தியம் செஞ்சன். அண்ணங்காரன் சொல்றன்.

கூட்டம் கலய ஆரம்பிச்சது. சி.இ.ஓ. பையன் எனக்குக் கை கொடுத்திட்டுப் போனான். பாம்பு கொத்துனாப்ல இருந்துச்சி.

"ரிட்டயர் ஆவுறப்பப் பிரச்சன வர வாணாமின்னுதான் போறம். புரியுதா?" சி.இ.ஓ. பொண்டாட்டி சொன்னா. வாயி தழுக்குத்தான்.

"நல்லா புரியுதும்மா. சாரையும் கொஞ்சம் கண்டிச்சி வையிங்க."

“கிழவனாயிருந்தாலும் அவரு ஆம்பள. இவ பொட்டச்சிதான்?

புத்தி இருக்க வாண்டாம்? என்னாத்த படிச்சாளோ? இவளுக்கெல்லாம் அரசாங்கம் வேல கொடுத்திருக்கு பாரு.”

“தப்புதான். பெரிய தப்பு. பெத்தத் தாயி மாரி இருக்கீங்க. வீட்டுக்குப் போங்கம்மா. ”

சி.இ.ஓ. பொண்டாட்டியோட ஓடம்புக்குத்தான் வயசாயி இருந்துச்சி. வாய்க்கு இல்லெ. புதுப் பாத்திரம்தான். செவத்துக்குச் சுண்ணாம்பு அடிச்ச மாரி பவுடர அப்பியிருந்துச்சி. நெத்தியில நாலு பொட்டு. ஒவ்வொரு காலுலயும் மூணுமூணு மெட்டி. நல்ல புருசன். நல்ல பொண்டாட்டி.

“எந்த வயசு ஆம்பளயப் புருசனா சேக்குறா பாரு. புருசனில்லாதவளுக்குத்தான் ஆம்பள சோக்கு அதிகமா கேக்குது.” சி.இ.ஓ பொண்டாட்டி கத்திக்கிட்டே போச்சு.

எதிர் வீட்டு ஆளுங்க, பக்கத்து வீட்டு ஆளுங்க எல்லாம் அவுங்கவுங்க வீட்டுக்குப் போனாங்க. எல்லார் கையிலயும் ஜெராக்ஸ் பேப்பர் இருந்துச்சி.

நான் கதவச் சாத்தினன். வீட்டுக்குள்ளாரப் போனன். பெரிய பொண்ணு எனக்குக் காபி போட்டுக்கிட்டு வந்து கொடுத்துச்சி. அதெ வாங்கிப் பக்கத்தில வச்சன். கேட்டு வாங்கித் தண்ணி குடிச்சன். மூணு சொம்பு.

கமலாவோட அப்பா, அம்மாவ எனக்குத் தெரியும். அவங்களுக்கும் என்னெத் தெரியும். “நாலாவது வீட்டு அண்ணன்”னு சொல்லியிருந்தா கமலா. நானும் “ஆமாம்”ன்னு சொல்லியிருந்தன். எங்க ஊருல குடியிருந்தப்ப.

அவங்களும் பேசல. நானும் பேசல. எங்க ஊருக்கு வந்தப்பல்லாம் நல்லாத்தான பேசுனாங்க.

கமலா கெட்டவளா, நல்லவளா? தெரியல.

பெரிய புள்ளெ எங்க ஊருல பன்னண்டாவது
படிக்கும்போது அதுகூடப் படிச்ச சேகருங்கிற பையன் அந்தப்
புள்ளையோட பேரத் தன்னோட நோட்டு, புத்தகம்ன்னு
எல்லாத்திலியும் எழுதிவச்சிட்டான். அதப் பாத்திட்டு ஒரு
பையன் கணக்கு வாத்தியார்கிட்ட சொல்லிட்டான்.
கிளார்க்கோட மவங்கிறதால கணக்கு வாத்தியாரு
ஹெட்மாஸ்ட்டர்கிட்ட சேகரை அழச்சிக்கிட்டுப் போயி வுட்டாரு.
'இதென்ன கெட்ட பழக்கம்?'ன்னு சக்கயா சேகரை
ஹெட்மாஸ்ட்டரு அடிச்சதப் பாத்த கமலா 'பையன்
அடிக்காதீங்க சார்'ன்னு சொல்லித் தடுத்திட்டா. அதோட 'போடா
கிளாசுக்கு. இனிமே இந்த மாரி செய்யக் கூடாது. இங்க
நடந்தத கிளாசிலயும் சொல்லக் கூடாது. ஊட்டுலயும்
சொல்லக் கூடாது'ன்னு சொல்லி சேகரை துரத்திவுட்டுட்டா.
'பிராக்டிக்கல் மார்க்கக் கொறச்சிப் போட்டுப் பயல
பெயிலாக்கிடலா'மின்னு ஹெட்மாஸ்ட்டரு சொன்னதையும்
'டி.சி. கொடுத்திடலா'மின்னு கணக்கு வாத்தியாரு
சொன்னதையும் ஒத்துக்கிலன்னு ரெண்டு மூணு நாளு கழிச்சி
எங்கிட்ட சொன்னா. எனக்குக் கோபம் தலைக்கி ஏறிடிச்சி.
அடிச்சி அவன் கைகால ஒடைக்கணும். மூஞ்சியப் பேக்கணும்.
ஒடனே சேகரை அடிக்கிறதுக்குக் கிளம்புனன். அவனக் கெட்ட
வாத்தயில திட்டுனன். பக்கத்துத் தெரு பையன்தான் அவன்.
"அது தப்பு"ன்னு சொல்லி என்னெ ஒக்கார வச்சிட்டா. எரியுற
நெருப்புல தண்ணிய ஊத்துனாப்ல அவ பேச்ச மீறி போவ
முடியல. அப்ப அவ செஞ்சது பெருந்தன்மயா, தந்திரமா?
கொஞ்சம் அப்பிடிஇப்பிடின்னு இருக்கிற
பொம்பளங்கயெல்லாம் இது மாரி விசயத்தயெல்லாம் பெருசா
எடுத்துக்க மாட்டாங்கன்னு கேள்விப்பட்டிருக்கன். அந்த மாரி
இருக்குமா? இப்ப எதுக்கு இது நெனவுக்கு வருது?
திலும்பித்திலும்பி வந்து கொட்டுற குளவி மாரி கமலா

சம்பந்தப்பட்ட விசயமெல்லாம் எதுக்கு வந்துவந்து என்னெ
சாவடிக்குது? 'காதல்ல தோல்வி அடஞ்சி புலம்பிச் சாவாதவன்
வாழ்க்க பூ பூக்காத, காய் காய்க்காத மரம்ண்டா'ன்னு
காலேஜில படிக்கும்போது ரும் மேட் தணிகாசலம் சொன்னது
ஞாபகத்துக்கு வந்துச்சி. அடச் சனியனேன்னு என்னயே
திட்டிக்கிட்டன்.

"நடந்தத பாத்தீங்கில்லெ தம்பி?" கமலாவோட அம்மா
கேட்டாங்க. பாத்தன்னு சொல்றதா? பாக்குலன்னு சொல்றதா?
திருவிழாவுல காணாம போன புள்ளெ மாரி 'பே'ன்னு நின்னன்.

"ரெண்டு ஊட்டுச் சொத்து இருக்கு. மூணு பென்சன்
வருது. இது போதாதா? மானத்த வுட்டுட்டுப் பணம்
சம்பாறிக்கணுமா?"

அந்தம்மா எங்கிட்டெதான் கேட்டாங்க. எங்கிட்டெ
பதிலில்ல. நான் யாரு? எங்கிட்டெ எதுக்காகக் கேக்குறாங்க?

"இதென்ன வேல? கிளார்க்கு வேல. நாயி பேயி
எல்லாம் மணியடிச்சிமணியடிச்சி கூப்புட்டுக் கேள்விக்
கேக்கும். கேட்டதுக்கெல்லாம் 'எஸ் சார், எஸ் சார்'ன்னு தலய
ஆட்டுற வேல. இந்த வேல இல்லன்னா சாப்பிட முடியாதா?"

அந்தம்மாகிட்டெ பேசுறதுக்கு எங்கிட்டெ வாத்த
இல்லெ. எல்லாத்தயும் சி.இ.ஓ. பொண்டாட்டியும், அவ
மவனும் எரிச்சிட்டுப் போயிட்டாங்க. சும்மா
நின்னுக்கிட்டிருந்தன், மண் செவுரு மாரி.

"இன்னது இல்லன்னு இன்னொருத்தங்க வீட்டுக்கு
இதுவர நாங்க போனதில்லெ. தலயச் சொறிஞ்சிக்கிட்டு,
கையக் கட்டிக்கிட்டு யாருகிட்டயும் நின்னவங்க கெடயாது.
நானும் எங்க ஊட்டுக்காரரும் நல்லாசிரியர் விருது
வாங்குனவங்க. தெரியுமா?"

எனக்கு நிக்க முடியல. மயக்கமா இருந்துச்சு.
ஒக்காரணும்போல இருந்துச்சி. யாராச்சும் சொன்னாத்தான
நான் ஒக்கார முடியும்? எந்த எடத்திலியும் ஒக்காருறதுக்கு இது
எங்க ஊடு இல்லியே?

அந்தம்மா ஆத்தரத்த, கோபத்தக் கொட்டுனாங்க.
கண்ணுத் தண்ணியா. வாய் வாத்தயா.

"முதல்ல இந்த வேலைய வுடனும். எங்க மாப்ள
செத்தத மறக்கறதுக்காகத்தான் நாங்க வேலைக்கே அவள
அனுப்பனம். புது மாப்ள புடிக்கிறதுக்கு இல்லெ. எங்க மாப்ள
சத்தியவான் தெரியுமா? அப்பிடி ஒருத்தன் இனி ஒலகத்துல
பொறக்க முடியாது."

"பேசாம இரும்மா" என்று கமலா சொன்னா. அவ எப்பப்
பேசுனாலும் சில்லு தெறிச்சாப்லதான் பேசுவா. முன்னெவிட
இப்பத்தான் அந்தம்மா கண்ணுல தண்ணி அதிகமா எறங்குச்சு.

அந்த அம்மா என்ன ஒக்காருன்னு சொல்லல.

கமலாவும் என்னெ ஒக்காருன்னு சொல்லல.

நானும் ஒக்காருல.

நான் இந்த வூட்டுக்கு வேத்தாளுதான?
வெளியாளுதான?

பெரிய பொண்ணு சாப்பிடச் சொல்லிச்சி.
வாணாமின்னுட்டன். எல்லாரும் படுத்தாங்க. நான் கமலாகிட்ட
போயி "ஊருக்குப் போற"ன்னு சொன்னன்.

"காலயில போவலாம்." எழுந்திருச்சி ஒக்காந்தா.
வதங்கிப் போன வாழத் தண்டு மாரி இருந்தா. அவ முஞ்சிய
என்னால பாக்க முடியல.

தலகுனிஞ்சி போவ மாட்டா. இரும்புக் கம்பியாட்டம்
நிப்பா. நடந்தா குதிர மாரிதான் இருக்கும். ஒரே வாத்தயில,
ஒரே கேள்வியில, ஒரே பதிலுல எதிராளிய மல்லாத்திடுவா.

ஒரே வாத்தயில என்னெ எத்தன முறை கண்ணாடித் தம்ளர
ஒடச்சி நொறுக்கிற மாரி நொறுக்கியிருக்கா? அவளுக்கு
எல்லாமே சாதாரணம். கொசுதான். ஆனா இப்பக் கூனி
குறுகிப்போய் ஒடம்புல துணி இல்லாத மாரி ஒக்காந்து
இருந்தா. கும்பல்ல, கூட்டத்தில ஒக்காந்து இருக்கிற மாரி. அவ
ரத்தத்தில ஊறியிருந்த ஆணவம் செத்துப்போயிருந்துச்சி.

அவ அப்பிடிக் குந்தியிருக்கிறதப் பாக்கறதுக்கு நான்
ஆசப்படல. நான் அழுதன், அவ அழுவல. எங்க மலத்த எடுத்து
நாங்களே எங்க மூஞ்சியில ஈசிக்க வச்சிட்டான் சி.இ.ஓ. நான்
தங்கமின்னு நெனச்ச ஒடம்பு, அதிசயமின்னு நெனச்ச ஒடம்பு,
இப்ப மலத்து மேல கெடக்கு. நான் அவ பக்கத்தில
ஒக்காந்தன்.

நானும் பேசல. அவளும் பேசல. ஒக்காந்தே இருந்தம்.
மனசுக்குள்ளாரியே ஒருத்தர ஒருத்தரு சித்ரவத செஞ்சிக்கிட்டம்.
அடிச்சிக்காம. பேசிக்காம.

செல்போன்தான் எனக்கு வில்லன். சி.இ.ஓ. எனக்கு
வாய்க்கரிசி போட்டுட்டான்.

அம்பத்தியெட்டு வயசில ஒருத்தனுக்கு காதல் வருமா?
வரும்ன்னுதான் சி.இ.ஓ. சொல்றான். அதுக்கு அத்தாச்சியா
இன்வெட்டர போட்டிருக்கான். ஏ.சி.ய மாட்டியிருக்கான்.
லேப்டாப் வாங்கி கொடுத்திருக்கான். சி.இ.ஓ. செய்றது
பொய்யில்லன்னுதான் கமலா போன் போட்டிருக்கா, தகவல்
போட்டிருக்கா. சி.இ.ஓ.வுக்கு கமலா வயசில ரெண்டு
பொண்ணு இருக்கு. அந்த பொண்ணுங்களுக்கு காலேஜ்
படிக்கிற புள்ளெங்க இருக்குது. ஒரு பாயக் கொடுன்னு பெரிய
புள்ளைக்கிட்ட சொல்லி, பாய வாங்கி, ஊட்டுக்கு வெளியில
காரு வுடுறதுக்காக, மோட்டார் பைக் வுடுறதுக்காக
கட்டியிருந்த எடத்திலதான் படுத்துக்கிட்டன். விடிய முட்டும்
கண்ணு மூடல.

பொழுது விடிஞ்சிது. கொஞ்ச நேரம் கழிச்சி
கமலாவோட அப்பா கூப்புட்டாரு. அவரு முன்னால
தோட்டத்துக்குப் போனாரு. நான் அவருக்கு பின்னாலியே
போனன்.

என்னியவே ஏற இறங்க பாத்தாரு. என்னா கேப்பாரு?
என்னா சொல்றது? கசாப்புக்கடக்காரன்கிட்டெ மாட்டுன
ஆடுதான் நானு.

நானா ஒரு வாத்த பேசல. ஒடம்புல உசுரு இல்லெ.

“என்னா இதெல்லாம்?”

சாவி இல்லாத பூட்டு மாரி என் வாய் தொறக்கல.

“ஒங்க ஊருல ஒம்போது பத்து வருசம் எம் பொண்ணு
இருந்துச்சி. எந்தப் பிரச்சனயுமில்லெ. சிக்கலுமில்லெ.”

நான் பேசல.

“இந்த ஊருக்கு வந்து எத்தன வருசம் ஆவுது?
அதுக்குள்ளார பிரச்சன வருது.”

“இது டவுனு சார்” முனகினன். எனக்கு நானே
சொல்லிக்கிட்டன்.

“எம் பொண்டாட்டியும் முப்பத்திமுணு வருசமா டீச்சரா
இருந்தவதான். டி.இ.ஓ. ஆபீஸ், சி.இ.ஓ. ஆபீஸ்ன்னு
பாத்தவதான். எந்தச் சிக்கலுமில்லெ. காலம் மாறிட்டாலும்
இப்பிடியா?”

அவரு கேட்டதுக்கு எங்கிட்டெ பதிலு இல்ல. பேசாம
நின்னன். ஒண்ணாவது வாத்தியார்கிட்டெ நிக்ருற பையன்
மாரி.

“இதெ டைரக்ட்டர் வரைக்கும் கொண்டுபோகாம வுட
மாட்டன். அவன ரிட்டயர் ஆவ வுட மாட்டன்.
அசிங்கப்படுத்தணும். எனக்கும் அரசியல்வாதிகளத் தெரியும்.

நானும் கட்சிக்காரன்தான். இதெ எங்கக் கட்சி மாவட்டச் செயலாளர்கிட்ட சொன்னா என்னா நடக்கும் தெரியுமா?"

"நமக்கும்தான் சார் அசிங்கம்" முனகினன்.

"அசிங்கத்துக்கு அசிங்கம் செய்யணும். சி.இ.ஓ. ஆபீஸ், டைரக்டர் ஆபீஸ்ன்னு அவன் கதெ நாறணும்."

"சின்னப் பிரச்சனை. வுட்டுடலாம். ஒங்க பொண்ணு வேல செய்யணும். அப்பறம் அவுங்களுக்கு ரெண்டு பொண்ணு இருக்கு."

"அதுக்காக சும்மா வுட முடியாது. நேத்து நான் பேசல. ஏன்னா தப்பு யாரு மேலன்னு தெரியல. அப்பறம் தெருவுல, கூட்டத்திலெ என்னா பேசறது? அசிங்கம். இனிமே எல்லாத்தயும் நான் பேப்பரிலியே பேசிக்கிறன்."

அவருக்கு முகம் மாறிடிச்சி. குரல்ல வேகம் கூடிடிச்சி. சத்தமாப் பேசுனாரு.

உயர் அதிகாரிகிட்ட நிக்குற பியூன் மாரி கையக் கட்டிக்கிட்டு அவ்வளவு பணிவா நின்னன். என்னெப் போல நல்லவன் ஒலகத்திலெ இல்லங்கிற மாரி.

"நம்ப ஊட்டு மாடு சரியா இருந்தா, போர் பட்டிய ஏன் தொறந்துபோட்டன்னு நாம் ஏன் பிறத்தியாரக் கேக்கப் போறம்? என்னா சொல்றிங்க?"

நான் என்னாத்தச் சொல்றது? நான்தான் பெரிய திருடனாச்சே. நானும் குடியக் கெடுக்கிற பயதான?

"இந்த வயசிலியே நீங்க எவ்வளவு நல்லா ஆள இருக்கீங்க?"

எனக்குக் கூச்சமா இருந்துச்சி. அந்த வாத்த என்னெ நத்தையா ஆக்கிடிச்சி. வாயி அடச்சிப்போச்சி. எதுவும் பேசல. அப்ப நின்ன மாரி வேற எப்பவும் எவ்வளவு வெக்கத்தோட நான் நின்னதில்லெ.

அவுரு பேசுனாரு. மனசோட அடியிலிருந்து.

“விசயம் உண்மயா இருந்தா நான் எப்பிடி உசுரோட இருப்பன்? எம் பொண்டாட்டி நேத்திலிருந்து பச்சத் தண்ணிக்கூடக் குடிக்கல. மனுசனா இருந்தா மான வெக்கத்தோட இருக்கணும். இல்லன்னா எதுக்காக இருக்கணும்? என் சம்மந்திக்கு நான் என்னா பதில் சொல்றது? நீயும் வாத்தி. ஒம் பொண்டாட்டியும் வாத்திச்சி. இதத்தான் ஒம் மொவளுக்குப் படிச்சிக் கொடுத்திங்களான்னு கேட்டா நான் என்னா சொல்றது?”

பூன கத்துற மாரி சத்தமில்லாம சொன்னன்
“அவுங்ககிட்டெ பேசங்க.”

“நான் முதல்ல எம் பொண்ணுகிட்டெ பேசறன். என்னா செய்யனுமின்னு அப்பறம் சொல்றன்.”

அவுரு வீட்டுக்குள்ளார போயிட்டாரு.

ஆனா நான் போவல. மனம் வெறுத்துப்போயி தலயத் தூக்கிப் பாத்தன். மானம் மொட்டயா கெடந்துச்சி. எம் மனசுபோல. எங் கண்ணுல தண்ணி. எள்ளுச் செடி பூபோல.

புள்ளைங்க காலேஜிக்குக் கிளம்புச்சிங்க. கமலா தன்னோட அப்பா, அம்மாவை ஊருக்குப் போவச் சொன்னா. முடியாதுன்னு அவுங்க சொன்னத அவ கேக்கல. அவ மனசு நோக அவுங்க நடக்க மாட்டாங்க. பேச மாட்டாங்க. அவங்கள அனுப்பிட்டு அவளும் ஆபீஸ் கிளம்புனா. எனக்கு ஆச்சரியமா இருந்துச்சி. லீவ் போட்டுட்டு வீட்டுல இருப்பா. மெடிக்கல் லீவு போடுவா. மாறுதல் வாங்க முயற்சி பண்ணுவா. அழுதுகிட்டே படுத்திருப்பா. நான் நெனச்சது எதுவுமில்லெ. எல்லாம் பொய்.

“நீ இன்னிக்கி ஆபீஸ் போவ வாணாம். ஆபீசில வந்து அசிங்கப்படுத்துனா என்னா செய்வ?”

“பண்ணட்டும் பாத்துக்கிறன். அவன் எப்புடி ஜே.டி ஆவுறான், ரிட்டயர் ஆவுறான்னு பாக்குறன்.”

“தப்பு செய்யக் கூடாது.”

“சந்தேகப்படுறியா?”

“நீ போட்டிருந்த மெசேஜ் படிச்சன்.”

“அவன் ஓயாம டார்ச்சர் செஞ்சான். பொறுக்க முடியல. இன்னம் ஏழு எட்டு மாசம்தான். லாசாவட்டுமின்னு போட்டன். இப்ப நான் லாசாயிட்டன்.”

“நீ லாச இல்லெ. நான்தான் லாச.”

“புரியல.”

“நீ இன்னிக்கி வீட்டுல இரு.”

“நான் ஆபீஸ் போவணும்.”

“அப்படின்னா சரி. நான் கிளம்பறன். எல்லாம் முடிஞ்சிப் போச்சி.”

“எல்லாம் முடிஞ்சிப்போச்சின்னா என்னா அர்த்தம்?”

“நான் இனிமே ஒங்கூட இருக்க மாட்டன்னு அர்த்தம்.”

“சரி.”

“நான் ஒன்னோட தங்கமில்ல? செல்லமில்லெ? உசுரு இல்லெ?”ன்னு கத்துனன்.

“இப்பிடியெல்லாம் எங்கிட்ட பேசக் கூடாது.”

“ஒனக்குக் காசு இருக்கு. விரும்புனதச் செய்யுற. ஆள மாத்துற. நான் நம்பிட்டன். ஏமாந்துட்டன்.”

“அப்பிடியா? இனிமே ஏமாறாத.” அவளுக்குக் கோவம் கூடிச்சி.

“இன்னும் எத்தன மாப்ள மாத்துவ.”

“நீ சொல்றபடியே வச்சிக்குவோம். நீ பாட்டுக்கும் கல்யாணம் கட்டிக்கிட்டு போயிட்டா என்னோடது மானத்தப் பாக்குமா? அது மட்டும் மண்ணாலியா செஞ்சிருக்கு?”

“தங்கத்தாலதான் செஞ்சிருக்கு. அதனாலதான் கிழவங்கூட எல்லாம் போற.”

“இதுக்கு மேல நீ பேசக் கூடாது.”

“நான் செக்கு மாடு. நீ உழவு மாடு.”

“புரியல.”

“செக்கு மாடு ஒரே எடத்திலியே சுத்தி வரும். உழவு மாடு அப்பிடிச் சுத்தாது.”

அர்த்தம் புரிஞ்சு மாரி சொன்னா: “சீ.”

ரெண்டு பேரும் வாத்தயால அடிச்சிப் புரண்டம்.

வாத்தய ஊசியாக்கி அவள நான் குத்துனன். அவ மட்டும லேசுபட்டவளா? அவதான் என்னெவிட ஆயிரம் மடங்கு மதம்,

திமுரு கொண்டவளாச்சே. வாத்தய நல்ல கருங்கல்லாக்கி என்னெத் தாறுமாறா அடிச்சா.

“புருசன்னு ஒரு நாயி இருந்தா எனக்கு எதுக்கு இந்தத் துன்பமெல்லாம் வருது?”

“இத்தினி வருசமா நான் ஒனக்குப் புருசனா இல்லியா?” ஓங்கி அறஞ்சன்.

முத முற இருந்த தயக்கம் அடுத்த முற இல்லெ. பத்து இரு வது அடி அடிச்சன். கடசி அடிய ஓங்கி அடிச்சன். “சீ, செத்துப் போ”ன்னு சொன்னன். கழுத தன்னெப் பத்தி எப்பிடிச் சொல் லும்? கத்தித்தான? கத்தினன்.

எட்ட வந்து சிகரட்ட பத்த வச்சன்.

நான் எப்ப அவ ஊட்டுக்குப் போனாலும், போன மறுநிமிசமே “காபி கலக்கட்டுமா?”ன்னு கேப்பா. ஆரம்பத்தில “சரி”ன்னு சொல்வன். இல்லன்னா “வாண்டாம்”ன்னு சொல்லுவன்.

நாளானப் பின்னால “காபிய ஆத்துற மாரி என்னெயும் ஆத்திடாதன்னு” சொல்லிச் சிரிப்பன். அப்ப எனக்கு மனசு கடல் மாரி இருந்துச்சு. நான் சொன்ன மாரிதான் இப்ப ஆயிப்போச்சி.

அவ அழுதுகிட்டிருந்தா. மூஞ்சியெல்லாம் வீங்கிப்போச்சி.

அவ அழுவஅழுவ, காத்தடிச்சா மேகம் கலஞ்சிபோற மாரி என் கோவமெல்லாம் தணிஞ்சிபோச்சி. கிட்டப் போயி “எதுக்கு அப்பிடி செஞ்ச”ன்னு கேட்டன்.

“செஞ்சன். விருப்பத்தோட இல்லெ. லாசாக்கப் போயி லாசாயிட்டன்.”

“என்னெ முட்டாளாக்காத” கத்துனன். அவ குரல்வளயப் புடிச்சி நெருக்குனன்.

“என்னெக் கொன்னுடு”ன்னு கெஞ்சினா. “எங்கப்பா அம்மா, பசங்க ரெண்டும் என்னா நெனச்சிருக்கும்?”

“அப்ப நான் முக்கியமில்ல ஒனக்கு?”

“எதுக்கு என்னெ சாவடிக்கிற?”

“நான் சாவடிக்கிறனா? செல்லம், குட்டி, தங்கம், டார்லிங் எல்லாம் புதுசா இருக்கு. இத்தன வருசத்திலெ நான் கேட்டதில்லெ.”

“என்னெ புரிஞ்சிக்க மாட்டியா?”

“தேவிடியாள என்னா புரிஞ்சிக்கிறது?” அவ கன்னத்தில் ஒரு அற விழுந்துச்சி.

“எங்கிட்ட இந்த மாரி பேசக் கூடாது. புடிக்கலன்னா வட்டுடனும்.”

“நான் வட்டுடுறன். நீ புதுப் புருசனப் புடிச்சிக்க.” அவ மூக்குல குத்துனன். கிளி மூக்கு ஓடஞ்சி ரத்தம் வந்துச்சி.

“ஒரு பொம்பள மேல ஆசப்படுறது வேற. ஒரு பொம்பளகூட படுக்கறது வேற. நான் ஒம் மேல ஆசப்பட்டன். ஒங்கூட படுத்தன். வேற எந்தத் தப்பும் செய்யல. ஒங்கிட்டயிருந்து நான் எதயும் எடுத்துக்கிட்டுப் போவல. ஒரு ரூவா ஒன்னெ ஏமாத்துனதில்லெ. வேணுமின்னு ஆசப்பட்டதுமில்லெ. ஒரு நாலு அளவு ஒனக்குத் துரோகம் நெனச்சதில்லெ. ஆனா நீ செஞ்சிட்ட. விரும்பிச் செஞ் சியா, விரும்பாமச் செஞ்சியா? எனக்குத் தெரியாது. ஆனா காரியம் நடந்துபோச்சி. எங்க ஊருல என்னால தலகுனிஞ்ச. இப்ப இங்கயும் தலகுனிஞ்சிட்ட. அதான் வருத்தமா இருக்கு. எங்கம்மா என்னெ ஒருத்தனுக்கே பெத்திருந்தா இனிமே நான் ஒன்னெ பாக்க மாட்டன். நான் போறன். நீ ஒன் புதுப் புருசனக் கூப்புட்டுக்க.”

ஒம்போது பத்து வருசத்துக் கதெ. ஒரு மணி நேரத்துல முடிஞ்சி போச்சு.

மறுநிமிசம் வெறிபுடிச்ச நாய் மாரி வெளிய வந்தன். பஸ் ஸ்டாண்டுக்கு நடக்க ஆரம்பிச்சன். என் நெஞ்சு

சொக்கப்பான எரியிற மாரி எரிஞ்சது. என் நெஞ்சில என்னா இருக்கு? ஆத்தரம். பொறாம. கையாலாகாதத்தனம். திரும்பத்திரும்ப அந்தக் குகைக்குள்ளியே எம் மனசு ஏன் போவுது? மறக்கணும். எல்லாத் தயும். முதல்ல என்னெ மறக்கணும்.

கடலூர் மறக்க நெனச்சன். கை காலப் போல, நிழலப் போல சாவுறவரைக்கும் அதோட ஞாபகம் இருக்கும்போல இருக்கு. கடலூர். கடல் ஊர்.

எனக்கு மண்ட
குழம்பிப்போச்சி.

எனக்கு நானே பேசிக்க ஆரம்பிச்சன். எனக்குள்ளியே மூழ்கிப்போனன்.

எனக்குள்ளார எரிஞ்சிக்கிட்டிருந்த அகல்விளக்கு அணஞ்சி போச்சி.

நான் கமலாகூட சேர்ந்தது கரண்டு கம்பியில கூடு கட்டுன குருவி மாரி.

“புடிச்சவ ஒரு சின்னப் பயலாப் பாத்துப் புடிக்கக் கூடாது? ரிட்டயர் ஆவப்போற கிழட்டுப் பன்னியப் புடிச்சியிருக்கா”ன்னு திட்டுனன். என்னெவிட நல்ல ஒரு ஆளாப் புடிச்சியிருந்தாக்கூடச் சந்தோசப்பட்டிருப்பன். அதுவும் இல்லெ. சனியன். அதுதான் எனக்குக் கவலையா இருந்துச்சி.

தேவப்பட்டாலொழிய புருசனோட பேரச் சொல்ல மாட்டா. மீறி சொல்லணுமின்னா அவ பெரிய மவளோட பேரச் சொல்லி அவளோட அப்பாண்ணுதான் சொல்லுவா. பேரு எழுதுனாலும், கையெழுத்துப் போட்டாலும் தலப்பெழுத்தா தன் புருசன் பேரத்தான் போடுவா. காரணமில்லாம அது எதுக்கு இப்ப ஞாபகத்துக்கு வருது?

பெரிய பொண்ணு வயசுக்கு வந்தப்ப காருல அழச்சிக்கிட்டுப் போயி அவங்க ஊருல வுட்டுட்டு நான்தான் வந்தன். சின்னப் பொண்ணு வயசுக்கு வந்தப்பவும் நான்தான் கமலாகூட காருல போனன். ரெண்டு முற போனப்பவும் போன வேகத்திலேயே ஒரு காப்பித் தண்ணிய எங் கையில கொடுத்தா. மறுநிமிசமே சண்டக்காரன அனுப்புற மாரி அனுப்பினா. ரெண்டு முறயும் போன காருலியே திலுப்பி வந்துட்டன். அவங்க ஊருல என்னெ யாருக்கும் தெரியாது.

பஸ் ஸ்டாண்டு வந்துட்டன். ஓடனே பஸ் ஏறப் புடிக்கல. காரணமில்லாம மஞ்சக்குப்பம் வர நடந்தன். அவளுக்குப் போவ வேண்டிய வழி சரியா இருக்கு. எனக்குத்தான் எங்கப் போறதின்னு தெரியல. மீறிப் போனாலும் எந்த வழியாப் போறதின்னும் தெரியல. பக்கத்திலெ, எதிர்ல, குறுக்கநெடுக்க போற சனங்க கண்ணுக்குத் தெரியல. திருவிழாக் கூட்டம். எங் கண்ணுல படல. ஆட்டோ, பஸ், சைக்கிள், ஸ்கூட்டர் தெரியல. தெருவோட ரெண்டு பக்கமும் இருக்கிற கடைங்க தெரியல.

நல்ல வெயிலா இருந்துச்சு. அதுவும் தெரியல. வேத்து ஒழுவுது. தெரியல. ஒடம்பு பாரமா இருந்துச்சி. சொமக்க முடியாத பாரம். பாரம் ஏத்தின வண்டி மாரி நடந்தன். பாலைவனத்திலெ நடக்குற மாரி இருந்துச்சி. திகிலா, கிலியா இருந்துச்சி. சாவறது பெருசு இல்லெ. வாழறதுதான் பெருசுனு அப்பத்தான் தெரிஞ்சிது.

‘எங்கம்மா என்னெ ஒருத்தனுக்கே பெத்திருந்தா இனிமே ஒன்னெ பாக்க மாட்டன்’னு சொன்னது சரியா? என்னால அப்பிடிச் செய்ய முடியுமா? நான்தான் அவ அழுதா மல்லாந்துக்கிற ஆளாச்சே!

பத்து வருசமா அவதான் எனக்குக் காத்து, தண்ணி, சூரியன். சோறு. எனக்கு அப்பிடித்தான் காலம் ஓடிப்போச்சி. அவ கேக்கல. நானா கொடுத்தன். மனசு. அவ சொல்லல. நானா அவ காலுல மண்டியிட்டன். ‘என்னெத் தூக்கிக்கிட்டு போ’ன்னு பருந்துக்கு முன்னால நின்ன கோழிக் குஞ்சு நான்தான். அவள எப்பிடிச் குத்தம் சொல்றது? அவ மனசு இரும்புக் கோட்ட. அதுக்குள்ளார போறதும் கஷ்டம். வெளிய வற்றதும் கஷ்டம். நான் இரும்புக் கோட்டக்குள்ளார போனனான்னும் தெரியல. வெளிய வந்தனான்னும் தெரியல. தண்ணி மேல மிதந்த தக்கைதான் நான்.

அவ ஒரு வேல சொன்னா, புயல் காத்து, புயல் மழ பெரிய விசயமில்ல. வெயிலு பெரிய விசயமில்ல. இருட்டு, ராத்திரி எதுவும் பெரிசில்ல. அவ சொல்ற வேலய செய்யறதில அப்பிடியொரு சந்தோசம். அந்த சந்தோசம் அவகூட படுக்கும்போதுகூட ஏற்பட்டதில்லெ.

ஏன் இப்பிடிச் செஞ்சா? தெரியல.

கண்ணாடி வளயல் போட்டா ஓடயத்தான செய்யும்?

முதமுதலா அவ ஒடம்பத் தொட்டப்ப உண்டான குளிர்ச்சி, நடுக்கம் இன்னம் நெனவுல, மனசுல இருக்கு.

சனியன். கெட்டதெல்லாம் மனசுல இருக்கு.

எத்தன முற வெட்டுனாலும் அவ திலுப்பித் திலுப்பித் துளுக்கிற மரம். மொட்டப் பாறயில நட்டு வச்சாக்கூட மொளச்சி, தழச்சி, செடியா மரமா ஆயிடுவா.

ஆனா நான்? ஆசிட் ஊத்துன மரம்.

தயவு இல்லாம ஆசிட்ட ஊத்திட்டா கமலா.

காதல். புருசன். பொண்டாட்டி. புள்ளெ. எல்லாம் பொய். சும்மா. நாடகம். ஏமாத்துறது. நடிப்பு. உண்மயில்ல. எதுவும் நிசமில்லெ. காரியத்துக்கான நடிப்பு. கொடுக்கிறது. வாங்கறது. வியாபாரம். உண்ம என்னன்னா, நானும் என் பங்குக்கு நடிச்சிட்டன். இல்லன்னா 'எங்கம்மா என்னெ ஒருத்தனுக்கே பெத்திருந்தா ஒன்னெப் பாக்க மாட்டன்'னு சொல்வனா?

மஞ்சக்குப்பம் வந்ததும் திலுப்பி நடந்தன். நேராப் போயி அவள வெட்டிக் கொல்லலாமான்னு கோவம் வந்துச்சி. அதான் சத்தியம் செஞ்சிட்டனே. எப்பிடிப் போறது? கோவத்திலெ வேகமா நடந்தன்.

யாரு நல்லவங்க? யாரு கெட்டவங்க? சாவுறவரைக்கும் ஒருத்தன் நல்ல ஆளா இருக்க முடியுமா? அப்பிடியிருந்தா அது நடிப்பு.

கமலா நடிக்கிறாளா? நாப்பத்திமுணு வயசு வரைக்கும் கல்யாணம் கட்டாம ஒரு பொம்பளக்கூட சுத்திட்டன்னு சொன்னா ஒலகத்தில யாராச்சும் நம்புவாங்களா? லூசுப் பயதான்னு சொல்லுவாங்க. நான் லூசுதான்.

நாங்கிறது வெறும் நெனப்புத்தான். அப்பா, அம்மா, தங்கச்சி, ஊரு, காடு, கமலா, நேத்துங்கிறது எல்லாம் நெனப்புத்தான். நெனப்பு, எண்ணம் சாட்சி சொல்லுமா? சி.இ.ஓ., இன்வெட்டர், ஏ.சி, செல்போன், மெசேஜ் எல்லாம்

வெறும் எண்ணம். இதுலிருந்து தப்பிக்கணும். தப்பிக்க முடியல. முடியாது. அதான் வாழ்க்கை.

யாரையும் மதிக்க மாட்டா. தூக்கியெறிஞ்சி பேசுவா. தேவயில்லாம ஒரு வார்த்த கூடுதலா பேச மாட்டா. சில நேரத்திலெ அவ வாயில நாக்கு இருக்கான்னே சந்தேகம் வந்துடும். பணிஞ்சி பேசுறதுங்கிற பேச்சே அவகிட்ட கெடயாது. அப்படிப்பட்ட கமலாதான் சீ.இ.ஓ.கிட்ட போன் பேசியிருக்கா. தகவல் அனுப்பியிருக்கா. என்னெ சொன்னாக்கூட குத்தமில்லெ. நான் ஆளுக்கேத்த மாரி நடக்குற ஆளு. பேசுற ஆளு. ரொம்ப கீழறிங்கிப் போவன். பேசுவன்.

லேசா காத்து அடிச்சாலே முறிஞ்சிபோற முருங்க மரம் நானு. ஆனா அவ அப்பிடி இல்லெ. ஆலமரம்.

அதே வேகத்தில் பஸ்ஸ புடிச்சி ஏறி ஊரு வந்து சேந்தன். எம் மனசோட அலச்சல் தீரல.

வலி.

எங் கையில ஒண்ணுமில்லெ. நடந்த கதெ ஒவ்வொண்ணும் எழுதி வச்ச நாடகம் மாரி இருக்கு. நானு, கமலா, சீ.இ.ஓ. யாரும் மாத்தி நடிக்க முடியாது. எங்க விருப்பமின்னு நாடகத்திலெ ஒண்ணுமில்லெ. சி.இ.ஓ. வந்து நாடகத்துக்கு கிளைமாக்கைசைக் கொடுத்தான். அதுவும் ஏற்கனவே முடிவான மாரிதான் இருந்துச்சி. கமலாவோட புருசன் ஏன் ஆக்சிடண்டுல செத்தான்? கருண அடிப்படயில வேல போட்டவன் எதுக்கு எங்க ஊருக்குப் போட்டான்? முப்பத்திமுணு வயசுமுட்டும் நான் ஏன் கல்யாணம் கட்டாம இருந்தன்? கமலாவுக்கு புரமோசன் ஏன் வந்துச்சி? அந்த நேரத்தில ரெண்டு புள்ளைங்களும் ஏன் +2 பாசானங்க? வரவாணாமின்ன பின்னால நான் எதுக்குக் கரிநாளு அன்னிக்குக் கடலூருக்குப் போனன்? இப்பிடி ஒவ்வொண்ணும்

நாடகத்தில் அடுத்தடுத்து நடந்த திருப்பம்தான்.
நாடகமின்னாலே திருப்பம் இருந்துதானே ஆவணும்?

நாடகம் ஏன் இன்னும் நடந்துகிட்டிருக்கு? என்னால
கமலாவ வெறுக்க முடிஞ்சா நாடகம் எப்பியோ
முடிஞ்சிபோயிருக்கும். என்னால வெறுக்க முடியல.
வெறுக்கறதுக்குக் கத்துக்கணும். அந்த மனசு எங்கிட்டெ
இல்லெ. அந்த மனசு இருந்தா எதுக்கு நானு பித்துக்குளி மாரி
இப்பிடிப் புலம்பிக்கிட்டு இருக்கன்? கமலா மாரி என்னால
இருக்க முடியல.

அவளப் பாத்தாலே அவ சொல்றதக் கேக்கற மாரி எது
என்னெ மாத்துது? அவ சொல்ற வேலயச் செய்யணும். அவ
இஷ்டம்போல ஆடணுமின்னு எதனால ஆவுது? அவ வந்து 'நீ
போயி அந்த ஆள அடிச்சிட்டு வா'ன்னு சொன்னா, அவ
சொன்ன ஆள அடிக்கப் போவன். 'கொல்லு'ன்னு சொன்னா
கொல்லப் போவன். ஏன் அடிக்கணும், ஏன் கொல்லணுமின்னு
கேக்க மாட்டன். நான் மட்டு மில்ல, சின்னப் புள்ளயிலிருந்து
பெரியாளுவரைக்கும் செய்வாங்க. அவ சொன்னாப் போதும்.

ஏன்னா, அவ முகத்திலெ, பேச்சில, செய்கையில்
அதுக்கான அதிகாரத்த வச்சிக்கிட்டிருந்தா. அந்த அதிகாரத்துக்கு
நான் மட்டுமில்ல, யாராலையும் அடிபணியாம இருக்க
முடியாது. அதுக்கான வசியம், மாயம் அவகிட்ட இருந்துச்சி.
அதனாலதான் யாரோட உதவியும் இல்லாம, யாரோட
தூண்டுதலும் இல்லாம எனக்கு நானே குழிய
வெட்டிக்கிட்டன்... எனக்கு நானே சாவு மோளம் அடிச்சிக்கிட்டன்.

அவ புருசனப் பத்திக் கதெகதெயா சொல்லியிருக்கா.
ஊரப் பத்தி, புருசனப் பத்தி பேச ஆரம்பிச்சா அவ வாயி
ஊத்துதான்.

அவ புருசன் ஊரு மானோட. அவ ஊரு தாழையூத்து.
ரெண்டு ஊரும் பக்கத்திலெ பக்கத்திலெதான். தாழையூத்து
மேற்கால. மானோட கிழக்கால. ரெண்டு ஊருக்கும் ஒரே
ஆறுதான். ரெண்டு ஊருலயும் குளிக்கிறதுக்கு ஆத்துக்குத்தான்
போவணும். குளிக்கப் போறதே திருநாவுக்குப் போறாப்லதான்.
கூட்டம்கூட்டமாப் போவாங்க. கூட்டம்கூட்டமா வருவாங்க.
ஆத்துல சனங்க இல்லாத நேரமே இருக்காது. கோட
காலத்திலியும் நூலாட்டமாவது தண்ணி ஓடாம இருக்காது
ஆத்துலெ.

தங் குடும்பத்துப் பெருமயவிட, புருசங் குடும்பத்துப்
பெருமய விட, ஊருப் பெருமயவிட, ஆத்துப் பெருமயத்தான்
அவ வாயி அதிகமாப் பேசும். குளிக்கப் போனா ஆத்துக்குப்
போற வழியில இருக்கிற புள்ளயாரு கோவுல்ல கும்புடாம
வந்ததில்லெ. கோவுல ஒட்டி பெரிய ஆல மரம் இருக்கு. அந்த
நிழல்லதான் ஊரு புள்ளைங்க எல்லாம் வெளயாடும்.
ஊருக்குப் போனா ஊட்டுக்குப் போன கொஞ்ச
நேரத்துக்கெல்லாம் குளிக்கிறதுக்கு ஆத்துக்குப் போயிடுவா.
'ஆத்துல குளிக்காம இருக்கிறது குளிச்ச மாரி இல்லெ.
ஊட்டுல குளிச்சா நாய் குளிச்ச மாரி இருக்கு. காக்கா
குளியல்'னு சொல்லும்போது மொத்தமா கோலி குண்டுவுள
சிமெண்ட தரயில போட்ட மாரி சிரிப்பா.

பேரு ஆடியபாதம். பள்ளிக்கூடம் போனா பள்ளிக்கூடம்.
காட்டுக்குப் போனா காடு. ஊட்டுக்கு வந்தா ஊடுதான். வேற
நெனப்பு இருக்காது. அப்பா அம்மா சொன்னா நூலு பிசகாத
ஆளு. அடிச்சதில்லெ. திட்டுனதில்லெ. கோவம் வந்தா ரெண்டு
நாளக்கிப் பேச்சு வாத்த இருக்காது. சாமிப் பைத்தியம்.

ஒவ்வொரு முழாண்டு லீவுக்கும் பழனி, திருப்பதின்து போயி
 மொட்டப்போடுற ஆளு. ஆம்பளப் புள்ளெ இருந்தாத் தேவலாம்.
 அடுத்த மொற ஆபரேசன் பண்ணிக்கலாமின்னு சொன்னப்ப
 'ஆம்பள என்னா, பொம்பள என்னா? ரெண்டே போதும்'மின்னு
 குடும்பக் கட்டுப்பாடு செஞ்சி விட்ட ஆளு. அதிகமாக் கோவம்
 வந்தா 'அனுசரிச்சிப் போ. அனுசரிச்சிப் போ'ங்கிற வாத்ததான்
 அதிகமா வரும். வளவளன்னு, சளசளன்னு பேசாத ஆளு. பன
 மரம் ஓசரம். செவத்த நெறம். சாதி பாக்காத ஆளு. நெல்லு
 அறுக்கணும், கரும்பு வெட்டணும், கல்ல புடுங்கணும்னு
 எதாயிருந்தாலும் போயி ஒரு வாத்த சொன்னாப் போதும். கூலி
 ஆளு வந்துடும். யாராச்சும் ஊட்டுக்கு வந்தா 'காப்பி கலக்கு,
 காப்பி கலக்கு'ங்கிற வாத்ததான் மொதல்ல வரும்.

ஊருல யாரும் ஆடியபாதமின்னு சொல்ல மாட்டாங்க.
 பெரியவங்களுக்கும் சின்னப் புள்ளைங்களுக்கும்
 'வாத்தியாரு'தான். ஊருல யாரு சொன்னாலும்
 'வாத்தியாரு'ங்கிற வாத்தய மின்னால போட்டுத்தான்
 சொல்லுவாங்க. வாத்தியாரு ஊடு. வாத்தியாரு காடு.
 வாத்தியாரு பொண்டாட்டி. வாத்தியாரு ஊட்டுப் புள்ளைங்க.
 வாத்தியாரு அம்மா. வாத்தியாரு அப்பா. ஊடு இருந்த தெருவும்
 'வாத்தியாரு ஊட்டுத் தெருவுதான்'னு சொல்றப்ப கமலா மணி
 அடிச்ச மாரி சிரிப்பா. அப்ப அவ மூஞ்சி கண்ணாடி மாரி
 இருக்கும்.

கொஞ்சம் கட்சிப் பைத்தியம். விழுப்புரம்,
 திருவண்ணாமல, திருக்கோவிலுரு, மணலுருபேட்டன்னு
 எங்க கட்சிக் கூட்டம் நடந்தாலும் ஓடிப்போற ஆளு.
 அன்னன்னிக்கிக் கட்சி பத்திரிகயப் படிக்கலன்னா
 பித்துப்புடிச்சிப்போவும். எலக்ஷன் வந்தா ஆளப் புடிக்க
 முடியாது. ரெண்டு எலக்ஷனா ஓட்டுப் போடுறதுக்கு முத நாளு
 ஊருக்கு இவ்வளவுன்னு பத்து இருவது ஊருக்கான பூத் பணம்
 வந்துச்சி. அதுல எட்டணா எடுக்காம அப்பிடியே கொண்டு

போயி ஊர்ஊராக் கொடுத்த ஆளு. தன் ஊருக்குண்டான பணத்திலெ கட்சிக்காரங்களுக்கு, ஓட்டுப் போட வற்ற சனங்களுக்கு இட்லி, வட, டீன்னு வாங்கித் தராம, தலக்கட்டுக்கு இம்மாம்னு பிரிச்சிக் கொடுத்துப்புட்டு ஊட்டுல இட்லிபோடச் சொல்லிக் கட்சிக்காரங்கள, ஓட்டுப் போட வற்ற சனங்களச் சாப்புடச் சொல்ற ஆளு. எலக்ஷன் டூட்டிக்கி வற்ற ஆளுவுளுக்கும் ஊட்டுல சோறு போடுற ஆளு. ஊட்டுலியே படுக்க வைக்கிற ஆளு. கட்சி தோத்துப்போச்சின்னா ஆறு, ஏயி நாளிக்கி வவுத்திலெ பச்சத் தண்ணியக்கூட ஊத்தாத ஆளு. ஏயி, எட்டு நாளக்கி ஊட்ட வுட்டு வெளிய தல காட்டாத ஆளு. கட்சிக்காரங்க ஊட்டுப் பொண்ணத்தான் கட்டுவன், கட்சிக் கல்யாணந்தான் கட்டுவன்னு சொன்ன ஆளு. மாமனாருக்கும் இதே பித்துதான். மாமனாரும் மருமவனும் ஒண்ணாயிருந்தா கட்சியப் பத்தித்தான் பேச்சு ஓடும். 'ரெண்டு பேரும் ஒரே கட்சி'ன்னு சொல்லிச் சிரிப்பா.

'நீ என்னா கட்சி'ன்னு கேட்டா, 'நான் பொறந்ததிலிருந்தே அவரு கட்சிதான்'னு சொல்லிச் சிரிப்பா. 'கட்சி மாநாடுன்னா அப்பாவும் அம்மாவும் கிளம்பிடுவாங்க. அம்மாவும் கட்சிப் பைத்தியம்தான். கட்சி பேப்பரப் படிக்காட்டி சோறு ஏறங்காது. கல்யாணமே கட்சிக் கல்யாணம்தான். எம்.எல்.ஏ, மந்திரி, கட்சிக்காரங்கன்னு நெறயா கூட்டம் வந்துச்சி. கல்யாண போட்டா கட்சி பேப்பருல வந்துச்சி. ஊருல பேரே கட்சிக்கார வாத்தியாருதான்.

சுரேஷ், மகேஷ், சந்தோஷ், ஆகாஷ்ன்னு பேரு வச்சா புடிக்காது. ரெண்டு புள்ளைக்கும் தமிழரசி, மதியரசின்னுதான் பேரு வச்ச ஆளு. பாலாம்பிக, விருத்தாம்பிகன்னு அம்மா பேரு வச்சதால அதான் பள்ளிக்கூடத்துப் பேரு. ஆனா கூப்புடறது 'தமிழரசி, மதியரசி'ன்னுதான். புள்ளைங்களத் தனியாருல சேக்க மாட்டன். மெட்ரிகுலேசன் பள்ளிக்கூடத்தில சேக்க மாட்டன்னு அரசாங்கப் பள்ளிக்கூடத்திலெ சேத்த ஆளு.

பள்ளிக்கூடத்துக்கு லீவே போடாத ஆளு. ஊருல யாரு செத்தாலும் ஓடனே ஓடுற ஆளு. கோவுலு திருநா போட்டா ஊட்டு நெனப்பு இருக்காது. திருநாவுக்கு ஆட வற்ற கூத்தாடிவுளுக்கு எத்தன நாளுன்னாலும் சோறு போடுற ஆளு. பருப்பு ரசமின்னா உசுரு. கல்லு தோசதான் புடிக்கும். பொடி தடவுன தோசன்னா விரும்பிச் சாப்புடுற ஆளு. செத்த அன்னிக்கி ஊரே திரண்டு வந்து பொணம் தூக்குறமுட்டும் குந்தி இருந்துச்சி. ஊரே அழுதுச்சி. செத்த அன்னிக்கிக் கட்சிக்காரங்க நெறயா வந்தாங்க. பொணத்து மேல கட்சிக் கொடியப் போத்துனாங்க. பொணத்த எடுக்கிற முட்டும் இருந்தாங்க. சுடுகாட்டுல பொணக்குழி மோட்டுல கட்சிக் கொடிய நட்டு வச்சிட்டுத்தான் போனாங்க.

பொணம் தூக்குறப்ப தூத்தப் போட்டுச்சி. அப்பறம் பெரும் மழ. மழயிலதான் பொணம் போச்சி.

எல்லாத்தயும் சொன்னா பாடம் நடத்துற மாரி. மறக்கக் கூடாதுங்கிற மாரி.

இப்ப வாத்தியாரு இல்லெ. ஆனா இப்பியும் 'வாத்தியாரு ஊடு தான்'. வாத்தியாரு பொண்டாட்டி. வாத்தியாரோட புள்ளெங்க. வாத்தியாரோட அம்மா, அப்பா. வாத்தியாரு ஊட்டுக் காடு. தென்ன மரம், மாமரம். இப்பியும் வாத்தியாரு ஊட்டுத் தெருவுதான்'னு சொல்லி முடிக்கிறப்ப குரலு ஓடஞ்சிபோவும். மூஞ்சி நெறம் மாறிப்போவும். ஓடனே 'படுக்கிறன்'னு போயிடுவா.

ஆடியபாதத்த எனக்குத் தெரியாது. பாத்ததில்லெ. ஆனா அவுரு பொறந்ததிலிருந்து சாவுற முட்டும் நடந்த கதெ எல்லாம் எனக்குத் தெரியும். கமலாதான் சொன்னா. நாலுநாலா. கோத்துக்கோத்து.

கல்யாண மால கட்டுறாப்ல. ஆடியபாதம்ங்கிற பேரு எனக்குள்ளார வெறும் பேரா மட்டும் இல்லெ.

சி.இ.ஓ. விசயத்த மட்டும் ஏன் சொல்லல?

ஒவ்வொரு மாசி மகத்து அன்னிக்கும் திதி
கொடுக்கணும்பா. போவம். தனித்தனியா. நல்லூர் ஆத்துல
சந்திச்சிக்குவம். தயங்குனதில்லெ. கூச்சப்பட்டதில்லெ. எந்த
எடத்துக்குப் போனாலும் ஆசையோடத்தான் போவன்.
விருப்பத்தோடத்தான் போவன். அதே மாரி வருசா வருசம் அவ
புருசன் செத்த திதி அன்னிக்கி கொளஞ்சியப்பர் கோவில்ல
இருக்கிற அநாத ஆசிரமத்திலிருக்கிற புள்ளைங்களுக்கு
மத்தியான சாப்பாடு போடுவா. இல்லன்னா மதிய
சாப்பாட்டுக்கான செலவப் பணமாக் கொடுத்திடுவா. மூணு
நாலு முற நானே போயி அநாத ஆசிரமத்தில் பணத்தக்
கொடுத்திட்டு வந்திருக்கிறன். அப்பல்லாம் எம் மனசு
பாலுதான்.

இப்ப என்னெ அதுக்கு நோக்காடு வந்துச்சி?
முன்னெல்லாம் மனசுல இந்த மாரி வந்ததில்லெ. இப்ப
மட்டும் ஏன்? சி.இ.ஓ.வா?

தன் புருசனோட என்னெ ஒப்பிட்டுப்பாத்திருப்பாளா?
அந்த எண்ணம் வந்ததும் நெருப்ப முழுங்கிட்டெ மாரி
ஆயிப்போச்சி.

'நாம்ப ரெண்டு பேரும் கல்யாணம் கட்டிக்கலாமா'ன்னு
நான் ஒரு முறகூடக் கேட்டதில்ல. அவளும் அதப் பத்திப்
பேசுன தில்லெ. ரெண்டு பேரும் ஒருத்தர் ஒருத்தர்
பயன்படுத்திக்கிட்டம்னு தெரியுது.

இத்தன வருசத்திலெ ரெண்டு பேரும் சேந்து ஒரு
போட்டோகூட எடுத்துக்கல. சாமிப் படங்க இருக்கிற எடத்திலெ
அவ புருசன் போட்டோவும் இருக்கும். போட்டோவுக்கு
முன்னால எப்பியும் சின்ன விளக்கொண்ணு
எரிஞ்சிக்கிட்டேயிருக்கும்.

அந்த விளக்குக்கு எண்ணெ ஊத்த கமலா மறக்க
மாட்டா.

இப்பிடிப் பல ஞாபகம். மனச கருகச் செய்யுற மாரி.

இந்த மாரி சனியனெல்லாம் சந்தோசமா
இருக்கும்போது வற்றதில்லெ.

நானும் கமலாவும் கடலூருக்குப் போனது கோவலனும்
கண்ணகியும் மதுரக்கிப் போன மாரிதான். துரியோதனனோட
சபையில் பாஞ்சாலியக் கொண்டுபோயி வுட்டது யாரு?
நான்தான்? ஆள பாத்தா நெறமா இருப்பா. எங்கம்மாவும் சரி,
என் தங்கச்சிவுளும் சரி அந்த மாரி இருக்க மாட்டாங்க. ராவும்
பகலும் காட்டுலியே கெடக்குற சனங்க எப்பிடி நெறமா
தக்காளிப் பழமாட்டம் இருப்பாங்க? கமலா மாரி எங்க ஊட்டுச்
சனங்க இல்லங்கிற மனக் கொற மனசுல இருக்கு. பந்தயம்
கட்டுற மாரியான கறுப்புதான் எங்க ஊட்டுச் சனங்க.

ஒவ்வொரு நாளு சாயங்காலமும் அவ வீட்டுக்குப்
போவன். பள்ளிக்கூடத்திலெ என்னா நடந்துச்சின்னு
சொல்லுவா. கதெ கேட்டாலும் காப்பிய ஆறாம குடிச்சிடுவன்.

ஹெட்மாஸ்ட்டரு தவள.

அறிவியல் வாத்தியாரு கொக்கு.

வரலாறு வாத்தியாரு வளை தோண்டுற எலி.

கணக்கு வாத்தியாரு பொண்டாட்டி பக்தன். மாமியா
ஊடுதான் திருப்பதி.

தமிழ் வாத்தியாரு ஊம. காரியக்கார ஊம.

ஒ.ஏ. ஆமாஞ் சாமி.

வெளயாட்டு வாத்தியாரு கும்பகர்ணன்.

எல்லாரப் பத்தியும், எல்லாத்தப் பத்தியும் சொல்லுவா.

எனக்கு நேரம் கரஞ்சிடும்.

எனக்கு என்னா பேரு இருக்கும்?

நாய்க்குட்டி. பொம்ம. ஆம்பள பொம்ம.

அப்ப அவ மனசுல அடுப்புக் கரி மாரி எதுவும்
படிஞ்சிருக்கல. அப்பிடித்தான் நான் நம்புனன்.

கடலூர்ல சி.இ.ஓ. இருக்கான்.

பி.ஏ. இருக்கான்.

சூப்பரண்டு.

இளநிலெ உதவியாளரு நாலு பேரு.

ஒ.ஏ, வாட்ச்மேன். ஆசிரியர் சங்கத் தலைவருங்க.
இப்படிப் பல பேரு.

ஆனா எந்தப் பேச்சும் இல்லெ. எந்தப் பேரும் இல்லெ.

காபி ஆறிப்போவுது. குடிக்க மறந்துபோவுது. ஈ விழுந்திடுது.

ஆனா ஒரே ஒரு ஆளப் பத்தி மட்டும் சொல்வா. அது ஆபீசக் கூட்டுற பொம்பள. வாசுகி.

“வாசுகிக்கு ரெண்டு பொண்ணு. ஒரு பையன். அவ புருசன் கவருமண்டு பஸ்ஸில கண்டக்டர். பட்டாம்பாக்கம், கடலூரு போற பஸ்ஸிலதான் அவனுக்கு டீட்டி. பட்டாம்பாக்கத்தில் வேல பாத்த டீச்சரு தெனமும் அந்தப் பஸ்ஸிலதான் போவும். கண்டக்டருக்கும் டீச்சருக்கும் பழக்கமாயிடிச்சி. டீச்சர் ஊட்டுக்குப் போயி சண்ட போட்டா வாசுகி. மறுநாளே டீச்சரோட போயிட்டான். மூணு புள்ளெ பெத்தவன்னாலும் கண்டக்டர்கூடதான் வாழ்வன்னு சொல்லிட்டா டீச்சர். வாசுகியோட அழுவ, கண்ணுத்தண்ணி எதுவும் ஒண்ணும் செய்யல. மூணு வருசமாச்சி. பொண்டாட்டி வாணாம், புள்ளைங்க வாணாமின்னு போனவங்கிட்டெ என்ன பேச்சுன்னு வுட்டுட்டா. பேச்சுவாத்த நின்னுப்போச்சி. தீவாளி, பொங்கல்ன்னா பணம் கொடுக்க வருவான். துணி எடுத்துக்கிட்டு வருவான். எதையும் வாங்குறதில்லெ. இப்ப ஒரு வருசமா அதுவும் நின்னுப்போச்சி. பள்ளிக்கூடத்திலெ போயி புள்ளைங்களைப் பாக்குறதையும் வுட்டுட்டான். கூட்டுறதில ஒண்ணும் பெருசா சம்பளம்னு வராது, சி.இ.ஓ. ஊட்டுல வேல செய்யுற தோட ஆபீசயும் கூட்டுறா. நிரந்தரமா. கூட்டுற வேல போட்டுத் தரன்னு மூணு வருசமா சி.இ.ஓ. ஏமாத்திக்கிட்டு இருக்கான்.

புள்ளைங்களுக்குப் பணம் கட்டணுமின்னா சொல்லு. பணம் தரன்னு சொல்லியிருக்கன். தரணும்.”

சந்தேகம். போத. மனசு இருட்டுலெ நடக்க ஆரம்பிச்சிது. மனசுங்கிறது நோயோட ஊத்து. கையால ஊத்த அடைக்க முடியுமா?

ஒரு நாளாச்சு. ரெண்டு நாளாச்சு. மூணு, நாலு, அஞ்சி, ஆறு நாளாயிடிச்சி. அவ பேசல. நான் பேசல. ஆறு நாளாயில ஓடம்பு கருத்து ஒடுங்கிப்போச்சி. சோறு தண்ணி எறக்கமில்லெ. ஏழு, எட்டு, ஒம்பதாம் நாளும் ஆயிப்போச்சி. அவ பேசல. நான் பேசல. எழுந்திரிச்சி நடக்கறதே சிரமமாயிடிச்சி. நாய் தூங்குற தூக்கங்கூட இல்லெ. தூக்கம் வர மாட்டங்குது. மண்டயில புழுவு நெளியிற மாரி இருக்கு. வலி. மனசு தாங்காத வலி. எலி மேல பாறாங் கல்ல தூக்கிவச்ச மாரி. சுடுகாடும் பொணமும் மாரி கயித்துக் கட்டுலும் நானுமாக் கெடந்தம். என்னோட வயசுக்கு மீறி வயசாயிட்டாப்ல இருக்கு. கெழவன். பத்தாம் நாளு மாட்டுக் கொட்டாயில படுத்திருக்கும்போது அவளக் கொன்னா என்னாணு தோணிச்சி. மறுநிமிசமே ஓடம்புல தெம்பு ஊற ஆரம்பிச்சது. திட்டம் போட்டன். இளமயா ஆயிட்டன். கமலாகூட முதன் முதலாப் பேசுனப்பவும் இந்த மாரிதான் இளமையா ஆனன். புதுக் கல்யாணப் பொண்ணு மாரி.

ஆசிட் ஊத்தலாம். குரல்வளய நெறிக்கலாம். கழுத்த அறுக்கலாம். தல வேறயா, கை கால் வேற வேறயா வெட்டலாம். யோசிக்கயோசிக்க ஓடம்புல தெம்பு கூடுச்சி. நெனச்ச காரியத்தச் செய்யணும்ங்கிற ஆசையும் உண்டாச்சி. தயக்கம். குழப்பம் எதுவுமில்லெ. திட்டம் கூர்மையா இருந்துச்சி. நேரம், காலம் மட்டும்தான் பாக்கணும். கமலா பொய் சொன்னது, சி.இ.ஓ. வீட்டுக்கு வந்தது, இன்வெட்டர் போட்டது, ஏ.சி .போட்டது, லேப்டாப் வாங்கிக்கொடுத்தது, போன் செஞ்ச லிஸ்ட், போனில போட்ட தகவல், சண்ட நடந்தது, நான் கால்ல விழுந்தது எல்லாம் மறந்துபோச்சி. அவளக் கொல்லணும். அவ சாவணும். அது ஒண்ணுதான் என் மனசுல இருந்துச்சி. சந்தோசம்.

நெதானமா இருக்கும்போது என்னால அவளைக் கொல்ல முடியாது. அவ ஓடம்பு நெருப்பு. நெருப்புல விழுந்த எறும்பு என்னிக்கி உசரோட எழுந்து வந்திருக்கு? நெருப்புக்கிட்ட போவக் கூடாது. ஃபுல் போதயில போவணும். அப்பவும் அவகிட்ட பேசக் கூடாது. பேசிட்டா உப்பத் தண்ணியில கொட்டுன மாரிதான். காப்பி கொடுத்தா குடிக்கக் கூடாது. மேல ஓரசாம பாத்துக்கணும். கொஞ்சம் ஓடம்பு வாட்டமா இருக்கிறதாலதான் இப்பிடிச் செஞ்சா? அதெ அழிக்கணும். உற்சாகம் ஊத்து மாரி ஊறிச்சி. ரொம்ப நாளுக்குப் பின்னால சிரிச்சன்.

சட்டுன்னு ஒரு சந்தேகம் வந்துச்சி. பேசாம, காப்பி குடிக்காம இருந்தா ரகசியமா கழுத்த அறுக்க முடியாதேன்னு சந்தேகம். அது சரிதான். அப்பன்னா பேசணும், சிரிக்கணும், காப்பி குடிக்கணும். கோபப்படக் கூடாது. அவகூட படுக்கணும். சிரிக்கணும். வேல முடிஞ்சதும், அவ அசந்து படுத்திருக்கும்போது... கத்தியால... அதெ எப்பிடி மறச்சி வைக்க முடியும்? பிளேடு வாங்கணும். பிளேடால குரல்வளைய அறுக்கணும். இது பரவாயில்ல. ஆசிட் ஊத்துறதவிட, தூங்குறப்ப கழுத்த அறுக்கிறதவிட இது பரவாயில்லெ. ஓடனே எனக்குச் சந்தோசம் உண்டாச்சி. எழுந்திருச்சி வீட்டுக்குள்ளாரப் போனன்.

எங்கம்மா சாப்புடுன்னு சொல்லுச்சி.

நான் மறுக்கல. ஒரு வாத் பேசல. ஓடனே சாப்புட ஒக்காந்துட்டன்.

எனக்குப் பணம் கொடுக்கிறதவிட, எனக்குச் சோறு போடுறதில தான் எங்கம்மாவுக்குச் சந்தோசம். நெறயா போட்டுச்சி. நானும் சாப்புட்டன். சோறு, குழம்பு, காய் எல்லாம் ரத்தமா மாறி என் ஓடம்புக்குத் தெம்பக் கொடுத்துச்சோ இல்லியோ, கமலா குரல் வளைய அறுத்துக்

கொல்லணும்ங்கிற திட்டம் என் ஓடம்புல ரத்தமா மாறி
அதிகத் தெம்பக் கொடுத்துச்சி. ரத்தமாவே மாறிடிச்சி.
முதன்முதலா கமலாகூட பேசுனப்ப, அவகூட படுத்தப்ப
ஏற்பட்ட சந்தோசத்தவிட நூறு மடங்கு சந்தோசமா இருந்தன்.
நாப்பத்திமுணு வருசத்திலெ கெடைக்காத சந்தோசம்.

சந்தோசம் எப்பவும் கொஞ்சம் நேரம்தான்?

போலீஸ்கிட்ட மாட்டிக்கிட்டாங்கிற பயம் வந்துச்சி.
சாப்புட்ட சோறு ஒரு நிமிசத்திலியே ஜீரணமாயிடிச்சி.
ஆவியாயிடிச்சி.

போலீஸ், கோர்ட், ஜெயில்ன்னுதான் பிரச்சன போவும்.
எங்கப்பா, அம்மா, தங்கச்சிவோ எல்லாம் தாங்குமா? எங்கம்மா
நெலம மோசமில்லெ. அழுது தீத்துடும். எங்கப்பாதான் பாவம்.
பேச மாட்டாரு. அழ மாட்டாரு. காட்டுலியே குந்திக்
கெடப்பாரு. பெரிய தங்கச்சியும் சின்ன தங்கச்சியும்
"எங்கண்ணன் ஜெயிலுக்குப் போயிடிச்சி"ன்னு அழுது புரண்டு
சாவுங்க. நடு தங்கச்சி யசோதா அப்பிடி இருக்காது.
"சாகசக்காரி, சர்க்கஸ் காரி, ஆட்டக்காரி, மருந்துக்காரி,
மாயக்காரி, கொலகாரி, மேனாமினிக்கி"ன்னு கமலாவத் திட்டித்
தீக்கும். "மருந்து வச்சிட்டா, ஏவல் வச்சிட்டா, முட்டய ஒதிப்
பொதச்சிட்டா. எங்கண்ணனக் கொன்னுட்டா"ன்னு தெருவுல
கத்தும். கமுறும். "மாடுன்னா கைமாறித்தான் போவும். ஆத்தில
நடந்தா சுத்தமா வரலாம். சேத்தில நடந்தா?" இப்பிடிப் பேசும்.
அதுக்கு வாய் நீளம். "எங்க தலய அடவு வச்சாவது ஒன்னெ
வெளியக் கொண்டாரம்"னு கத்தும். பேசும். ஜெயில்னு அது
பாக்காது.

போலீஸ் ஸ்டேசன், கோர்ட்டு, ஜெயில்னு எங்கப்பா அம்மா
அலைவாங்க. என் தங்கச்சிங்க அலயும். ஒரு பாவமும்
செய்யாதவங்க செத்துப்போவாங்க. என்னால எல்லாத்தயும்
பாக்க முடியுமா? உசரோட இருக்க முடியுமா? ஒருநாளும்

என்னால அவுங்க சிரிச்சதில்லெ. என்னால அவுங்க ஒரு வேள சோறு சாப்பிட்டதில்லெ. யோசிச்சியோசிச்சி மண்ட வலி வந்துடுச்சி. ஆனாலும் கோவத்திலெ தாறுமாறா யோசிச்சன்.

பகலும் ராத்திரியும் எனக்கு எதிரியா இருக்கு. ராத்திரி பகலு சட்டுசட்டுன்னு சீக்கிரம் தீர மாட்டங்குது. ராமாயண, மகாபாரத கதெங்க மாரி நீட்டிக்கிட்டேப் போவுது.

இதுக்குப் பின்னாலயும் உசரோட இருக்க முடியுமானு நெனச்சன். மறுநிமிசமே ஓடம்பே குளுந்துபோற மாரி ஒரு திட்டம் மனசுல உருவாச்சி. கமலாவோட கழுத்த அறுத்த மறுநிமிசமே நான் விசத்தக் குடிச்சி செத்திட்டா? நல்ல ஐடியா. ரொம்ப சந்தோசப்பட்டன். திலுப்பித்திலுப்பி யோசிச்சி சரிபாத்துக்கிட்டன். கமலாவோட கழுத்தறுக்கிறன். விஷம் குடிச்சி சாவறன். சூப்பர். நானும் மூளைக்காரன்தான்.

மனசுக்கு உற்சாகமாயிடிச்சி. லாட்டரிச் சீட்டு அடிச்ச மாரி அப்பிடியொரு சந்தோசம். உற்சாகம். எப்ப விடியுமின்னு காத்திருந்தன். விடியவிடிய முழிச்சிக்கிட்டிருந்தன். திட்டத்தக் கூர்தீட்டினன். அன்னிய ராத்திரி எனக்குப் பகலா இருந்துச்சி.

விடிஞ்சதும் நல்லா குளிச்சன். ஷேவ் பண்ணுனன். நல்ல துணியக் கட்டுனன். எங்கம்மாகிட்ட பணம் கேட்டன்.

"எம்மாம்?"

"இருக்கிறதக் கொடு. ஆயிரம் இருந்தா பரவாயில்லெ."

எங்கம்மா என் முகத்தயே பாத்துச்சி. என் சந்தோசம் அதுக்குத் தெரிஞ்சிருக்கணும். வீட்டுக்குள்ளாரப் போச்சி. அப்பறம் தெருப் பக்கம் போச்சி. கொஞ்ச நேரம் கழிச்சி வந்து எங்கிட்ட ஆயிரத்த கொடுத்துச்சி. அப்பத்தான் வாய் விட்டு "சோறு இருக்கா"ன்னு கேட்டன். நான் பிளஸ் ஒன் சேந்த பின்னால இப்பத்தான் அன்பா "சோறு இருக்கா"ன்னு கேட்டன். மத்த நேரமெல்லாம் எங்கம்மாதான் என்னெத் தேடிக்கிட்டு வந்து சோறு திங்கறதுக்குக் கூப்புட்டுக்கிட்டுப் போவும்.

இதுக்கு முன்னாடி இந்த மாரி ரொம்ப உரிமயோட பணம் கேட்டதுமில்லெ. தயங்கித் தயங்கித்தான் கேப்பன். கொடுக்கிறத வாங்கிக்குவன். இம்மாம் வேணுமின்னு அடம் புடிச்சி ஒரு நாளும் வாங்க மாட்டன். என் உற்சாகமும் பரபரப்பும் எங்கம்மாவ எப்பவும் போல பேச வச்சிச்சி.

எப்பவும் நான் எங்கம்மா முன்னாடி அதிகம் நிக்க மாட்டன். அதுவும் கமலாகூட சேந்த பின்னால. பேசுனாக்கூட ஒரு வாத்த, ரெண்டு வாத்ததான். அதுகூட சண்டக்காரன்கிட்டெ பேசற மாரி. ஆனா அப்ப கொஞ்ச நேரம் நின்னன்.

ரெண்டு பேருக்குமே என்னா பேசறதுன்னு தெரியாம நின்னம். எதயாவது பேசணுமேன்னு எங்கம்மா சொல்லுச்சி.

"ஒன்னோட சின்ன தங்கச்சி ஒன்னெ பாக்கணும்ன்னு ஆள் வுட்டா."

"போயி பாக்குறன்."

அதுக்கு மேல நிக்கல. வெளிய வந்துட்டன்.

வெலக்கி வாங்குனவன் இயித்துக்கிட்டுப் போற ஆடு மாரி நான் வுட்ட வுட்டு வெளியே நடந்தன். ஆட்டுக்காரி மாரி எங்கம்மா வாசல்ல நின்னு என்னயே பாத்துக்கிட்டு இருந்துச்சி.

கமலா குடியிருந்த சிதம்பரம் புள்ளெ ஊட்டப் பாத்
ன்.

சாப்புட்டுட்டு வெயில்ல தூக்கிப் போட்ட வாழ்
எலயப்போல இருந்துச்சு. அந்த ஊடு இப்ப காலியாத்தான்
கெடக்கு. எம் மனசப் போல.

அந்த ஊடு இப்ப பழையபடி தட்டுமுட்டு சாமானுங்க
போடுற எடமாவும், எலிங்க ஓடி வெளயாடுற எடமாவும்
இருக்கு. ஏழெட்டு வகையான பூச்செடிங்க வதங்கிப்போய்க்
கெடக்கு.

யாரும் தண்ணி ஊத்தல. வதங்கிப்போன பூச்செடி
மேல காயப் போட்ட துணியப் போல பாம்பு உரிச்ச சட்ட
காஞ்சிக்கிட்டிருக்கு. வெயில்ன்னு பாக்காம கிணத்தோட
ராட்டினத்து மேல ஒத்தக் காகம் குந்தியிருக்கு. விரத
சோத்துக்குக் காவ காத்துக்கிட்டு. காக்கா மேல வெயில்
காஞ்சிக்கிட்டிருக்கு.

கிணத்த ஒட்டியிருந்த பூவரசு பூத்துக் கிடக்கு. பூவரசு
எலயப் பறிச்சி 'ஊதுவான்', 'பீப்பான்' செய்ய எந்தப் புள்ளெயும்
அந்த மரத்துக்குப் போறதில்லெ. பூவரசு மரத்துக்குக் கீழ்தான்
நானும் கமலாவும் இருட்டுன பிறவு குந்தியிருப்பம். பேசுவம்.
பேசாத பேச்சு. நாங்க பேசுனது அந்தப் பூவரசுக்கு மட்டுந்தான்
தெரியும்.

கோலமில்லாத அந்த வாசலப் பாக்க சகிக்கல.

அந்தத் திண்ணையில்தான் தெருப் பொம்பளைங்க
வடவம் போடுவாங்க. புளி உரிப்பாங்க. இப்ப ஒரு கிழட்டு
முண்டையையும் காணும். மேற்கால திண்ணை மூலயில ஒரு
ஆட்டுக்குட்டி படுத்திருக்கு.

சனி ஞாயிறுல கணக்குப் பாடம் படிக்க வற்ற
புள்ளைங்களுக் காணோம். தெரு விளக்கு வெளிச்சத்தில

வாசல்ல சில்லு வெளயாடுற பொட்டப் புள்ளைங்க எங்க
போயி தொலஞ்சதுங்க? தாயம் வெளயாட வற்ற கிழக்கால
ஊட்டு செட்டியார் பொண்ணு தங்கரத்தனமும் கல்யாணம்
கட்டிக்கிட்டுப் போயிட்டா. எங்க ஊருலியே கமலாவுக்குச்
செட்டியார் ஊட்டுப் பொண்ணு தங்க ரத்தனத்த ரொம்பப்
புடிக்கும். அப்பறம் வண்ணான் ஒத்தக் கண்ணன்
பொண்டாட்டியப் புடிக்கும். எங்க ஊட்டுச் சனங்கள் அவளுக்குப்
புடிக்குமா, புடிக்காதா? தெரியாது. நானும் கேக்கல. அவளும்
சொல்லல.

கமலா அந்த ஊட்ட வுட்டுப் போயிட்டா. நானும் அந்த
ஊட்டுக்குப் போறத வுட்டுட்டன். ஆனா கமலா வளத்த அந்த
நாயி மட்டும் அந்த ஊட்ட வுட்டுப் போவல. தெரு நாய்தான்
அது. எப்பிடியோ ஊட்டோட தங்கிடிச்சி. கமலாவும் அவ
புள்ளைங்களும் அதுக்கு சோறு போட்டாங்க. மத்தவங்கள்ப்
பாத்தா அது குரைக்கும். ராத்திரி பகல்ன்னு பாக்காது. நான்
இருட்டுல போனாலும் வெளிச்சத்தில் போனாலும் என்னெப்
பாத்தா மட்டும் குரைக்காது. கமலாவும் இல்லெ. அவ
புள்ளைங்களும் இல்லெ. துணி மூட்டக்காரன் மாரி வந்தாங்க,
போயிட்டாங்க. அந்த நாய் மட்டும் எப்பவும் போல
குரைச்சிக்கிட்டிருக்கு. ராத்திரியிலயும் பகல்லயும். வாசல்ல
படுத்துக்கிட்டு.

அந்த ஊட்டுக்கு நான் எப்பப் போனன், எப்ப வந்தன்
எல்லாம் அந்த நாயோட கண்ணுல எழுதியிருக்கு. கல்
சித்திரமா.

காரணமே இல்லாம எனக்குத் தோணிச்சி. எல்லாமே
காத்தில எழுதின பாட்டுத்தான்.

எங்கத் தெருவப் பாத்தன். திருவிழா முடிஞ்ச எடம்போல
இருந்துச்சு.

இந்த மாரி ஒரு ஊடு. அவ ஊருல கெடக்குமா? அப்பிடி நெனச்சதுமே கொக்கு மேயுற குளமாயிடிச்சி எங் கண்ணு.

சட்டுன்னு வேகமா அந்த எடத்தெ விட்டு நடக்க ஆரம்பிச்சன். வழிபோக்கனப் போல.

எதிர்ல கருவாட்டுக் கூடக்காரி வந்தா.

தெரு முனயில உப்பு வண்டிக்காரன் ஊருக்குள்ளார போனான்.

எனக்குத் திடீர்னு எங்க ஊரு பாப்பாத்தித் தோட்டத்துக்குப் போவணுமின்னு ஆச வந்துச்சி. ஊருக்கு மேற்கால சிவன் கோவுலு இருந்துச்சி. கோவுலுக்குப் பின்னால நந்தவனம் இருந்துச்சி. அந்த நந்தவனத்தத்தான் பாப்பாத்தித் தோட்டமின்னு எங்க ஊருல சொல்லுவாங்க. சின்னப் புள்ளையா இருந்தப்ப நானும் அம்பலவாணனும் அங்கதான் வெளயாடுவம். கோவுலு படிப்படியா இடிஞ்சிபோச்சி. ஊருலயிருந்த ஏழு அய்யர் ஊடும் ஒவ்வொண்ணா மெட்ராசுக்குப் போயிடிச்சி. அய்யர்களோட புள்ளைங்க எல்லாம் அமெரிக்கா, கனடான்னு போயிட்டாங்க. பாப்பாத்தித் தோட்டத்துக்குப் போனா, அய்யர் தெருவுல நடந்தா 'என்னா எனம்'ன்னு அய்யர்வுளும் சரி, அவுங்க பொண்டாட்டிவுளும் சரி கேக்காம இருக்க மாட்டாங்க. மெட்ராசில, அமெரிக்காவுல, கனடாவுல அப்பிடிக் கேப்பாங்களான்னு தெரியல.

கோவுலு பாழடஞ்சதாலயும், பாப்பாத்தித் தோட்டம் காஞ்சிப் போனதாலயும் அந்த எடத்திலதான் ஊருப் பொம்பளைங்க இப்ப மலஜலம் கழிப்பாங்க. அதுவும் போயி இப்ப அந்த எடம் காந்தி நகர்ன்னு ஆயிடிச்சி. வீட்டு மன கேட்டவங்களுக்கு வீட்டு மனயாப் பிரிச்சி கொடுத்திட்டாங்க. ஒவ்வொண்ணும் மாறிக்கிட்டிருக்கு. ஆளுங்க எடம் மாறிப் போறாங்க. இல்லாமியும் போறாங்க. இப்ப நான் போறன். திரும்பி வருவனா?

அடுத்தத் தெருவுக்கு வந்ததுமே கமலாவுக்கு போன் போட்டன். எனக்குச் சகாயம் செய்யுற மாரி, சலுக செய்யுற மாரி முதல் ரிங்கிலியே எடுத்தா. ஆச்சரியம்தான். அவகூட இருந்து புழங்கிட்டு வர்றப்போ "நான் போறன்"ன்னு சொல்ற மாரி ரொம்ப சாதாரணமா "நான் சாயங்காலம் வீட்டுக்கு வரன்"னு சொன்னன். மறுவாத்த பேசல. வெறகுல மண்ணெண்ணைய ஊத்தி நெருப்ப வச்ச மாரி ஓடனே "சரி"ன்னா. கொஞ்சம் நேரம் அவளும் பேசல. நானும் பேசல. நான் பேசுனாத்தான் அவ பேசுவா. அது எனக்குத் தெரியும். புள்ளெ நல்லா கத்துனாத்தான் பால் தரணும்ங்கிற ரகம் அவ.

"சாயங்காலம் வரன்."

"சரி."

அவ போன கட் பண்ணல. நான்தான் கட் பண்ணினன். ஓடனே வேப்பூர் போனன். தெரிஞ்ச கட்தான். "பருத்திக்கு அடிக்கணும். மருந்து இருக்கா? பூச்சி, புழு தொல்லயா இருக்கு"ன்னு சொன்னன்.

"வெல கூட இருந்தா பரவாயில்லியா?"

"பரவாயில்லெ."

"புதுசா வந்திருக்கு. இந்த மருந்த அடிச்சா பூச்சி, புழுவெல்லாம் அஞ்சி நிமிசத்துல அழிஞ்சி செத்துப்போவுதுன்னு இதத்தான் இப்ப சனங்க வாங்குறாங்க"ன்னு ஒரு மருந்து பாட்டுலக் கொடுத்தான்.

பணத்தக் கொடுத்தன்.

"அப்பா வரலியா? புதுசா நீ வந்திருக்கிற"ன்னு கடக்காரன் கேட்டான்.

"கொஞ்சம் ஓடம்பு சரியில்லெ. அதனாலதான் நான் வந்தன்."

“கல்யாணம் ஆயிடிச்சா.”

“-----”

“ஒங்கப்பாவுக்கு எப்பவும் ஒங் கவலதான்”

எங்கப்பாவுக்கு எம் மேல கவல. எனக்குக் கமலா மேல கவல. அவளுக்கு அவ புள்ளைங்கமேல கவல. சி.இ.ஓ. மேல கவல.

நான் பதில் சொல்லல. மீதிச் சில்லரய எடுத்துக்கிட்டு கடய வுட்டு வெளிய வந்தன்.

அடுத்தது நேரா பிராந்திக் கடைக்கு நடந்தன்.

சந்தேகத்தில் ரெண்டு பிளேடா வாங்கினன்.

எல்லாத்தயும் எடுத்துக்கிட்டு பஸ் ஸ்டாண்டுக்கு வந்தன். என் நடுத் தங்கச்சி யசோதா ஜாடயில ஒரு பொண்ணு நின்னுச்சி. கிட்ட போயி பாத்தன். அது என் தங்கச்சி இல்லெ. திடீர்னு என் தங்கச்சிவுளப் பாக்கணும்னு ஆச வந்துச்சி. நேரம் இருக்கு. ஒரு சைக்கிள வாடகக்கி எடுத்தாக்கூட ரெண்டு மணி நேரத்தில மூணு தங்கச்சிவுளயும் பாத்திட முடியும். மூணு ஊரும் பக்கத்து பக்கத்து ஊருதான். இனிமே எப்பியும் பாக்க முடியாது.

என் பெரிய தங்கச்சி அழுதா என்னால தாங்க முடியாது. மனச மாத்திடும். அதுலயும் என் சின்னத் தங்கச்சி போனா சாப்பிடாம வுடாது. மனச மாறிடும். நடுத் தங்கச்சிய பாத்தா கமலாவ வாத்தயாலியே கொன்னுடும். அது ஊட்டுக்கு நான் போற ஒவ்வொரு முறையும் புருசனுக்குத் தெரியாம சேத்து வச்சிருக்கிற காசு பணத்த எங்கிட்டெ கொடுக்கும். எம்மாம் மறுத்தாலும் வுடாது. வாங்குலன்னா அழுவும். அது அழுதா வாய்க்காலத் திருப்பி வுட்ட மாரிதான் கண்ணுல தண்ணி கொட்டும். காசு பணத்த வாங்கிகிட்டாத்தான் அது சிரிக்கும். பொறுமயா ஒக்காந்து போடுற சோத்த நான் தின்னா அதுக்கு

சந்தோசம். அது ஊட்டுக்குப் போற ஒவ்வொரு முறையும் இந்த நாடகம் நடக்கும்.

மூணு மச்சானுவுளப் பத்தியும் ஒண்ணும் கொற சொல்றதுக்கு இல்லெ. அவங்க அவங்க பொழப்பப் பாக்குறாங்க. பெரிய மச்சான் தண்டபாணி 'வாங்க'ங்கிற வாத்தய தவுத்து அடுத்த வாத்த பேச மாட்டாரு. ஊடும் காடும்ன்னு இருக்கிற மனுசன். எங்க ஊட்டுக்கு நல்லது கெட்டதுன்னாதான் வருவாரு. என்னா ஒண்ணு, அவருக்குப் பொறந்த நாலு புள்ளையும் பொட்டயா போச்சி. அது ஒண்ணுதான் எல்லாத்துக்கும் மனக்கொற. ரெண்டாவது மச்சான் முருகேசனப் பத்தி நல்லதும் சொல்ல முடியாது, கெட்டதும் சொல்ல முடியாது. என் நடு தங்கச்சி நெனக்கிறதுதான். ஊட்டுல அது வச்சதுதான் சட்டம். குழம்புச் சட்டி வாங்கணுமின்னாக்கூட அதுதான் வாங்கணும். என் மச்சான் பொண்டாட்டியப் பேரு சொல்லிக்கூடக் கூப்புட மாட்டாரு. 'பாப்பா, பாப்பா'ன்னுதான் சொல்லுவாரு. கூப்புடுவாரு. மூணாவது மச்சான் வேல்முருகன் கொஞ்சம் போக்கடா. போக்கடாவா இருந்தாலும் காரியக்கார ஆளு. கொஞ்சம் கட்சி கட்சின்னு போற ஆளு. கட்சி கட்சின்னு அலஞ்சாலும் கைக்காசில காலணா எடுக்க மாட்டாரு. எப்பப் பாத்தாலும் தாலுக்கா ஆபீசு, பி.டி.ஓ. ஆபீசுன்னு அலைவாரு. எங்க அலஞ்சாலும் காட்டுல பயிறு ஏத்துறத வுட மாட்டாரு. கையிருப்பு உள்ள ஆளு. பத்துக் காணிக்கு மேல நெலம் இருக்கும். ரெண்டு மோட்டாரு ஓடுது. காடு ஊடுன்னு எல்லாத்தயும் ஒத்தயா என் தங்கச்சிதான் பாக்கணும்.

என்னெப் பத்தி மச்சானுவ மூணு பேரும் என்னா நெனைக்குறாங்கன்னு எனக்குத் தெரியாது. என் தங்கச்சிவோகிட்டெ எதுனா சொல்லியிருக்கலாம். சொல்லாம இருக்க மாட்டாங்க, அதெப் பத்தி என் தங்கச்சிவோ எதுவும் எங்கிட்ட வாயத் தொறக்காதுவோ. ஆனா அவுங்களப் பத்தி எம் மனசுல ஒண்ணும் இல்லெ. குத்தம் கொறன்னு எதுவுமில்லெ.

அடிச்சிப்புட்டாங்க, திட்டிப்புட்டாங்க, மாமியா கொற, மாமனாரு கொறன்னு சொல்லிக்கிட்டு மூணு தங்கச்சிவுளும் எங்க ஊட்டுக்கு இன்னமுட்டும் வந்ததில்லெ.

பொங்க சீர், தீவாளி சீர் கொடுக்கக்கூட மூணு தங்கச்சிங்க ஊட்டுக்கும் போறத வுட்டுட்டன். என்னோட பெரிய தங்கச்சி மவ வயசுக்கு வந்தப்ப 'நீ வந்த பின்னாலதான் தலக்கித் தண்ணி ஊத்துவ'ன்னு சொன்னதால அவசரஅவசரமாப் போயிட்டு அவசரஅவசரமா வந்திட்டன்.

என் தங்கச்சிவுளுக்கு ஒண்ணுமே செய்யலியேன்னு நெனச்சன். எனக்குக் கண்ணுல தண்ணி வந்துடுச்சி. போனா மனசு மாறிடும். அதனால போவக் கூடாதுன்னு நெனச்சன். மறுநிமிசம் கமலாவுக்குப் போன் போட்டன். பலி கேக்குற சாமி மாரி ஓடனே போன எடுத்தா.

"நான் எப்ப வரணும்?"

"இதென்ன கேள்வி. காலயிலதான் சாயங்காலம் வரன்னு சொன்னியே" எப்பவும் போல என் முக்க ஓடச்சா.

பத்து நாளாச்சு. ஏன் போன் பேசல. சாப்புட்டியா, ஏன் ஊட்டுக்கு வல்ல, எதுவுமில்லெ. ஒரு வாத்த கேக்கல. தேவிடியா சிறுக்கி, ஒரு நாலு ஏறங்கி வரல. கூடுதலா ஒரு வாத்த பேசுனா செத்தாப் போயிடுவா? பகல் முழுக்க ஆடு எங்க மேஞ்சாலும் ராத்திரிக்கு பட்டிக்கி வந்துதான் தீரணும்ங்கிற எண்ணம். அவ எண்ணம் பொய்யில்ல.

கோவத்திலெ அவள ஒரு பாம்பு பல்லி கடிச்சி செத்தா என்னான்னு இருந்துச்சி. ஆனா அவள ஒரு கட்டெறும்புகூடக் கடிக் காது. நான் ஏன் இப்பிடியிருக்கன்? தெரியல.

நான் பஸ் ஏறிட்டன்.

பஸ் ஏறுன மறு நிமிசமே எனக்கு எங்க ஊரு சனங்களெல்லாம் கடசியா ஒரு முற பாக்கணும்போல ஆச

உண்டாச்சி. இத்தினி வருசமா இல்லாம இப்ப எதுக்கு இந்த ஆச வருது? இன்னிக்கி ராத்திரிக்கு மருந்தக் குடிச்சி சாவப்போறங்கிறதாலியா? இருக்கலாம். நாயி மாரி ஓடிக்கிட்டு இருக்கு மனசு. ஒண்ணுத்திலியும் நெலச்சி நிக்க மாட்டங்குது. வெக்கங்கெட்டது.

ஊருல இருக்கிற ஒவ்வாரு ஆளா நெனச்சிப்பாத்தன். சின்னப்புள்ளைங்க, பெரியவங்க, கிழவன் கிழவிங்கன்னு நெனச்சிப்பாத்தன். கண்ணுல தண்ணி வந்துச்சி. அப்பறம் ஊருல இருக்கிற ஒவ்வொரு எடமா நெனச்சிப்பாத்தன். முதன்முதலா எங்க ஊரப் பத்தி, எங்க ஊரு சனங்களைப் பத்தி நெனச்சிப்பாக்குறன். அதிசயமா இருக்கு. சாவுதான் எல்லாத்தையும் எங் கண்ணுல கொண்டாந்து நிறுத்துது.

ஊருக்கு மேற்கால இருக்கிற ஏரிக்கர மேட்டுல நிக் குற ஆல மரத்து நிழல்ல குந்தியிருக்கணும்ன்னு ஆச. விடிஞ்சதிலிருந்து இருட்டுற முட்டும் எப்பியும் ஆல மரத்துக்குக் கீழ ஆளுங்க இருப்பாங்க. முக்கியமா ஆடு மாடு மேய்க்கிற புள்ளைங்க, கிழவன், கிழவிங்கன்னு குந்தியிருப்பாங்க. கிழவிங்க அஞ்சாங்கல்லு வெளயாடுவாங்க. கிழவங்க ஆடு புலி ஆட்டம் ஆடுவாங்க. சின்னப் புள்ளைங்க ஆல மர விழுதப் புடிச்சித் தொங்கி வெளயாடுங்க. இல்லன்னா ஏரியில குதிச்சிக்கிட்டு இருக்குங்க. வத்தாத ஏரி.

ஆல மரத்துக்குக் கீழ வேட்டக்காரன் சாமின்னு ஒண்ணு இருக்கு. வேட்டக்காரச் சாமிய ஊரு பெரியவங்க உண்டாக்கல. ஆடுமாடு மேய்க்கிற புள்ளைங்கதான் உண்டாக்கிச்சிங்க. ஆடுமாடு காணாமப் போவாமப் பாத்துக்குறத்துக்கு, ஆடுமாடு திருட்டுப் போவாமப் பாத்துக்கிறத்துக்கு, புள்ளைங்க நாளு தவறாம வேட்டக்காரனுக்குச் சூடம் ஏத்திக் கும்புடுவாங்க. முதல்ல ஆடுமாடு மேய்க்கிறவங்கதான் வேட்டக்காரனக் கும்புட்டாங்க. அப்பறம் வழிப்போக்கிங்க கும்பிட்டாங்க. நாளா வட்டத்தில

ஊருச் சனங்க அம்புட்டுப் பேருக்கும் தெரிஞ்ச சாமியா,
அம்புட்டுப் பேரும் கும்புடுற சாமியா வேட்டக்காரன்
ஆயிட்டான்.

ஏரிக்கர ஆல மரத்தயும் வேட்டக்கார சாமியையும்
நெனச்சதுமே ஊருக்குக் கிழக்கால அப்துல்லா பாய்
நெலத்துக்கும் மேற்கால இருக்கிற பேயிங்க குடியிருக்கிற
புளிய மரமும் நெனவுக்கு வந்துச்சி. அந்த மரத்துக்குப் பேரே
பேயி புடிச்ச புளிய மரம்தான்.

ஊருல யாருக்குப் பேயி புடிச்சாலும் பேயி புடிச்ச
பொம்பள கடசியா ஓடிப் போயி நிக்கிற எடம் அந்தப் புளிய
மரம்தான். ஒவ்வொரு பொம்பளைக்கும் பேய ஓட்டி
முடிக்கிறப்ப அவ உச்சந்தலையிலிருந்து ஏழெட்டு மயிரப் புடிச்சிக்
கத்திரிச்சி ஆணியில சுத்தி மரத்தில் ஆணிய அடிச்சிடுவாங்க.
புளிய மரத்தில் கொறஞ்சது முந்நாறு நானாறு ஆணியாவது
இருக்கும்.

பேயி புளிய மரத்துப் பக்கம் பகலா இருந்தாலும் ராவா
இருந்தாலும் பொம்பளைங்க, சின்ன பொட்டப் புள்ளைக்கூட
போவாது. புடிக்கிற பேயெல்லாம் பொம்பளையத்தான
புடிக்கும். பேயி புடிச்சிக்கும்ன்னு அந்த மரத்தில் காய்க்கிற
பழத்தக்கூட யாரும் பறிக்க மாட்டாங்க. தானா விழுந்து தரயில
கெடந்தாலும் யாரும் பொறுக்க மாட்டாங்க.

எந்தப் பேயி புடிச்சாலும் எதனால் காலனி
பொம்பளைங்கள மட்டும் புடிக்குது? தெரியல.

பேயி புடிச்ச புளிய மரத்தப் பத்தி நெனச்சதும் ஊருல
யாரு யாருக்குப் பேயி புடிச்சிதுங்கிறதப் பத்தி யோசிச்சன்.
யாருயாரு ஊருல பேயா அலயுறாங்கங்கிறதப் பத்தியும்
நெனச்சிப்பாத்தன். இன்னிக்கி ராத்திரி நான் மருந்த குடிச்சி
செத்ததும் பேயா மாறிடுவனா? சந்தேகம் வந்துச்சு.

நான் பேயா ஆயிட்டா யாரப் போயிப் புடிப்பன்?

கமலாவப் பத்தி நெனச்சதுமே அப்துல்லாவோட பெரிய
மவ ஜான்மா நெனவுக்கு வந்தா. எங்க ஊருலியே அவதான்
அதிக செவப்பு. அவ மேல ஆசப்படாத ஆம்பள எங்க ஊருலியே
இல்லெ. ஜான்மாவுக்கு அடுத்து எங்க ஊரு ஆளுங்க
ஆசப்பட்டது அதிகமா கமலாவத்தான்னு நெனச்சதுமே
எனக்குக் கோவம் வந்துச்சி. கோவத்த மறைக்கிறதுக்கு
பஸ்ஸுக்கு வெளிய பாத்தன். மொட்டங்காடா தெரிஞ்சிது.
எல்லாம் நம்பளா நெனச்சிக்கிறதுதான். ஊரு, ஊடு, அப்பா,
அம்மா சொந்தங்கிறதெல்லாம். என்னுது
என்னுதுங்கிறதாலதான் எல்லாச் சிக்கலும். கமலா என்னோட
பொருளு இல்லெ. இதெ எம் மனசு ஏத்துக்க மாட்டங்குது.
பெரியபெரிய மலயப் பாத்த பிறவும், கடலப் பாத்த பிறவும்
'என்னெ ஆட்ட முடியுமா? அசைக்க முடியுமா?'ன்னு எல்லாரும்
கேக்குறாங்க. என்ன திடீர்ன்னு தத்துவமெல்லாம் வருது?
சாவப்போறங்கிறதாலியா? சட்டுன்னு எனக்குக் கூச்சமாப்
போச்சி.

எம் புத்தி எப்பியுமே அலுப்பப் புத்திதான். வளயில
கெடக்குற நண்டுதான் எம் மனசு. சி.இ.ஓ.கூடத் தொடர்பு
இருந்தா நம்பள வரச் சொல்வாளா? அன்னிக்கி அம்மாம்
அடிச்சி துவச்சி மிதிச்சிட்டு வந்ததுக்கு, வேணாமின்னு
நெனச்சிருந்தா 'சரி வா'ன்னு சொல்லுவாளா? அப்பிடிச்
சொல்லக்கூடிய ஆளு இல்லெ. அவ மூஞ்சியும் சரி, மனசும்
சரி நாள்பட்ட கிணத்துத் தண்ணி மாரி. உள்ளார என்னா
இருக்குன்னு கண்டுபுடிக்க முடியாது. நல்லவளா இருந்தா
இத்தன நாளால போன் போட்டிருக்கணுமில்லெ?

புள்ளைங்க வளந்துடுச்சி. கல்யாணம் கட்டணும். நாம்ப
இப்பியிருக்கிறது தெரிஞ்சா அசிங்கமாயிடும். நான் தாயா
இருக்க விரும்புறன்னு சொல்லியிருந்தாக்கூட எங் கவல
எனக்குன்னு போயிருப்பன். அந்தப் புள்ளைங்க
கெட்டுப்போவணுமின்னு நெனைக்கிற ஆளா நாணு?
புள்ளைங்களுக்காக ஒன்னெக் கழட்டி வுடுறன்னு
சொல்லியிருந்தாக்கூட சந்தோஷப்பட்டிருப்பன். அப்பிடிக்கூட
செய்யல. அப்பிடி செய்றவளா இருந்தா ஏன் சி.இ.ஓ.வுக்கு போன்
போடுறா? தகவல் அனுப்புறா? என்னெக் கை கழுவிவுடுறதுக்கு
சி.இ.ஓ. ஒரு கருவியா? பொம்பளங்க வைக்கிற பூவெல்லாம்
பூத்ததும் கொட்டிப்போறதுதான்? காயா ஆவாம. பழமா ஆவாம.

ஒடனே எனக்கு மனசு திலுப்பிக்கிச்சி.

"செல்லமே, தங்கமே, குட்டி, டார்லிங்"ங்கிறது
ஞாபகத்துக்கு வந்துச்சி. ஒடனே வேத்துச்சி. ஒடம்பு சூடாயிடிச்சி.

அவ கழுத்த அறுக்கணும். விசத்தக் குடிக்கணும். ஒரே
தீர்மானம். இனிமே மீனுக்கு வாழ்க்கை தண்ணியிலன்னு
இருக்கக் கூடாது.

எங்க ஊருல இருந்தப்ப ஒரு நாளு ரெண்டு பேருக்கும் சின்ன சண்ட வந்தது. வேணுமின்னே அவளப் பாக்கப் போவல. நான் போவலன்னு சோறு திங்காம கெடப்பா. தூங்காமக் கெடப்பான்னு நெனச்சன். பாவம். நாம்ப் செஞ்சது தப்பு. என்னா செய்யுறான்னு பாப்பமின்னு அவ ஊட்டுக்குப் போனன். மூணு தலவாணிய போட்டுப் படுத்துக்கிட்டு ஜாலியா டி.வி. பாத்துக்கிட்டிருக்கா. சோறு திங்காம, தூங்காமக் கெடப்பான்னு நெனச்சது என் தப்புதான். எனக்கு வெக்கமாப்போச்சி. அட "லூசுப் பயல"ன்னு என்னியே நான் திட்டிக்கிட்டன். அன்னிக்கித்தான் அப்பிடிச் செஞ்சான்னு இல்லெ. எப்பியாச்சும் கோவம், வருத்தம் வந்தா நான் தூங்காமக் கெடப்பன். அவ என்னா செய்யுறா? தூங்காமக் கெடக்குறாளான்னு பாப்பமின்னுட்டு போன் போட்டு "என்னா செய்யுற?"ன்னு கேட்டா "நல்லா தூங்கிக் கிட்டிருந்தன்"னுதான் சொல்லுவா. ஓடனே நான் என் போனத் தரயில விட்டெறிவன். அப்பிடி விட்டெறிஞ்சதில எழெட்டு போனு தூள் தூளாயிடிச்சி. அவளும்தான் கோவத்தில ரெண்டு மூணுமுற போன விட்டெறிஞ்சா. ஆனா அவ போனு ஓடயல. தூள் தூளா ஆவல. அவளுது மட்டும் இரும்பால செஞ்சதுபோல.

நானும் கமலாவும் 'நீ, நான்'னு பேசிக்க ஆரம்பிச்ச சமயத்திலெ அவளுக்கு ஒரு லெட்டர் வந்துச்சி. அதெ எங்கிட்ட கொடுத்துப் படிக்கச் சொன்னா. யாரோ காதல் கடிதம் எழுதியிருந்தான். லெட்டர்ல கமலாவோட நெறம், பேச்சு, சிரிப்பு, நட, ஓடன்னு ஏகத்துக்கும் வர்ணிச்சி எழுதியிருந்தான். வரிக்கி வரி சினிமா பாட்ட காப்பி அடிச்சி எழுதியிருந்தான். 'ஓடும் தண்ணீரும் நீ தொட்டா பன்னீர்'ன்னுலாம் எழுதியிருந்தான். எனக்குக் கோவம் வந்துச்சி. அதெக் காட்டிக்காம 'யாரோ ஒரு லூசு பய எழுதியிருக்கான்'ன்னு சொன்னன். எங்க ஊருலதான் யாரோ எழுதியிருக்கணுமின்னு

சந்தேகப்பட்டன். ஆனா அவ 'பள்ளிக்கூடத்து வாத்தியாருல ஒரு ஆளுதான் எழுதியிருக்கணும்'ன்னு சொன்னா. லெட்டர் போட்டவன் மேல கோவப்படுறாளா, திட்டுறாளான்னு பாத்தன். எதுவும் இல்லெ. சாதாரணமாக் குந்தி பூவரசு எலயக் கையில வச்சி உருட்டிக்கிட்டிருந்தா. மொகத்திலெ ஏதாவது மாத்தம், சுருக்கம் உண்டாவுதான்னு பாத்தன். எந்தக் கருமாந்தரமும் இல்லெ. எம் மனசுதான் பொசுங்கிப்போச்சி. வெறுப்புல அந்த லெட்டரக் கிழிக்கப் போனப்ப 'கிழிக்காத, மறுபடியும் வருதான்னு பாப்பம். ஒரே கையெழுத்தான்னு பாக்கலாம்'ன்னு சொல்லி லெட்டர் வாங்கிக்கிட்டா.

ஒரு மாசமுட்டும் லெட்டர் வருதா, வருதான்னு தினமும் பாத்தன். வந்துதா, வரலியான்னு எனக்குத் தெரியாது. கேட்டதுக்கு 'வல்ல'ன்னு ஒவ்வொரு நாளும் மொட்டயா சொல்லிடுவா. நாளடவில அந்த லெட்டர் விசயம் மறந்துபோச்சி. ஆனா லெட்டர் வந்த ஒரு வாரம் எனக்கு ராவு பகல் வித்தியாசமில்லாமப் போச்சி.

காதல் கடிதம் வந்தத மறைக்கல.

செல்போன் வாங்குன ரெண்டு மூணு மாசம் கழிச்சி யாரோ ஒருத்தன் கமலாவுக்கு ஓயாம போன் போட்டுக்கிட்டேயிருந்தான். 'எம் பொண்டாட்டி ஊருக்குப் போயிட்டா. நான் ஃபிரியாத்தான் இருக்கன்'னு சொல்லிக்கிட்டிருந்தான். எங்கிட்ட சொன்னா. நான் அவங்கூட பேசுனன். ரெண்டு பேரும் கெட்ட வாத்தயில திட்டிக்கிட்டம். அப்பியும் அவன் போன் போடுறத நிறுத்தல. "வா போலீசுக்குப் போலா"மின்னு சொன்னன். "அவன்தான் லூசு. யாருன்னு தெரியாம போன் போடுறான். தொந்தரவு பண்ணான். அதுக்காக நீ எதுக்கு கெட்ட வாத்தயில பேசுற? போடா நாயன்னு கண்டுக்காம வுட்டுட்டுப் போவ வேண்டியதுதான்? பொட்டச்சிவுளுக்கு இப்ப இந்தத் தொந்தரவும் சேந்துக்கிச்சி. புதுத் தொந்தரவு. சிம்ம மாத்திடலாம்"ன்னு சிம்ம மாத்திட்டா.

அதுக்குப் பின்னால் அவனால் தொந்தரவு இல்லெ.
எப்பியாச்சும் யாராச்சும் ராங் கால் போடுவாங்க. அதெல்லாம்
பெரிய தொந்தரவா இருந்ததில்லெ.

சி.இ.ஓ. விசயத்த மட்டும் ஏன் மறச்சா?

பஸ்ஸ வுட்டு எறங்குனதுமே ஆட்டோ புடிச்சி அவ
ஊட்டுக்குப் போனன். சண்ட நடந்த மறுநாளே ஊடு
மாத்திட்டதா சொன்னாங்க. இதெகூட எங்கிட்ட சொல்லல.
மறுநாளே எப்பிடி வீடு கெடச்சிருக்கும்? விதவயா இருந்தா, அவ
கிழவியா இருந்தாக்கூட பரவாயில்ல. அப்படிப்பட்டவளுக்கு
ஒலகத்தில எல்லா வேலயும் ஓடனே நடந்துடும். கோவம்
தலக்கி ஏறுச்சி. போன் போட்டன்.

எடுத்தா.

"நான் பழய ஊட்டுல நிக்குறன்."

"அங்க எதுக்குப் போன?"

"நீ ஊடு மாறினது எனக்குத் தெரியாது."

"நீ ஏன் கேக்கல?"

குரல்ல அவ்வளவு அதிகாரம். அவ பேச்சில, செயல்ல
எப்பவுமே அதிகாரம் வேர்வ மாரி ஓயாம வழிஞ்சிட்டெ
இருக்கும்.

சவுக்க அவளால சொடுக்காம இருக்க முடியாது.
இப்பயும் அப்பிடித்தான்.

"தப்புத்தான் தப்புத்தான். என்னயே நான் செருப்பால
அடிச்சிக்கிறன். நீ அட்ரஸ் சொல்லு."

"நீ அங்கியே நில்லு. பெரியவள வரச் சொல்றன்."
அடுத்த வாத்த பேச முடியல. போன வச்சிட்டா. ஜட்ஜ்கூட
இப்பிடி இருக்க மாட்டாங்க. போன வேகத்திலியே அவ கழுத்த

அறுக்கணும். அவ்வளவு கோவம். ஆத்திரம். இவளத்தான் என்னோட அதிர்ஷ்டம்னு நெனச்சனா? அதிர்ஷ்டம் இல்லெ. எமன். சாவு. கமலா எங்க ஊருக்கு வராம இருந்திருந்தா என்னாயிருக்கும்? பழகாம இருந்திருந்தா? வெறும் களரு நெலமா நான் கெடந்திருக்கலாம். வரகு, சோளமின்னு வெளையுற நெலமாவும் இருந்திருக்கலாம். எதுவும் உறுதி இல்லெ.

ஆட்டோவில பெரிய பொண்ணு வந்தா. நான் ஆட்டோவில் ஏறிக்கிட்டன்.

அம்மா மாரியே மவக்காரியும் அடச்சிப்போயி குந்திருந்தா. வெக்கம்கெட்ட நாயி நானு. நான்தான் கேட்டன் "இப்பப் பிரச்சன ஒண்ணுமில்லியே."

"இல்லெ அங்கிள்."

"சி.இ.ஓ. பொண்டாட்டி, மவன் யாராச்சும் வந்தாங்களா?"

"இல்லெ அங்கிள்."

"ஒங்கம்மா எப்பிடி இருக்காங்க?"

"அவுங்களுக்கென்ன? எப்பவும் போலத்தான் இருக்காங்க?"

அதுக்கடுத்து நானும் பேசல. அந்தப் புள்ளையும் பேசல.

ஆட்டோ நின்னுச்சி. எறங்கிக்கிட்டன்.

வீட்டுக்குள்ளாரப் போனதுமே கமலாவப் பாத்தன். ஆளக் காணும். மறுநிமிசமே மருந்து பாட்டிலையும் பிராந்தியையும் வைக்கிறதுக்கு எடம் தேடுனன். சாமி ரும் இருந்துச்சி. வேடிக்க பாக்குற மாரி உள்ளாரப் போயி சாமிப் பட போட்டாவுக்குப் பின்னால ரெண்டு பாட்டிலையும் வச்சிட்டு வெளிய வந்தன். சட்டைப் பையத் தடவுனன். கரக்ட்டா ரெண்டு பிளேடும் இருந்துச்சி.

பெரிய பொண்ணு ஒரு நாற்காலியக் கொண்டாந்து போட்டுச்சி. ஒக்காந்துக்கிட்டன்.

“அம்மா எங்க?”

“குளிக்கிறாங்க.”

பெரிய பொண்ணு, சின்னப் பொண்ணு இருந்த ருமுக்குள்ளார போயிடிச்சி.

அந்தப் புள்ளைங்க மொகத்தப் பாத்தன். கண்ணாடி மாரி இருந்துச்சி. நான் வர்றது, சி.இ.ஓ. வர்றது எதுவும் அந்த ரெண்டு கண்ணாடியிலயும் தாசாப் படரல. ஆம்பளப் புள்ளைகளா இருந்தா இப்பிடி இருப்பாங்களா? கொம்பு சீவ மாட்டாங்களா? தாயிக்குப் புள்ளெதான். புள்ளெக்கித் தாயிதான். அதுவும் பொட்டப்புள்ளைங்க.

கமலா வந்தா.

குளிச்சிட்டு பவுடர் போட்டிருந்தா. சீவியிருந்தா. நல்ல எடுப்பான சீலையா கட்டியிருந்தா. அவ நெறத்துக்கு அவ கட்டியிருந்த சீலை ரொம்பப் பொருத்தமா இருந்துச்சி. கடைகடையா தேடி எடுப்பாபோல இருக்கு. அவுளுக்கின்னே துணி நெய்வானுங்க போல இருக்கு. என் தங்கச்சிவுளுந்தான் சீல எடுக்குங்க. அதுங்க எடுக்குற சீலைக்கும் அதுங்க நெறத்துக்கும் ரவ பொருத்தம்கூட இருக்காது. பாக்கறதுக்குப் பங்கரையா இருக்கும்.

என் எதிர்ல ஒரு நாற்காலியப் போட்டு ஒக்காந்தா. யாரு வந்தாலும் தரயில குந்துற பழக்கம் அவகிட்டெ இல்லெ. கேட்டா நாற்காலி சும்மாதான் இருக்குன்னு சொல்லுவா.

அவளப் பாத்ததுமே எனக்குத் தல கிறுக்கு ஏறிப்போச்சி. நான் நெனச்சதுக்கு நேர் எதிரா இருந்தா. முகத்தில், ஓடம்புல ஒரு நூலு வாட்டமில்லெ. நான்தான் நெருப்புல தீஞ்சிப்போன கரும்பாட்டம் இருந்தன். சாரப் பாம்பு மாரி அவளப் பாத்தன்.

அப்பிடியே போயி அவ கழுத்த அறுத்தா என்ன? இன்னிக்கி மட்டுமா இப்பிடி இருக்கா முண்டச்சி?

இத்தினி வருசத்தில எனக்கும் அவளுக்கும் சண்ட வந்தா, பேசாம இருந்தா, நான்தான் சோறு தண்ணி இல்லாம, சிகரட்டா ஊதிக்கிட்டு கெடப்பன். கருவாடாக் காஞ்சிப்போவன். சோளத்தக்கயா ஆயிடுவன். அந்தக் குந்தாணி ஒடம்புல ஒரு நாலு கொறயாது. ரவ வாட்டம் தெரியாது. ஒலகமே வெள்ளத்தில் போனாலும் வேளா வேளக்கித் திங்குறத நிறுத்த மாட்டா. நேரத்துக்கு அவளுக்கு காபி குடிச்சாவணும். அம்மாளுக்கு காபி குடிக்காம இருக்க முடியாது. தலய வலிக்க ஆரம்பிச்சிடும். வேலக்கிப் போறத நிறுத்த மாட்டா. செண்டுக்குப் பஞ்சமிருக்காது. தலக்கி வாசன எண்ணெதான் தடவுவா. ஃபேஸ் க்ரீம் தடவறது மறக்காது. கடலூர் வந்த பின்னால பியூட்டி பார்லருக்குப் போறது ஒரு ஞாயித்துக்கிழமையும் தவறாது, நகம் வெட்றது நிக்காது. நக பாலிஷ் போடுறது தவறாது. கோயிலுக்குப் போவாம அம்மாவால இருக்க முடியாது. தெனத்துக்கும், ரகத்துக்கும், விதத்துக்கும், மேச் மேச்சா சீல கட்டாம இருக்க முடியாது. கேட்டா 'கவலப்பட்டு என்னா ஆவப்போவுது'ன்னு கேப்பா. அப்பிடி அவ கேக்கும்போது நானே என்னோட கழுத்த அறுத்துக்கிட்டு செத்திடலாமின்னு இருக்கும். அப்பயும் அப்பிடித்தான் இருந்துச்சி.

வேலக்கிப் போற எடத்தில் தெரிய வாணாமின்னு மாமனார் மாமியாரே 'மூக்குத்தி போட்டுக்க. பொட்டு வச்சிக்க'ன்னு சொல்லிட்டாங்க. அப்பறம் என்ன? அவளப் பாத்தா புருசன் இல்லாதவ மாரி தெரியவே மாட்டா. அப்பிடியொரு மினுக்கல். குலுக்கல். அந்தக் கடல்ல விழுந்தவன்தான் நானு. இன்னம் எழுந்திரிக்கல. இந்த ஒடம்பு வாட்டத்த வச்சிக்கிட்டுத்தான இந்த மாரி செய்யுறா? அதெ அழிக்கணும். தீயாக்கணும். சாம்பலாக்கணும். மனசு கறுவிச்சு.

எல்லாத்தயும் அடக்கிக்கிட்டுக் குந்தியிருந்தன்.
மண்ணாந்த மாரி.

தூங்கி எழுந்திருச்ச மாரி ஒரு மணி நேரம் கழிச்சி
கேட்டா

சண்டாளி.

“புதுசா இருக்கு”.

“எது?”

“இப்பிடிப் பேசாம இருக்கிறது.”

“எப்பியும் போலத்தான் இருக்கன்.”

“அப்பிடின்னா சரி.”

இப்பக்கூட அவ கூடுதலா ஒரு வாத்த பேசல. நான்
இப்பிடி நெனச்சன். அப்பிடி நெனச்சன். இதனால் ஊட்ட
மாத்துனன். எதயும் பேசல அந்தத் திருட்டுச் சிறுக்கி.
இவகிட்டப் போயி ஒம்போது பத்து வருசமா வளயில இருந்த
தவளயா இருந்திட்டமேன்னு நானே நொந்துகிட்டன்.

“நான் இன்னிக்கித் தண்ணி போடப்போறன்.”

“என்னா திடீர்னு?”

“சும்மாதான்.”

“இங்கியா? ”

“ஆமாம்.”

“சரி.”

இன்னம் கொஞ்ச நேரந்தாண்டி ஒன்னோட
“சரி”யெல்லாம்பனு மனசல நெனச்சிக்கிட்டன். உள்ளாரப் போயி
பிராந்தி பாட்டில எடுத்து இடுப்புல சொருகிகிட்டன். ஒரு
சொம்புத் தண்ணி கொடுன்னு வாங்கிக்கிட்டு மாடிக்கிப்
போனன்.

தண்ணி சொம்புல பிராந்தியப் பாதி மட்டும்
ஊத்துனன். அடுத்த பாதியக் கமலாவோட கழுத்த அறுத்ததும்
மாடிக்கு வந்து மருந்த கலந்து குடிக்கணுமின்னு வச்சன்.

சொம்புல ஊத்தின பிராந்தியக் குடிச்சன். சிகரட்
ஊதினன். திட்டத்தச் சரிபாத்துக்கிட்டன். ஒத்திக சரியா
இருந்துச்சு. நான் குந்தியிருந்த மாடியப் போல, என்னெ
மூடியிருந்த இருட்டப் போல எம் மனசு இருந்துச்சி.

எங்க ஊடு ஊர்ச் சண்டக்கிப் போவாத ஊடு.
காடுகாடுன்னு காட்டுலியே கெடக்குற ஊடு. ஊருல என்னா
நடக்குது, தெருவுல என்னா நடக்குதுன்னு பாக்காத,
தெரிஞ்சிக்காத ஊடு. சிரிக்கிறது, வெளயாடுறது, சந்தோசமா
இருக்கிறது, திருநாவுக்குப் போறது எல்லாமே காட்டுக்குப்
போறதுதான். காட்டுல வேல செய்யுறதுதான். நல்ல சோறு
திங்கிறது, நல்ல துணி கட்டுறது எல்லாம் தீவாளி,
பொங்கலுக்குத்தான். எங்க தாத்தா, எங்க ஆயா அப்பிடித்தான்
இருந்தாங்க. எங்கப்பா, அம்மா அப்பிடித்தான் இருந் தாங்க. என்
தங்கச்சிவோ அப்பிடித்தான் இருந்தாங்க. படிக்கப் போவாம
இருந்திருந்தா நானும் அப்பிடித்தான் இருந்திருப்பன்.
மண்ணையே தோண்டிக்கிட்டு இருக்கிற மண்புழு மாரி. பூரான்
மாரி. காட்டுப் பூச்சிங்க மாரி. பணத்தத் தங்கம் மாரி மறச்சி
வைப்பாங்க. பணம் இருக்கும். ஆனா செலவு செய்ய
மாட்டாங்க. செலவு செய்யத் தெரியாது. எங்க தாத்தா, ஆயா
அப்பிடித்தான் இருந்தாங்க. எங்க அப்பா, அம்மா, தங்கச்சிவோ
எல்லாரும் அப்பிடித்தான் இருந்தாங்க. நானும் அப்பிடித்தான்
இருந்தன். நான் எப்பியுமே எங்க ஊருல பூனை மாரிதான்
இருப்பன். தெருச் சனங்கக்கிட்டக்கூட அதிகமா பேச மாட்டன்.
பொம்பளப் பசங்களப் பாத்து சிரிக்கிறது, வெளயாடுறதுன்னு
எதுவும் செய்ய மாட்டன். 'பொறந்தா அந்த மாரிப் புள்ளெ
பொறக்கணு'மின்னுதான் ஊருல சொல்லுவாங்க.
பள்ளிக்கூடத்தில படிக்கிறப்பவும், காலேஜில படிக்கிறப்பவும்

நானா போயி யார்கிட்டயும் பேச மாட்டன். எல்லாம் கமலாவப் பாக்குறதுக்கு முன்னாடிதான். பாத்த பின்னால வண்டி கொட சாஞ்சிப்போச்சி.

என்னெ மாத்தினா. என் வாழ்க்கய மாத்தினா. சூறாவளி காத்தில ஆடுற வாழை மரமா மாத்தினா. கடசியில கொலகாரனாவும் மாத்தினா கமலா. எங்க ஆயா சொன்ன கதையில் வற்ற சூனியக் காரிதான்.

ஒரு காலத்திலெ கமலாங்கிற பேரு மின்னலப் பாத்த மாரி எவ்வளவு சந்தோசம் கொடுத்துச்சு. மனசுக்குப் பெரிய விடுதலையா இருந்துச்சு. ஏராளமான சந்தோசம். மனசுல எவ்வளவு வெளிச்சம். எவ்வளவு பக்தி. நெனைக்கநெனைக்க சந்தோசம். சிரிப்பு. கடலா இருந்துச்சு.

ஆனா இப்ப அவ நெனப்பு வராத எடுத்துக்கு ஓடிப் போயிடணும். எதுக்கு எப்பவும் நான் அவளப் பத்தியே நெனச்சிக்கிட்டிருக்கன். அப்பா, அம்மா, தங்கச்சிங்க, காடு, வீடு, தெரு, ஊரு எல்லாம் ஞாபகத்தில் இல்லெ. மறந்துபோச்சி.

கமலா பேர மட்டும் அடகாக்குற கோழி மாரி காத்துக்கிட் டிருக்கன். மனசு குப்பைபத்தொட்டித்தான்.

அவ என்னெ சாவடிக்கல. என் நெனப்பு. என் ஞாபகம்தான் என்னெச் சாவடிக்குது.

ஆனா பழய சந்தோசம்தான் இப்ப என்னெ உசரோட வச்சியிருக்கு.

விஷ பாட்டுல பாத்தன். மறுநிமிசம் எங்கம்மாவப் பாக்கணும்,
எங்கப்பாவப் பாக்கணும், என் தங்கச்சிவுளப்
பாக்கணுமின்னு தோணிச்சி. இப்பவும் எங்கம்மா எனக்குப்
பொண்ணு பாத்துக்கிட்டிருக்கு. அதெ நெனச்சதும் காரணமே
இல்லாம மானத்தப் பாத்தன். மலய மூக்குப் பொடியாக்கலாம்.
கடல மாட்டுத் தொட்டியில ரொப்பிடலாம். இதெல்லாம்
பெரிசில்ல. அம்மாவா இருக்கிறதுதான் பெருசு. அப்பத்
தெரியல. இப்பத் தெரியுது.

ஏதோ கிரகக் கோளாறு. கழிவிட கழிக்கணுமின்னு
எங்கம்மா திரௌபதி அம்மன் கோவுலுக்கு முன்னால ஒரு
ஆலமரத்த நட்டு வச்சது. அது பத்தாதுன்னு ஊருக்கு மேற்கால
இருந்த ஏரிக்கு நடுவுல குடிகொண்டிருக்கிற ஆகாச வீரனுக்கு
முப்பது நாளு மாவிளக்குப் போட்டுச்சு. சாமிக்கு நிழலு
உண்டாக்கணுமின்னு அங்கயும் ஒரு ஆலங்கன்ன நட்டுச்சு.
அப்பியும் எனக்குக் கல்யாணம் நடக் கல.

எந்த மரத்த நட்டா என்ன? எல்லா மரத்து உச்சாணிக்
கொம் புலயும்தான் பேயாட்டம் கமலா குந்தியிருக்காளே?

மாசம் தவறாம கமலா அம்மாசி விரதம் இருப்பா.
அம்மாசி அன்னிக்கி என்னெ மத்தியானம் சாப்புடக் கூப்புடுவா.
அவ சொல்றதுக்கு ஒரு நொடி தாமதிக்காமப் போவன். அவ
தோட்டத்துக்குப் போயி காக்காவுக்குச் சோறு வைப்பா. அப்பறம்
எனக்குப் போடுவா.

நானும் காக்காவும் ஒண்ணா? தெரியல. கமலா நல்லா
சோறு ஆக்குவா. நல்லா குழம்பு வைப்பா. அதுக்குமேல நல்லா
சாப்புடவும் செய்வா. அவளுக்குச் சோறு ஆக்குறது, ஆக்குன
சோத்தத் திங்குறதுதான் வேல. எங்கம்மாவுக்குக் காட்டுக்குப்
போவணும், மாடுவுளப் பாக்கணும், கூலி ஆளுவுளப்
பாக்கணும். ஊட்டு வேல செய்யணும். நாறு வேலயில ஒரு

வேல சோறு ஆக்குறது. அப்பறம் எப்பிடி எங்கம்மா ஆக்குற சோறு நல்லா இருக்கும்?

சனிக்கிழம பெருமானுக்கு உகந்தது. விரதம் இருப்பா. திங்கக்கிழம சிவனுக்கு.

செவ்வாக்கிழம முருகனுக்கு.

வியாழக்கிழம குருவுக்கு உகந்தது.

அப்புறம் பிரதோசம், பருவம்ன்னு விரதம் வந்துக்கிட்டே இருக்கும்.

ஒவ்வொரு விரதத்துக்கும் வாழை எல கொடுக்கிறது என் வேல. அந்த எலயிலியே சாப்புடுறதும்.

“புடிச்சவன் எனங் கன்னுக்குட்டியா பாத்துப் புடிக்க வேண்டியதுதான? எதுக்காக ரெண்டு கன்னு உள்ள மாட்டெப் புடிச்சான்?”னும், “அந்தக் குளத்திலெ ஏற்கெனவே ஒருத்தன் குளிச்சி மொழுவிவிட்டுப் போயிருக்கான்”னும், “அது வெடிச்சிப்போன வெள்ளரிப் பழமாச்சே”ன்னும், “அது ஏற்கெனவே அடிபட்ட சொம்பாச்சே”ன்னும் இப்பிடி பலதும் பேசுனாங்க. கேலி செஞ்சாங்க ஊருல. கமலாவுக்கும் எனக்கும் பழக்கமான ஆரம்பத்தில.

ஒவ்வொரு சனியனும் எதுக்காக இப்ப வரிசகட்டிக்கிட்டு நெனவுக்கு வருது? புடிக்கலன்னதும் மனசுக்குள்ளயிருந்து என்ன நென்னமோ வெளிய வருது.

எப்பியோ நடந்ததெல்லாம் இப்ப நடந்த மாரி மனசுல நிக்குது. ஞாபகத்தில நிக்குது. எதுக்காக?

என்னெ சாவடிக்கிறதுக்காக. நான் சந்தோசமா இருந்தா எனக்கே புடிக்காது.

நான் நல்லவனா கெட்டவனா? கமலாவுக்கு என்னெப் புடிச்சியிருக்கா இல்லியான்னு யோசிச்சதில்லெ. அதே மாரி கமலாவோட புள்ளைங்களுக்கு என்னெப் புடிக்குமா,

புடிக்காதான்று ஒரு நாளும் நெனச்சிப்பாத்ததில்லெ. நான்
ஒவ்வொரு முற அவங்க ஊட்டுக்குப் போனப்பவும் அந்தப்
புள்ளைங்க மூஞ்சி கோணிப் போச்சான்றும் பாத்ததில்லெ.
கமலாவோட அப்பா, அம்மா என்னைப் பத்தி என்ன
நெனைக்குறாங்க, எல்லாம் தெரிஞ்சிக்கிட்டுத் தெரியாத மாரி
நடிக்கிறாங்களா? எதுவும் தெரியல. இதெப் பத்தி எல்லாம்
நான் யோசிச்சதே இல்லெ.

சி.இ.ஓ. மேல கமலாவோட அப்பா பெட்டிசன் போட்டாரா
இல்லியா? தெரியல. நானும் கேக்கல. கமலாவும் சொல்லல.

சி.இ.ஓ.வால நடந்த சண்ட, அவளோட மாமனாரு,
மாமியாருக்குத் தெரியுமா? தெரியல. தெரிஞ்சா யாரக் குத்தம்
சொல்லுவாங்க? அதுவும் தெரியல.

அரை மணிநேரம் கழிச்சி வீட்டுக்குள்ளாரப் போனன்.

அவ புள்ளைங்க ரெண்டும் அப்பத்தான் சாப்புட்டு முடிச்சிதுங்க. மறுநிமிசமே ருமுக்குள்ளார போயிப் படிக்க ஆரம்பிச்சதுங்க.

“சாப்புடலாமா?” கமலா தூண்டிலப் போட்டா.

சாப்புட்டா குடிச்ச மருந்து சரியா வேல செய்யாது. சட்டுன்னு உசுரு போவாது. வெறும் வயித்தில மருந்த குடிச்சாத்தான் லேசில உசுரு போவுங்கிறது எனக்குத் தெரியும். அதனால் “வேண்டாம்”னன். தூண்டிலத் தள்ளிவுட்டன்.

“சாப்பாட்டுமேல என்னா கோவம்?”

“வாண்டாம்.”

“சரி.”

ஒரு பாயையும் தலகாணியையும் கொண்டாந்து கூடத்தில் போட்டா. அவளும் சாப்புடாமியே போயி சோறு ஆக்குற எடுத்துக்கிட்ட இருந்த காலி எடத்தில் படுத்துக்கிட்டா.

நான் என் சட்டப் பையத் தடவிப் பார்த்தன். பிளேடு இருந்துச்சி.

அவளும் கூப்புடல. நானும் போயி அவ பக்கத்தில் படுக்கல. ஒரு நாலு ஏறங்கிப் போறதுங்கிறது அவ ஜாதகத்திலியே இல்லெ. அவகூடப் போயி இப்பியே படுத்தா தூங்கிடுவன். தூங்கக் கூடாது. காரியம் நடக்காது. எவ்வளவு நேரமானாலும் நாற்காலிய வுட்டு எழுந்திருக்கக் கூடாது. வேல முடிஞ்சி அசதியா அவ திரும்பிப் படுக்கிறப்ப காரியத்த முடிக்கணும்.

புள்ளைங்க விளக்க அணைச்சிதுங்க. கதவ சாத்திச்சிங்க. ஒரு அரைமணி நேரமாயி இருக்கும். கமலா விசம்புற சத்தம் கேட்டுச்சி. அப்பிடி நானா நெனச்சிக்கிட்டன். அதையே

காரணமா வச்சி அவகிட்ட போனன். கவனமா சட்டயக் கழட்டுனன். பக்கத்திலியே சுருட்டி வச்சன். அவ பக்கத்தில படுத்தன். எந்த எதிர்ப்பும் இல்லெ. எந்த முனகலும் இல்ல. ஒரு மணி நேரம் ஆயிருக்கும்.

அவள விட்டு நகந்து சட்டைய எடுத்தன். பையில கைய வட்டு பிளேட எடுத்தன். பேப்பரப் பிரிச்சிப் போட்டன். பிளேட அழுத்தமா புடிச்சிக்கிட்டன். அவ தலக்கிப் பக்கத்தில நவுந்து குந்துனன். சட்டுன்னு அவ தலயத் தூக்கி என் மடியில வச்சா. வசதியாப் போச்சி. என்னோட கைய அவ நெஞ்சி மேல வச்சன். அந்த வாட்டத்தில அவ முகத்துக்கு நேரா இருந்துச்சி என் கை. மூணு அங்குலம் கைய கீழ் நவுத்துனா அவளோட கழுத்து. ஒரு நொடிதான். குரவளய அறுத்திடலாம். விடிவிளக்கு வெளிச்சத்தில ஓரளவு தெளிவாத் தெரிஞ்சிச்சி. குழப்பமில்லெ. கை நடுங்கல. பிளேடு நழுவல. பயத்திலெ வேக்கல. நெஞ்சு வேகமாத் துடிக்கல. என் கையில என்னா இருக்குன்னு அவளும் பாக்கல. அவ நெஞ்சு மேலதான் என் கையும் இருக்கு. பிளேடும் இருக்கு. லேசா கைய அசைச்சன். அப்ப அவ முக்குல பிளேடு ஓரசுச்சி.

“என்னா?”ன்னு கேட்டா.

“நெகம் கிழிச்சியிருக்கும்.”

“ரத்தம் வற்ற மாரி இருக்கு.”

“இல்லன்னு” முதன்முதலா அவகிட்டெ பொய் சொன்னன்.

குரவளய அறுக்கிறதில எந்தத் தடயுமில்லெ. செயின் மாட்டிக்குமானு குனிஞ்சி அவ கழுத்தப் பாத்தன். அப்பறம் கன்னம், வாய், முக்கு, நெத்தி, தல முடி, மார்பகத்த, வயத்த, கால், கைய எல்லாத்தயும் பாத்தன்.

வித்தியாசம் இருக்கா? தெரியல. கண்டுப்புடிக்க முடியல.

அவளோட ரெண்டு மார் மேலதான் என் கை
கெடக்குது. அதிலதான் பிளேடு இருக்கு.

அறுத்திடலாம்.

அப்பத்தான் அடிவயித்து தீ அடங்கும்.

கடசியா ஒரு முற பாத்திடலாமின்னு பாத்தன். பத்து
வருசத்தில எத்தன முற இந்த ஒடம்பு என்னெ சுமந்திருக்கும்?
ஒரு காலத்தில இந்த ஒடம்புதான் என்னெப் பைத்தியமாக்குச்சி.
சிரிக்க, சந்தோஷப்பட வச்சிச்சி. சிறு புள்ளெயா மாத்துச்சி.
என்னோட ஒலகமா இருந்துச்சி. இந்த ஒடம்பத்
தொடுறதுக்காக எத்தன ராத்திரி தூங்காம இருந்தன். செத்தன்.
இமயமலயில ஏறுறதவிடப் பெரிய விசயமா, இருந்துச்சி.
உசுரவிடப் பெருசா இருந்துச்சி. இந்த ஒடம்பத் தொடுறதுக்கு,
அவகிட்ட பேசுறதுக்காகப் பட்ட பாடு. மலயத் தாண்டி கடலத்
தாண்டி குதிச்சாப்ல இருந்துச்சி. என்னோட ஒடம்ப ஒரு
ஆம்பளயோட ஒடம்புன்னு இந்த ஒடம்புதான் காட்டுச்சி. என்
ஒடம்புக்கு உசுரக் கொடுத்துச்சி. இந்த ஒடம்பத்தான் சாமியா
நெனச்சிக் காணிக்கப் பொருளு படைச்சன். என்னியவே
காணிக்கயா வச்சன். நான் தோளுல தூக்கிச் சொமந்த சாமி.
மனசுல கும்புட்ட சாமி. சாமி தானா காவு கேக்காது. நம்பளா
கொடுக்கணும். கொடுத்திட்டன். என்னோட சாமி
வெண்பொங்கல் சாப்புடுற சாமி இல்லெ. ரத்தக் காவு
கேக்கிறது. வேட்டக்கிப் போறது. முரட்டுச் சாமி. ஆகாசக் கருப்பு
மாரி.

கமலா-சாமி.

ஒம்போது பத்து வருசமா இந்த ஒடம்புதான் எனக்குப்
படகு? அதெ அறுக்கலாமா? மனசு போர்க்களமாயிடுச்சு.

கமலாவோட குரவளய அறுத்திடலாம்.

அடுத்த நிமிசம் அது கமலா இல்லெ. கமலாவோட
பொணம்.

பொதச்சா புழுவு ஆவும். அப்பறம் மண்ணாவும். எரிச்சா சாம்பலாவும். அப்புறம் வெறும் நெனப்பு. எண்ணம். காத்து மாரி.

சாவுன்னா என்னா? தெரியல. எம் மண்டைக்குள்ளார எரிச்சலாயிடுச்சி. ஆளு இல்லாம போறதுதான் சாவா? கமலா இல்லங்கிறதுக்காக ஒலகம் இன்னியோட முடிஞ்சிடுமா? ஒலகத்துக்கு இன்னும் எத்தினியோ வருசம் இருக்கு. கமலா எப்பிடிப் பொறந்தானனு அவளுக்குத் தெரியுமா? தெரியாது. நான் கழுத்தறுத்தா ஒரு நொடியில உசுரு போயிடும். ஆனா எப்பிடிச் செத்தானனு அவளுக்குத் தெரியுமா? தெரியாது. என்னானனு தெரியாம போற காரியத்த செய்யணுமா? பொணத்தோட நாத்தத்தத் தாங்க முடியுமா? கமலாங்கிறது வெறும் ஒடம்பு.

புழுவா, மண்ணா, சாம்பலா ஆக்கவா இத்தன வருசம் அலஞ்சன்? புழுவ, மண்ண, சாம்பல வச்சி நான் என்னா செய்ய முடியும்?

சி.இ.ஓ.தான் என்னா செய்ய முடியும்? பி.ஏ. தான் என்னா செய்ய முடியும்? மத்தவந்தான் என்னா செய்ய முடியும்?

பிளேடத் தரையில் போட்டுட்டன்.

பொறாம. ஆசங்கிறது மலம். பண ஆச. புள்ளெ ஆச. பொருளு. சொத்து. பொண்டாட்டி ஆச. தங்கத் தட்டுல பேண்டாலும், தங்கத்திலியே பேண்டாலும் பீ பீதான். பீ மேல கெடக்குறன். பொறண்டுக்கிட்டுக் கெடக்குறன். பீ மேல பொறன்றதுக்குத்தான் ஏங்குறன். அழுவுறன்.

பக்கத்து அறையில் வயசுக்கு வந்த ரெண்டு புள்ளைங்க படுத்திருக்கு. நான் அவங்க அப்பன் இல்லெ. அவங்களுக்குச் சம்பந்தமில்லாத ஒரு ஆளு அவங்கம்மாகூடப் படுத்திருக்கான். அதெ அந்தப் புள்ளைங்க தாங்கல? எவ்வளவு பெரிய மனசு. கடல விடப் பெருசு.

“கமலா” ஒம்போது வருசம் கழிச்சி அவ பேரச் சொன்னன்.

“நீ யார்கூட வேணுமின்னாலும் இரு. எப்பிடின்னாலும் இரு. ஆனா உசரோட இரு. இதான் என் ஆச.” குனிஞ்சி ரகசியமா அவ காதில சொன்னன்.

“புரியல.”

“புரிய வாணாம்.” எழுந்திருச்சி சட்டயப் போட்டன்.

“ஏன், என்னாச்சு?”

“ஒரு சிகரட் குடிச்சிட்டு வர்றன். நீ போயி புள்ளைங்கக்கூடப் படு”ன்னு சொல்லிட்டு உள்ள போயி மருந்து பாட்டுல எடுத்துக்கிட்டு வெளிய வந்தன்.

இங்கிருந்து ஊரு எம்பது தொண்ணூறு மைலு இருக்கும். நடந்தே போவணுமின்னு தோணிச்சி. முன்னால இருட்டு கொட்டிக் கெடந்துச்சி.

பின்னால திரும்பிப் பாக்காம நடக்க ஆரம்பிச்சன்.

* * *